

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

တိမ်တိုက် ပမာ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှုကိရိယာများ

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၃၊ ဇူလိုင်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၅၅)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောင်ဆု

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိ

- ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်ချုပ်

- ၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဒါမောင်

တိမ်တိုက်ပမာ

မမသဒ္ဒါမောင်

၈၉၅-၈၃

တိမ်တိုက်ပမာ / မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၈၄ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ ခင်တီ ။

(၁) တိမ်တိုက်ပမာ

အပိုင်း (၁)

BURMESE
CLASSIC
COM

you are my Dream Goddess.

မင်းသမီးက ကိုယ့်အိပ်မက်နတ်သမီး.....

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

လေ သုတ်ခနဲတိုက်လိုက်တာမို့ သူမဆံ့နွယ်စလေးတွေ လွင့်ပျံ့သွားပါ၏။ တင်ပါးကျော်ထိ ရှည်လျားနေသည့်ဆံပင်တို့ ကို ကျစ်ဆံ့မြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားပေမယ့် နဖူးနှင့်နား သယ်စပ်မှ ဆံ့နွယ်စလေးတွေက လေတိုက်တာနဲ့ လွင့်တတ်တာ ကိုး။ ပန်းပင်လေးတွေကို မြေဆွေးထည့်တန်တာထည့်၊ ပိုးစား သည့်အရွက်လေးတွေကို ပန်းညှပ်ကပ်ကြေးဖြတ်တန်တာ ဖြတ် ရင်း ခြံထဲမှာပင် ရှိနေပါသည်။

“သမီးရေ... ပန်းကလေး လာတယ်”

မေမေလှမ်းအော်လိုက်တာမို့ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ် လိုက်ရပါ၏ ‘ဝါ’က အိမ်ကိုညှော်သည့်လာရင် မကြိုက်တတ်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချေ။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့အချိန်ကို လာဖြုန်းတီးတဲ့လူလို့ သတ်မှတ်
တတ်တာကိုး။

“သမီးချေ... ငုဝါ”

“ဒီကိုပဲလွှတ်လိုက်ပါ မေမေ”

“အေးအေး...”

ကဲ! အခြေခပ်ကြီးကြီးမမတော့ ဝါလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို
မြင်ရင် နာခေါင်းရှုံ့တော့မှာအမှန်ပါပဲ။ မြေကြီးကို မြေထွေခက်ရင်း
နဲ့ရော လက်နဲ့ပါ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကိုင်နေတာကိုး။

“ငုဝါ”

“အင်း”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“နင်မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ငါက အလုပ်မရှိရင် မနေ
တတ်တဲ့လူပဲဟာ”

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဝါအနီးသို့ရောက်လာပြီး နာ
ခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်တာပါလေ။ နင်းထားသည့်ဖိနပ်အောက်ခြေမှာ
ဘာမြေမှမကပ်ပါဘဲ နှစ်ချက်သုံးချက်ခန့် ဆောင့်နင်းခါပြီး မျက်
မှောင်ကြုတ်လိုက်သည့်သူက ‘ပန်းပြာပြာ’ပါလေ။

“ဆို... ဘာကိစ္စ”

“နင့်ကိုမေးစရာရှိလို့”

“ဒါများ Phone ဆက်မေးလည်းရတာပဲ ‘ပြာ’ရယ်၊
လူကိုယ်တိုင်လာရတယ်လို့”

“Phone ဆက်တော့ရော နင်က ကိုင်တာမှမဟုတ်
တာ”

ဟုတ်တော့ဟုတ်သား။ ဝါက အိမ်ထဲမှာနေရင်လည်း
မီးဖိုချောင်အလုပ်၊ ခြံထဲဆင်းရင်လည်း ပန်းပင်အလုပ်၊ အိမ်ပေါ်
မှာဆိုလည်း Design ရှာပြီးဆွဲကာ အကျီချုပ်ရင်ချုပ်၊ ဒါမှမဟုတ်
အခန်းထဲအောင်းပြီး စာဖတ်သည့်အလုပ်ဖြင့်သာ အချိန်ပြည့်နေ
တာမဟုတ်ပါလား။

“ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“ကိုသန့်နဲ့နင်က ဘာလဲ”

“ဘိုနဲ့...”

“အေး”

အကျိုးနည်း... ဘာစကားကြီးပါလဲ။ ငယ်စဉ်ကတည်း
က ပန်းဖက်ကြီးပြင်းလာရတဲ့ဘို (ရှင်းသန့်ဘို)ကိုများ ဝါနဲ့ဘာလဲ
တဲ့လေ။ ပြာကတော့ ပြဿနာအစရာတဲ့နေရာမှာ နံပါတ်(၁)ပါပဲ။

“ဘာမေးခွန်းကြီးလဲဟ”

“ဒီအတိုင်း ငါသိချင်လို့မေးတာ”

လက်မှသံတွေကိုခါချရင်း ထိုင်နေရာမှ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ ပြာမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မနာလိုမရွံ့စိမ့်တဲ့အရိပ်တွေ မြင်နေရသလိုပါပဲလား။ တကယ်ဆို ‘ပန်းပြာပြာ’နဲ့ ‘ငဝါဝါ’ဆိုတာ သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ညီအစ်မဝမ်းကွဲ ဆွေမျိုးတော်တဲ့သူတွေပါ။

လမ်းထဲမှာ ဝါနဲ့ဘိုက အတူဆော့ရင်း ကြီးပြင်းလာကြတာဖြစ်ပြီး ပြာတို့ပြောင်းလာတာက ကိုးတန်းနှစ်လောက်မှာပင်။ အမေချင်းလည်း ညီအစ်မဝမ်းကွဲမို့ ပြာနဲ့ဝါကိုလည်း နှစ်ဝမ်းကွဲတော်ကြမှန်းသိခဲ့ရပါ၏။ တကယ်တော့ ဘိုနဲ့ဝါက ပြာထက် နှစ်လခန့်အသက်ကြီးကြသူတွေပါ။ အင်လေ... ကျောင်းအတူနေလာတာမို့ တစ်တန်းတည်းဖြစ်ခဲ့ရတာပဲမဟုတ်ပါလား။

“နင်မေးတာ ငါနားမလည်ဘူး ပြာ”

“နင် ကိုသန့်ကိုကြိုက်နေလားလို့ မေးနေတာလေ။ ဒဲ့ပြောမှသိမှာလား”

တွေ့လား... စကားပြောရင် တစ်ဖက်သားကို နည်းနည်းလေး စီးပိုးလိုက်ရမှ စိတ်အေးတဲ့ပန်းပြာပြာပါပဲ။ ဝါက နားအေးပါးအေးနေတတ်ပြီး စကားနည်းတဲ့သူ။ ပြာက အိမ်မှာ ခံ့

ညံ့ပူညံ့ ဂျစ်တိုက်စကားများတတ်ပြီး အပြင်လည်တာကို ဝါသနာပါတဲ့သူမို့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။

ပြီးတော့ ဝါက ပုံရိုးရိုးကြီးမို့ အသက်ထက် ပိုရင့်သလို ရိုးပြီး ပြာကတော့ ဒီနေ့ခေတ်ပေါ်သမျှ Design မျိုး ဆံပင်မျိုး ညှပ်တတ်ပြီး ခေတ်မီမိတ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးပါလေ။ ဒီတော့ နှစ်လထက်မက နှစ်နှစ်ခန့်ငယ်နေသလို နုပျိုလန်းဆန်းလှပနေတာပါပဲ။

“ဒီစကားမျိုး ဘာလို့မေးရတာလဲ ပြာ”

“ငါမေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါ”

“ကျွန်! နေရာတကာ နင့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး မမြင်ပါနဲ့ ပြာ။ ဘိုနဲ့ဝါက ဟိုးမူကြိုက်တည်းက ပရုံးဖက်ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဘာသူငယ်ချင်းလဲ”

“ဟောကြည့်! သူငယ်ချင်းပါဆိုနေမှ အမျိုးအစားရှိပါ့မလား ပြာရဲ့”

“ရှိတာပေါ့၊ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဆန်းဆန်းပြားပြားဆိုပြီးလေ”

ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေး အဖြူရောင်ကို ဆေးဆိုး

ချင်နေသလိုမျိုးပါလား။ နောက်ဆုံးနှစ်အရွယ်ရောက်နေတဲ့အချိန်
မှာကို ဒီလိုမျိုး ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲလိမ့်။ ဘုံသာကြားရင်
ဟားတိုက်ရယ်သွားနိုင်တာပါလေ။

“ဘာမှဆန်းပြားစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး။ အပိုတွေ
လိုက်မေးမနေနဲ့”

ပြောမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ
မလဲ။ လူကိုမေးသင့်မမေးသင့်မှန်းမသိ၊ ဖြေချင်မဖြေချင်မှန်းမသိ
အတင်းပဲ လိုက်မေးနေတာကို။ ပြာထဲမှာ ‘ချင်ချိန်မှန်းဆခြင်း’ဆို
သည့်စိတ်ဓာတ်မျိုး ဝါမှမလာတာလေ။

“ဒါဆိုရင် သူနဲ့ဝေးဝေးနေပါ ဝါ”

“ဘယ်လို”

“သူ့ကိုနင်မကြိုက်ရင် သူနဲ့ခပ်ကင်းကင်းနေလို့ ပြော
နေတာလေ”

လုပ်လာပြန်ပြီ နောက်တစ်မျိုး။ Final အထိ အတူတူ
ကျောင်းတက်ခဲ့ပြီး Exam ပြီးချိန်ခါမှ ဒီစကားကို ဘာလို့လာပြော
ရတာလဲ။ ဘုံက သူ့ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ သင်တန်း
တွေတက်နေခဲ့ပြီ။ ဝါ့ဖေဖေက (ဘုံ့ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ) တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးတဲ့ရှေ့နေပဲမဟုတ်ပါလား။

ဒီတော့ ဒီနှစ်မိသားစုရဲ့ဆက်နွယ်မှုက ရေရှည်ကာလ
အများကြီးရှိနေဦးမှာပါပဲ။ ဒါကို လာပြီးကန့်ကွက်နေရတယ်လို့
ပြောရယ်။ ဒီစကားပြောပိုင်ခွင့်မျိုး နှင့်မှာရှိလားဆိုတာကို ပြန်မေး
ကြည့်လှည့်ပါဦး။

“ဘုံက ကုမ္ပဏီဝင်ဖို့ သင်တန်းတွေတက်နေတာ နင်
သိပါတယ် ပြာ၊ ငါ့ကိုဘာလို့လာပြောနေရတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ငါလိုချင်တာကိုပဲ ငါပြောတာပါ ဝါ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်”

“ဘာ!”

ရင်ထဲ ထိတ်လန့်သွားရပါ၏။ ပွင့်လင်းလွန်းတာများ
လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့နှုတ်
ကထွက်တဲ့ ဒီစကားလုံးကတော့ ပွင့်လင်းတာထက် မပြောသင့်
မပြောအပ်တဲ့ အရှက်တရားမဟုတ်လား။ ခက်ပါ၊ ပြာရယ်။

“နင်... နင်... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ။ ကြိုက်မရှက် ငိုက်
မရှက် ငတ်မရှက်ဆိုတဲ့စကားပုံတွေရှိနေတာကို နင်မကြားဖူးဘူး
လား”

ဘုရား! ဘုရား! မဟုတ်တာကို တလွဲယူဆလိုက်တဲ့နေရာမှာတော့ စံပါပဲ။ စကားပုံရှိတာမှန်ပေမယ့် ဣန္ဒြေသိက္ခာ စောင့်ထိန်းရတဲ့ ဝါတို့လိုမိန်းကလေးတွေအတွက်တော့ ဒီစကားပုံတွေနဲ့ မအပ်စပ်ပါလေ။

“ဘိုက တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ညီမတွေလိုပဲသဘောထားပြီး ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တာပါ ပြာ”

“ကျစ်! သွားစမ်းပါ။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမကြားမှာ ရိုးသားတယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ငါတို့အပြင် တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ တစ်ခါမှတတ်လမ်းမရှုပ်ခဲ့တဲ့ကိုသန့်က ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်အပေါ်မှာ သာမန်ထက်ပိုသတဲသံယောဇဉ်ရှိတာ သေချာတယ်”

“ဘယ်လို”

“အေး... အဲဒီလူဟာ ငါပဲဖြစ်ရမယ် ဝါ။ နင်မဖြစ်ရဘူး”

“ဘိုက... ဘိုက...”

“သူရွေးချယ်ဖို့ ဒွိဟဖြစ်နေမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ သူ့အနားမှာ နင်သာရှိမနေရင် သူ့ ငါ့ကိုပဲကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်ပြီး ရွေးချယ်မှာအမှန်ပဲ ဝါ။ ဒီတော့ ငါပြောသလို သူနဲ့နင် ခပ်

ဝေးဝေးနေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

တရားမျှတပါ။ လူကိုအမိန့်လာပေးနေတာမို့ ပြာက ဝါ့ရဲ့အစ်မလည်းမဟုတ်၊ မေမေလည်း မဟုတ်ပါလေ။ ဝါ့ထက် အသက်ကြီးသူတွေပြောသမျှ ခေါင်းညိတ် နာခံတတ်တဲ့အကျင့်စရိုက်က ဝါ့ထံမှာရှိနေပေမယ့် ကိုယ့်ထက်ငယ်သူပြောတာကိုဖြင့် နားမဝင်ချင်တာကအမှန်ပါပဲ။

လူတိုင်းနဲ့လိုက်လျောညီထွေရှိတဲ့ ဝါ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ယိုင်ကျပြီး ဆန့်ကျင်အောင် ဘာလို့များ စီးထိုးရတာလိမ့်။ နင်ဘယ်လိုလဲ ပြာ။ စိတ်ပုပ်တယ်ဆိုတာ ကလေးဆန်တဲ့အပြုအမူမျိုးဖြစ်ပေမယ့် နေရာတကာသုံးလို့ရတဲ့အရာမဟုတ်တာလေ။

“ဘိုက ငါနဲ့တစ်လမ်းတည်းနေတာပါ ပြာ”

“ငါလည်း အတူတူပဲလေ”

“ပြီးတော့ သူ့နေတာ ရှေ့ခြံတင်ပါ”

ပြာမျက်နှာ တင်းသွားလေ၏။ ပြာတို့အိမ်က လမ်းထိပ်နားမှာမဟုတ်လား။ ဝါနဲ့ဘိုတို့က မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံနဲ့နေခဲ့တာနှစ်ပေါင်းကြာနေပြီလေ။ မျက်စိရှေ့နေ့စဉ်မြင်နေရတာဖြစ်ပါလျက် အဘယ်သို့ဝေးဝေးနေလို့ရပါမလဲ။

“နင်က နောက်မှရောက်လာတဲ့လူပါ ပြာ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“နင့်လောကကို နည်းနည်းတော့ လျှော့သင့်တယ်လို့ ပြောတာလေ”

“ဘာ!”

“ဘိုနဲ့ငါ ခိုးရိုးသားသားခင်နေသလို ဖေဖေနဲ့ဘိုဖေဖေက မိတ်ဆွေအရင်းပါ ပြာရဲ့။ မိသားစုနှစ်အိမ်ရင်းနှီးနေတာ ကြာမှန်း နင်အသိဆုံးပါ။ ဒါနဲ့များ ဘိုနဲ့ငါကို ဝေးဝေးနေခိုင်းစရာမလိုအပ်ပါဘူး ပြာ”

“တောက်! နင် အတော်အတွှကြီးတဲ့လူပါလား ဝါ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်ပါဦး ပြာရဲ့။ သူတစ်ပါးကို လက်ညှိုးညွှန်ရုံနဲ့ အလိုလို ကိုယ့်ဘက် လက်သုံးချောင်း ညွှန်တတ်တာ သဘာဝပဲ ပြာ”

“ဪ!... ဒီတော့ ငါ့စကားကို နင်အလေးအနက် မထားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောမျိုးပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုယူဆနိုင်ပါတယ်”

စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်လေ၏။ ထူးဆန်းပါပေ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ‘အချစ်’ ဆိုတဲ့အရာဝင်လာတာနဲ့ မနာလို မရှုစိမ့် မစ္ဆရိယကပါ တစ်ခါတည်းပါလာရတယ်လို့။

“နင်... နင်... ကိုသန့်ကို... တောက်!”

တက်ခေါက်ကာ လှည့်ထွက်သွားပါသည့် ပြာနောက် ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပါ၏။

ဪ... ပြာရယ်...

အခန်း (၂)

“ကလင်! ကလင်!”

“မိဝါ”

ဟော! လာပါပြီ။ ဒင်းတော့ အသက်ရှည်ဦးမှာပါပဲလား။
မနက်ကပဲ ပြာလာသွားတာ ဒီညနေပဲ ဘိုက ဝါဆီကိုလာတာ
ကိုး။ ဝေးဝေးနေတဲ့လား ပြာ။ ဘိုက ဝါဆီကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်
လာတတ်တဲ့အကျင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းကပါလေ။

“မိဝါရေ”

“ရော်... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အသံကုန်အော်နေရတာလဲ။
ဝင်မှာသာဝင်လာပါလား”

“နင်ရိုမရို သိအောင်လို့ပါဟာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

စက်ဘီးကိုဒေါက်ထောက်လိုက်ပြီး ဘာဂျာသံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လျက် သူဝင်လာလေ၏။ လိုက်ကာကိုဆွဲဖယ်ခေါ်နေရာမှ လှည့်ဝင်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူက ဝါလက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့! ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါလာတာကို နှင်ရှောင်ချင်လို့မဟုတ်လား ဝါရဲ့”

“အံ့မာ! ငါက ဘာကိစ္စရှောင်ရမှာလဲ။ နောက်ဖေးမှာ ငါးချိုချဉ်ကြော်ဖို့ပြင်နေတာ တန်းလန်းကြီးဟဲ့”

“တန်းလန်းကြီးလား”

“နင်နော်! စားစရာကို ပေါက်ကရလျှောက်မပြောချင်နဲ့”

“မေမေအေးရော”

“ရှိပါတော်... ရှိပါ။ ဝင်လာပါသားရဲ့၊ ဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာကို”

“ဟုတ်”

မီးဖိုခန်းထဲမှ မေမေအသံလှမ်းပြုလိုက်တာမို့ ဘိုက ဝါနဲ့အတူ လိုက်ဝင်လာပါ၏။ ဝါက ကြော်လက်စငါးအိုးကို ဂေါ်နှင့် ငါးကြော်လှန်ရန်ပြင်လိုက်ပါသည်။ မေမေက ဝါ ဟင်းချက်ရန် အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ကြက်သွန်နီကို အခွံနှာပြီး နည်း

နည်းတူထူအကွင်းလေးလိုက်ကာ (အပြားကြီးမဖြစ်စေရန်) ကြက်သွန်ကွင်းလေးတွေ ဖြည့်နေလေ၏။

“ကျွန်တော် ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်လေ”

“အမယ်လေး... နေပါစေသားရယ်၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ မီးဖိုချောင်အလုပ်က မအပ်စပ်တဲ့ဟာကို”

“မေမေအေး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါဗျ။ မေမေတောင် ထမင်းချက် အဝတ်လျှော်အလုပ်သမား ခေါ်ထားတာကို ခြံရှင်းဖို့ မာလီရော ဒရိုင်ဘာပါ ရှိတာလေ”

“ကွယ်... တူမှမတူတာကိုး သားရဲ့၊ သားတို့မိသားစုက ပြည့်စုံကုံလုံတဲ့လူတွေပါလေ။ မေမေတို့မိသားစုက ခြိုးခြံချွေတာရတဲ့မိသားစုမဟုတ်လား။ ထမင်းဟင်းချက်တာလည်း သမီးက ဝါသနာပါလို့ ဝင်ကူတယ်၊ ဟော! အဝတ်လျှော်တော့လည်း စက်နဲ့လျှော်တာ အဝတ်နာတယ်ဆိုပြီး လက်နဲ့ပဲ သူလျှော်တာ၊ တော်ရုံ ခြင်ထောင်တို့ စောင်တို့ လေးလံတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ စက်နဲ့လျှော်တာလေ။ ခြံအလုပ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ... သားအဖနှစ်ယောက် ကျန်းမာရေးခေါင်းစဉ်နဲ့ လှည်းကျင်း ရှင်းလင်းမီးရှို့လုပ်ကြတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ မေမေတို့အိမ်မှာ ဘာအလုပ်သမားမှမလိုပါဘူးကွယ်”

၂၂ မမသဒ္ဓါမောင်

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ဝါကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အိမ်နေရင်း ဆံပင်ကို ဘီးကျော့ပတ်ထားတာမို့ လူငယ်လို့ မမြင်နိုင်ပါလေ။ အိမ်ရှင်မလို့ထင်နိုင်တာမဟုတ်ပါလား။

“မေမေရော မိဝါပါ ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“အိမ်ထောင်တာဝန်ဆိုတာ မိန်းမတိုင်း တတ်ထားသင့်တဲ့အရာပါ သားရဲ့။ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး ညည်းပြစ်ရာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်လို ယောက်ျားလေးကရော ဘာတာဝန်ရှိသလဲ”

“ရှိတာပေါ့သားရဲ့။ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်မယ့် လူဆိုတော့ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ဝန်ကို ကောင်းကောင်းကြီးထမ်းပြနိုင်ဖို့ လိုအပ်တယ်လေ။ ကိုယ်က ရှေ့ကဦးဆောင်ပြပြီး ငွေရှာပေးနိုင်မှ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဘက်က စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းလို စုဆောင်းပေးနိုင်မှာမဟုတ်လား”

သူ ပြုံးမြဲမြဲလေးဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှ မေမေအေးပြောသမျှစကားက ထူးဆန်းနေတာလိမ့်။ သူ့ကို အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုပြီး မိဝါကိုလည်း အိမ်ရှင်မလို့ နှိုင်းပြနေတာမဟုတ်ပါလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အံ့မယ်! ဘာပြုံးတာလဲ”

“သဘောကျလို့ပါ မေမေအေးရဲ့”

“ဘာကိုသဘောကျတာတုန်း”

“မေမေအေးပဲ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမစကားပြောနေတာလေ”

“ရော် . . . ရှင်လေးက တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ပြုမယ့်သူပဲ မဟုတ်လား။ သန့်က အပြင်မှာစီးပွားရှာနေတဲ့သူမို့ သားကို ဒီလိုမျိုး ဆုံးမစကားပြောမှာမဟုတ်မှန်း မေမေသိတယ်လေ။ မဟုတ်လို့လား”

“ဒါဖြင့် မိဝါကိုရော”

“အောင်မယ်! ဘာမိဝါလဲ၊ ငါက အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“ဘာ! အပျိုကြီး . . . ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“ကြားတယ်နော် မေမေအေး၊ မိဝါက အပျိုကြီးလုပ်မှာတဲ့”

“သူပြောချင်တာပြောပါစေ သားရယ်၊ လူ့ဘဝရောက်လာမှတော့ လူ့တာဝန်ကိုမဖြစ်မနေ ကျေပွန်နိုင်ရမှာပေါ့။ အချိန်တန် သူ့ကိုအိမ်ထောင်ချပေးရမှာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တွေ့လား... ကြားလား မိဝါ”

“မကြားဘူး”

သူ့သဘောကျစွာဖြင့် တဟိဟိရယ်လိုက်မိပါ၏။ ဝါတို့ ညီအစ်မနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် သူက ငယ်စဉ်ကတည်းက ပရုံးဖက်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ သံယောဇဉ်ပိုတွယ် ခဲ့ရတာပါလေ။ ကျောင်းပြီးတဲ့ ယူရန်စောင့်နေချိန်ခဏ ဝေးကွာ နေရပေမယ့် ဒီမျက်နှာလေးကို ခဏလေးမျှ မြင်ခွင့်မရရင် သူ မနေနိုင်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“ပန်းကလေးတောင် မနက်က လာသွားသေးတယ် သားရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ မိပြာနဲ့တောင် မတွေ့တာကြာပြီ။ ဘာ လာပြောတာလဲ မိဝါ”

“ဒီလိုပါပဲ”

ငါးကြော်နေတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေလိုက်ရပါ၏။ ဘာ လာပြောတာလဲတဲ့။ နင်နဲ့ငါ့ကို ဝေးဝေးနေဖို့လာပြောတာလို့များ ပြောလိုက်ရင် နင်ဒေါပွမှာအမှန်ပဲမဟုတ်လား ဘို။

“သူ့ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“နင်ကလည်းဟာ ကိုယ့်ညီမပဲဟာကို၊ ဒါလေးတောင် မှ မသိဘူးလား”

“သူ့အလုပ်က အပြင်ထွက်လည်၊ Shopping ထွက်၊ ပစ္စည်းဝယ်၊ အခွေဆိုင် စာအုပ်ဆိုင်သွား၊ ဒါပဲရှိတာမဟုတ်လား”

“သမီးနော်”

မေမေ ဝင်ဟန်လိုက်တာမို့ နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရပါ၏။ သူ တစ်ပါးအတင်းပြောတာကို ဝါသနာမထုံပေမယ့် မနက်က စကား သံတွေကို ကြားယောင်နေတုန်းပဲမို့ ဒေါသက မပျောက်သေးပဲ ချေ။

“ကိုယ့်ညီမလေးကို ဒီလိုပဲပြောရလား၊ မေမေကြိုက် ဘူးနော်... ငုဝါ”

“ဝါကသာ ညီမလို့သဘောထားတာပါမေမေရဲ့။ သူက ဝါ့ကိုအစ်မလို့ ဘယ်လိုမှသဘောထားတာမဟုတ်ဘူး”

“ငယ်တဲ့သူမို့ နိုင်စားတတ်တဲ့စိတ်ရှိတာပါ မိဝါရယ်။ နင်က အကြီးဆိုတော့ သူ့ကိုအလျှော့ပေးရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား”

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းဘက်ကိုမပါဘဲ ပြာဘက်ကို ဘာလို့လိုက်ပါရတာလဲ ဘို။ ပြာပြောသလို နင်

စိတ်ဝင်စားနေတဲ့လူက 'ပန်းပြာပြာ' များလား။

“ဟောကြည့်! လူကိုမကျေမနပ်နဲ့ ကြည့်တဲ့မျက်လုံးက ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ငါ့ကိုမကြည့်ဘူးပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“နင်စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

စိတ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့အရာပါ ဘို။ တစ်ပါးသူကိုဖွင့်ပြောဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ငါ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်တဲ့ နင့်ရဲ့စိတ်ကို ငါကပိုသိခဲ့တာပါ ဘို။ သို့သော် မျှော်လင့်မထားတဲ့ မေတ္တာရေးရာကိစ္စကို တွေးမိဖို့က တော့ ငါ ဉာဏ်မမီနိုင်သေးတာအမှန်ပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူးသာဆိုတယ်၊ မျက်နှာက လငပုပ်ဖမ်းနေပြီးတော့များ”

“သားဖေဖေအလုပ်မှာ ဝင်တော့မှလား”

“ဟုတ်ကဲ့... လိုအပ်တဲ့သင်တန်းအားလုံး တက်ပြီးရင်တော့ ဝင်မှာပါ မေမေအေး”

“အင်းပေါ့လေ၊ သားအတွက်တော့ ဘာမဆို ရေနံနီအသင့် ကြာအသင့်ပေကိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မိဝါရော ဝင်လုပ်ချင်လားဟင်”

“မလုပ်ပါဘူး၊ စာရင်းဇယားကိစ္စများ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့၊ ဝေးဝေးရှောင်ပို့မယ်”

“နင်ကလည်း”

“အခုလည်း ငါက အိမ်မှာထိုင်စားပြီး သုံးပြုနီးနေတာ မဟုတ်တာ ဘိုရဲ့။ ငါတစ်ပတ်စာ Design ထွင်ပြီးချုပ်တဲ့အင်္ကျီတွေရယ်၊ နေ့စဉ် ရေလောင်းပေါင်းသင်ပျိုးထောင်ပြီး ရောင်းရတဲ့ပန်းပင်တွေရဲ့ဝင်ငွေက ငါတို့အိမ်စရိတ်ကို ကောင်းကောင်း ကြီးထောက်ပံ့နိုင်တာဟဲ့။ မယုံမရှိလေနဲ့”

“အဟုတ်”

“ဒါပေါ့”

“ဟုတ်လားဟင် မေမေအေး”

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအိမ်တွင်းအောင်းပြီး ငွေရှာနေတာကိုတော့ ငါသဘောမကျပါဘူး မိဝါ။ နင်ရထားတဲ့ပညာဘွဲ့နဲ့ မအပ်စပ်တာမို့ အညွှန်တုံးသလိုဖြစ်မနေဘူးလားလို့ပါ”

ရင်ထဲအောင့်သက်သွားရပါ၏။ အညွှန်တုံးသတဲ့လား။ နှိပ်လိုက်တာလား ဘို။ ငါတို့မိသားစုက နင်နဲ့ပြာတို့လို မြင့်မား

ရွှေပဒေသာစာပေ

တဲ့လူကဲ့သို့မဟုတ်လို့ မြေနှိမ့်ရာလုံစိုက်ချင်လို့ပဲလားကွယ်။

“မေမေအေးသဘောကရောဟင်”

“မပြောတတ်ပါဘူးသားရယ်၊ သမီးက ဘာမဆို အဖေ ဖြစ်တဲ့သူနဲ့ပဲ တိုင်ပင်တတ်တာကွယ်။ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးတိုင်း ဒီအဖေနေ့ဒီသမီးပဲ အပြန်အလှန်ပြောတတ်ကြတာလေ။ မေမေက တော့ ဘာတစ်ခုမှနားမလည်ပါဘူး။ သူ့အလုပ်ကိစ္စ သူ့အဖေပဲ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပါလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူလုပ်ချင်းလုပ်ရင် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ လုပ်သင့်တာပေါ့ မေမေအေးရဲ့။ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေကြတာ ကို၊ သူစိမ်းဆီမှာ သွားလုပ်စရာမလိုအပ်ပါဘူး”

“လက်လျှော့လိုက် ဘိုရေ၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်ဝင်လုပ်ဖြစ် ရင်တောင် နင်တို့ကုမ္ပဏီမှာ ငါဝင်လုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်လို့ဘဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မမေးနဲ့လေ”

“လေးလေးမောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတဲ့နေရာမှာ ဘာလို့များ မလုပ်ချင်တာလဲ မိဝါ။ အံ့ဩစရာကြီး”

“မလုပ်ချင်တာ မလုပ်ချင်လို့ပဲလို့မှတ်ထားလိုက်ပေါ့ ဘို၊ ညှော်ဦးမယ်နော်”

ဘို ခဏမျှငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ဘာတွေများ စဉ်းစား နေမှာပါလိမ့်။ အတွေးတွေအထဲထိ ဝင်ကြည့်ချင်ပေမယ့် အခွင့် က ရှိမနေတာလေ။

“ငါသိနေတယ် မိဝါ၊ နင် ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ခုနေ တာအမှန်ပဲ”

မကြားယောင်သာ ဆောင်နေလိုက်ပါ၏။ နှုတ်ကမပြော ပါဘဲ သူသိနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

အခန်း (၃)

“လူနှစ်ယောက် ရင်းနှီးခင်မင်နေတာကို တခြားလူတစ်ယောက်က ကြားဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်နေရင် တရားမမှုမြောက်သလား ဖေဖေ”

“အားပါး! ငါ့သမီးရဲ့အတွေးက မြင့်လှချည်လား။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ သမီး”

ဖေဖေချွတ်ပေးလိုက်သည့် အနက်ရောင်တိုက်ပုံကို လှမ်းယူကာ ချိတ်ဖြင့်စနစ်တကျချိတ်ပြီးမှ အိပ်ခန်းမိရုံထဲသို့ ထည့်ချိတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဖေဖေက ဝါယူလာပေးသည့် သံပုရာရည်အေးအေးလေးကို အမောပြေ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမော့သောက်ရင်း ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုပဲတွေးကြည့်ပြီး မေးလိုက်မိတာပါ”

“ဘယ်သူက ဘယ်သူတွေကို ကြားဝင်နှောင်ယှက်နေလို့လဲ”

မဖြေမိ၊ မှန်ပါရဲ့လား။ ပြာက မေမေ့ညီမဝမ်းကွဲက မွေးတဲ့တူမမို့ ဝါနဲ့ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းပဲ တော်တာမဟုတ်လား။ ဖေဖေနဲ့က ဘာမှမသက်ဆိုင်တာမို့ တိုင်ပင်တာ ပိုမှန်ကန်မှာပါလေ။

“တိုင်ပင်တယ်ဆိုရင် ရှေ့နေကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အကုန်ဖွင့်ပြောရတာသမီးရဲ့။ ထိန်ချန်တဲ့ကိစ္စရှိနေရင် တရားစွဲဖို့က အခက်ခဲဆုံးဖြစ်တတ်တယ်”

“ဝါ့ကိစ္စက တရားစွဲတဲ့အထိဖြစ်စရာမရှိပါဘူး ဖေဖေ”

“သမီးကိစ္စ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ စာတွေလေ့လာရုံနဲ့ ဖေဖေသမီးက တဖြည်းဖြည်းရှေ့နေလေသံပါ ပေါက်လာပြီ။ ကဲ! ဆိုပါ၊ ဘာကိစ္စ”

ဖေဖေပြောလိုက်တာမို့ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒီနေ့ ဖေဖေဘာ Case ကိုင်လာရတာလဲ။ အမှုက လိမ်လည်မှုဆိုတာမျိုး အမွေဆက်ခံမှုဆိုတာတွေနဲ့ နေ့စဉ်မပြတ် လုံးပန်းရင်း ဝါ့ကိုရင်

ဖွင့်ပြောပြတိုင်ပင်တတ်တာမို့ ဖေဖေနဲ့ဝါက မေမေ့ထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးချစ်ခင်နေတာပါ။ ဖေဖေအတွက်လည်း မေမေက ဝါ့ထက် ပိုအရေးကြီးသလိုအနေအထားမဟုတ်လား။

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ဝါ့ကို မေမေပင်ပန်းတကြီးပြုစုခဲ့ရတာမို့ နားစေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ ဝါက ကူနေမိတာပါ။ ဒီလိုပဲ ဖေဖေက သမီးဖြစ်သူရဲ့စိတ်ကိုသိနှင့်ပြီး ဘာမဆို ဒီသမီးနဲ့ပဲတိုင်ပင်ဖြစ်တာမဟုတ်လား။ သမီးခြေသမီးလက်နဲ့လုပ်ပေးသမျှ ငြိမ်ပြီးခံယူရင်း ဝါပြင်ကျွေးတဲ့ထမင်းပွဲကိုပဲ ဖေဖေအမြဲစားခဲ့တာ အရွယ်ရောက်စဉ်ကတည်းကပါလေ။

“ဝါပြောတာကိုလွန်တယ်လို့ မေမေက ယူဆတာ ဖေဖေရဲ့”

“အေးလေ၊ သမီးပြောပြမှ ဖေဖေဆီမှာပေါ့... ပြော”

“ပြောကလေ”

“အင်း”

ကလေးများ ဆန်နေလေမလား။ အိုလေ! ဝါက ကိုယ်နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ချင်နေတာတောင် မေမေစိုးရိမ်မှာကိုစိုးပြီး ဖေဖေကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တာမဟုတ်လား။ အခုကိစ္စက ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးနဲ့ မတင်မကျဖြစ်နေတာမို့ တိုင်

တာထက် တိုင်ပင်တာဆိုရင် ပိုမှန်နေမှာပါလေ။

“သမီးညီမက ဘာတဲ့လဲ”

“ဝါကသာ ပြောကိုညီမလိုသဘောထားပေမယ့် ပြောကတော့ ဝါကိုပြိုင်ဘက်လို့ပဲ မြင်နေလို့ပါဖေဖေ”

“ပြိုင်ဘက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိုပြိုင်ရတာလဲ၊ ကျောင်းပဲပြီးနေပြီကို ဘာပြိုင်စရာများရှိလို့လဲသမီး”

ခက်ပါရဲ့။ ညီအစ်မချင်း ရည်းစားလုဖက်လို့ပြောရမှာကလည်း ခပ်ခက်ခက်ပါလေ။ ဘိုက ဝါ့ရဲ့ချစ်သူမှမဟုတ်တာကို။ သို့သော် ပြောပြောသမျှ အားနာစိတ်နဲ့ လိုက်လျောမိနေရင် နောက်နောင် ဒီထက်ပိုတဲ့ပြဿနာတွေ ထပ်ဖြစ်လာရင်တော့ ပါပဲ ရှုံးတော့မှာမဟုတ်လား။

“ဒီကလေးပြောလို့ပဲ သမီးရော ဘိုပါ သူတက်ရတဲ့ Major နဲ့ပဲ ဘွဲ့ရနေပြီ။ ဘာကိုထပ်ပြောနေတုန်းလဲ”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဆယ်တန်းတုန်းက ဂုဏ်ထူးကိုယ်စီနဲ့ အောင်ခဲ့ပါလျက် ဝါ G.T.C တက်ချင်တာကို မေမေက စိတ်မချသလို ဘိုကလည်း သူတစ်ယောက်တည်းခွဲပြီးလည်း မတက်

ခွင့်နဲ့။ ဟိုဒီရွေးရင်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေချိန်မှာ ပြောက သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး လူကြီးတွေကိုပူဇော်တာနဲ့ပဲ ရိုးရိုး Botany major ကိုပဲ ယူခဲ့ကြတာပါလေ။

မိဘတွေကလည်း ဘွဲ့ဖြစ်ရင်ပြီးရော၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ရပြီ။ စာကျက်ပင်ပန်းတာမျိုးမဖြစ်စေချင်တာမို့ ခေါင်းညိတ်ခံကြရတာပင်။ အခုတစ်ခါလည်း ဘိုနဲ့ဝါကို ဘာလုပ်ပါ ဘယ်လိုနေဆိုပြီး လာပြောတာကတော့ လွန်တာပါလေ။

“ပြောက ဘိုကိုစိတ်ဝင်စားနေတာတဲ့”

“ဘယ်လို”

“အဲဒါနဲ့ မဆီမဆိုင် ဝါကိုဘိုနဲ့ကင်းကင်းနေဆိုပြီး လာပြောသွားတာ။ တစ်နေ့လုံး ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးနဲ့ နေရသိပ်ခက်တယ်ဖေဖေရဲ့”

“ဒီကိစ္စ ဘိုရောသိလား”

“မပြောတတ်ပါဘူး။ ဘိုကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း ဝါဆီထာလည်နေတုန်းပါ”

“သမီးအပေါ်ကိုတော့ ဘိုက ရိုးသားတယ်ဆိုပါတော့လေ”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ရိုးသားတယ်တဲ့လား

မေမေအောင်

ဘိုး မှန်ပါတယ်... ငယ်တဲ့သူကို ဦးစားပေးတဲ့။ အရင်ကဆို ကျောင်းသွားရင် ဝါပင်ပန်းမှာစီးပြီး သူ့စက်ဘီးနောက်မှာပဲ လိုက် စီးတဲ့အခွင့်ကို ဝါရခဲ့တာပါ။ ပြာတို့ပြောင်းလာကတည်းက သူ့ စက်ဘီးနောက်ခုံက ပန်းပြာပြာအမြဲထိုင်စီးခွင့်ရတဲ့အရာဖြစ်သွား ပါရော့လား။ ဒီလိုဒီလိုနဲ့ပဲ ဝါဟာ ဘို့ဘေးနားကနေ မသိမသာ နဲ့ ဗယ်နေခဲ့ရတာပါလေ။

ဒါတွေကို ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ရတဲ့ဝါကသာ သိနေပေမယ့် ဘိုကဖြင့် မှန်စားလည်းအတူတူ ထမင်းစားလည်းမခွဲ၊ ဝါတို့နှစ် ယောက်ကို မျှတစွာဆက်ဆံပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။ မနာလိုစိတ် မျိုးဖြစ်တာမဟုတ်ပေမယ့် နှုတ်ကထုတ်မပြောချင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းခဲ့ရတဲ့ကိစ္စက နည်းနည်းချင်းစုပုံပြီး ပြည့်နေခဲ့ရတာ ကြာပါပြီလေ။

“လူငယ်တွေကိစ္စဆိုတော့လည်း ခက်သား။ သမီးမေမေ ကရော ဘာပြောလဲ”

မေမေ ဘုရားရှိခိုးနေချိန်မို့ ဖေဖေတို့အိပ်ခန်းမှာ ထိုင် စကားပြောနေဖြစ်တာပင်။ မေမေက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အေး ဆေးသူမို့ ဝါစိတ်ခုနေတာကိုသိပေမယ့် တူမဘက်ကိုပဲ ချိန်ခွင် လျှာ စောင်းနေတာမဟုတ်လား။

“မေမေကတော့ ပြာကအငယ်မို့ အလျှော့ပေးရမှာပေါ့ တဲ့”

“အင်း... တခြားကိစ္စဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခုဟာ က သူငယ်ချင်းခင်မင်မှုကို လိုက်တားနေတာဆိုတော့ လွန်တယ် လို့ယူဆလို့ရတယ်”

“ဝါလည်း အဲဒီလိုယူဆလို့ ဖေဖေကိုတိုင်ပင်တာပါ”

ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါဘက်မှာ ဖေဖေရှိတာမို့ ရင်ထဲအေးသွားရတာအမှန်ပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ ပြာ၊ နင်ဘာပြောပြော နင့်ကိုဆန့်ကျင်ဖို့ ငါ့နောက်မှာ အင်အား တစ်ခုအဖြစ် ဖေဖေတော်ယောက်လုံး ရှိနေတာကို နင်သိပါရဲ့လား။

“သူနဲ့ဘိုကရော သမီးရည်းစားဖြစ်နေပြီလား ဝါ”

“ဟင့်အင်း... ဟုတ်ရင်လည်း ဘိုက ဝါ့ကိုပြောမှာပါ ဖေဖေ။ ပြာထက် ဝါက ဘိုနဲ့ပိုရင်းနှီးတဲ့ဟာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါဆိုရင်တော့ သမီးမလွန်ပါဘူး ဝါ။ လောကမှာ သာမန်ခင်မင်တဲ့မိတ်ဆွေရှိကြသလို သာမန်ထက်ပို ပြီး ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိကြတာပါပဲ။ အင်း... ဂုဏ် ပကာသနနဲ့ သူ့ စည်းခြားမယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေသမီးက သူတို့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်တောင် ကျန်ရစ်နိုင်ပါတယ်လေ”

မှန်ပါတယ်။ ဘို့ဖေဖေက 'ဦးအောင်ရှင်း' ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် MD ပါ။ ဘို့မေမေ 'ဒေါ်နှင်းနှင်းသန့်' ကလည်း နဂိုကတည်းက စည်းစိမ်ကြွယ်ဝသူမို့ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့။ ဖေဖေ 'ဦးမြင့်မောင်' က တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးဦးအောင်ရဲ့အတိုင်ပင်ခံရှေ့နေပါပဲ။ မေမေ 'ဒေါ်အေးအေးလှ' က အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမမို့ ခပ်ရိုးရိုးအေးအေး။ ဒီမိသားစုက ဘယ်မှာကြွယ်ဝချမ်းသာပါ့မလဲ။

ပြောဖေဖေက 'ဒေါက်တာမျိုးသူ' အထွေထွေအထူးကု။ မေမေ့ညီမဝမ်းကွဲ 'ဒေါ်မွှေးမွှေးမြ' က ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်။ ဒီတော့ ဘိုနဲ့ပြာက အဆင့်အတန်းတူညီတဲ့ လူကုန်ထံသားသမီးတွေပါပဲ။ ကြီးကျယ်တဲ့နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဟီးနေအောင် ဆောက်ထားပြီး နေနိုင်ကြသူတွေပင်။ ဝါတို့အိမ်ကဖြင့် တစ်ထပ်တိုက်ပု ပုလေးဖြစ်ပြီး ဝါက မေမေနဲ့ဝါသနာတူမို့ ပန်းပင်စိုက်ရောင်းသည့် အလုပ်ဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်း ဝင်ငွေရှာတတ်တာပါလေ။

“ဒီတော့ အကယ်၍များ သူတို့နှစ်ယောက် ဒီထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီဆိုရင်တော့ သမီးက ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် ဆင်ခြင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ”

အသိစိတ်နဲ့ ဆင်ခြင်ရမတဲ့လား။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသလိုပါလေ။ လမ်းတွေရင်ခေါ်ခွင့်လေးတောင်မှ မရှိဘူး

လား။ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ခွင့်လေးမှမရရင် သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘာများဟုတ်ပါတော့မလဲနော်။

“ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တာမျိုးတော့ ရှိသင့်တာပေါ့ဖေဖေရဲ့”

ဖေဖေက ဝါကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မောတုန်း ခဏနားပြီး ရေချိုးတော့မှာလေ။ ပြီးရင် မိသားစုထမ်းလက်ဆုံစားဖို့ ထမင်းပွဲကို ဝါပြင်ရတော့မှာမဟုတ်လား။

“သမီးအတွက် အဲဒီလောက် အခက်အခဲဖြစ်နေလို့လား”

“ရှင်!”

“ဖေဖေက သမီးစိတ်မောရမှာစိုးလို့ ကြိုသတိပေးထားတဲ့သဘောမျိုးပြောတာပါ ဝါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုအောင်ရှင်းနဲ့ မနှင်းသန့်ရော ဘိုပါ အဆင့်အတန်းမခွဲတတ်မှန်း ဖေဖေလည်းသိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းကလေးရဲ့အမေ မမွှေးအကြောင်းတော့ သမီးသိမှာပါလေ။ အေးနဲ့ညီအစ်မဆိုပေမယ့် စိတ်ထားကတော့ ဆီနဲ့ရေလိုကွာမှန်း သမီးသိတယ်မဟုတ်လား”

၄၀ မမသဒ္ဒါမောင်

ခေါင်းညိတ်ပြမိပြန်လေ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အန်တီမွေးက ချမ်းသာတဲ့လူတွေနဲ့ စကားပြောရင် မျက်နှာက ပြုံးချိုနေတတ် ပြီး သာမန်လူတွေကိုပြောရင်တော့ မျက်နှာတည်နဲ့ပါပဲ။ မေမေ့ ကိုတောင် ဝမ်းကွဲအစ်မတော်တာမို့ ဘာမှသိပ်မပြောပေမယ့် ဝါ ကိုတော့ စကားဟက်ဟက်ပက်ပက်မပြောပါချေ။

ပြာတို့အိမ်နဲ့ ဝါက ခပ်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသလိုဖြစ် ပြီး ကျောင်းတက်ကတည်းက ခြံရှေ့မှာပဲ ဆုံဖြစ်ကြတာမဟုတ် လား။

“ဖေဖေပြောတာကို နားလည်ရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့... နားလည်ပါဘယ်ဖေဖေ”

“အေး... ဖေဖေရေချိုးတော့မယ်၊ သမီးမေမေ ပုတီး စိပ်တာပြီးရင် ညစားစားကြမို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ဖေးခန်းသို့ဝင်ခဲ့ရင်း အတွေးတွေပလုံစီကာ သက် ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ ပြာနဲ့နင်ချစ်သူဖြစ်သွားရင် ဝေးဝေးနေ ရမယ်တဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

စက်တီးရှေ့ခြင်းလေးထဲမှာ ဂမုန်းပင်လေးသေးသေး ပျိုး ထားသည့် Plastic ပန်းအိုးလေးတွေကို သေချာစီထည့်လိုက်ပါ သည်။ မနေ့က မေမေ့ဆီကို Phone ဆက်မှာထားတာမို့ ဝါ သွားပို့ရမှာပါလေ။

“ဆွဲရဲ့လား သမီး”

“ဂမုန်းအိုးလေးတွေတော့ ဆွဲပါတယ် မေမေ။ ပိန်းပင် တော့ ထည့်လို့မရတော့ဘူး”

“ပိန်းပင်ထုပ်က ရှည်တော့ အဲဒီခြင်းထဲပဲ ထည့်လိုက် လေသမီးရဲ့။ နောက်ခုံမှာ ဟို Plastic ကောလေးတင်ပြီး ဂမုန်း အိုးလေးတွေထည့်ရင် အဆင်ပြေမှာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

မေမေပြောသည့်အတိုင်း Plastic ဇကာလေးထောင့်ထဲသို့ ဂမုန်းအိုးလေးတွေ သေချာစီထည့်ကာ စက်ဘီးနောက်ခံပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကြိုးဖြင့်သေချာသိုင်းချည်လိုက်ပါ၏။ လှုပ်စီလှုပ်စီဖြစ်မဖြစ် လှုပ်ကြည့်ပြီး ငြိမ်မှ အောက်မှာချထားသည့်ပိန်းပင်ထုပ်တွေကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ကာ ရှေ့ခြင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီသုံးလမ်းမြောက် ခြံနံပါတ် (၁၅၀၀)က ဒေါ်ဝတ်ရည်ချိုနော် မေမေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အန်တီချိုလို့ပဲ ခေါ်လိုက်နော်။ နာမည်အရည်ခေါ်ရင် ရိုင်းသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့၊ မချိုနဲ့မေမေက ဈေးမှာဆုံရင်း ခင်ကြတာ။ သူတို့ပြောင်းလာတာ မကြာသေးလို့ အိမ်ပြင်တုန်းပဲတဲ့လေ။ အဲဒါ မေမေအပင်ရောင်းမှန်းသိသွားတာနဲ့ Phone ဆက်ပြီး လှမ်းမှာတာ”

ခြံနံပါတ်ကလည်း ရှာရှာဖွေဖွေ (၁၅၀၀)တဲ့၊ ကြားရတာနဲ့ ကျောချမ်းချင်စရာပါလေ။ မေမေက သာမန်မိသားစုဝင်မို့ မိတ်ဆွေသိပ်မရှိ၊ လူချမ်းသာတွေနဲ့လည်း သိပ်မပေါင်းဖြစ်။ ဒါနဲ့တောင်မှ အဲဒီအန်တီချိုက မေမေကိုစခေါ်ပြီး ခင်သွားကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝါသွားတော့မယ် မေမေ၊ ဘာမှာချင်ပါသေးလဲ”

“ဪ... မေ့တော့မလို့၊ မေမေ မနက်တုန်းကဖြတ်ထားတဲ့ ပန်းထုပ်ပါယူသွားလိုက်ဦး။ ဘုရားပန်းကုသိုလ်ယူလိုက်တာပါလို့ ပြောလိုက်နော် သမီး”

“ဟုတ်”

မေမေက ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ငှက်ပျောရွက်နှင့်ပတ်ထုပ်ထားသည့် ပိန်းပန်းထုပ်ကို ဝါလက်ထဲသို့ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲ ခပ်ဖွဖွလေးထည့်ကာ စက်ဘီးနောက်မှဒေါက်ကိုဖြုတ်၍ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ခြံတံခါးကိုအသာပြန်စေပြီး လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ရှေ့ခြံထဲမှ ကားအဖြူလေး ထွက်လာလေသည်။

“တိ! . . .”

“မိဝါ... ဘယ်လဲ”

“သူများမှာထားတာ သွားပို့ပေးမလို့”

“လမ်းကြုံရင် လိုက်ခဲ့လေ”

“ဟင့်အင်း... ဒီတစ်လမ်းနှစ်လမ်းတင်ပါ ဘိုရဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ကားမို့လို့ မစီးချင်ဘူးပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်ပါ၏။ ပြာပြောတဲ့စကားကို လက်သင့်မခံချင်ပေမယ့် ဖေဖေသက်ပေးထားတဲ့စကားကိုတော့ နာခံရမှာကိုး။ ဝေးဝေးပဲနေသင့်တယ်ထင်ပါရဲ့ ဘိုရယ်။

“ဟာ! ဘာစကားမှပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား။ လူကို ဒီလိုပဲငေးကြည့်နေရတယ်လို့”

တကယ်ဆို ‘ဘယ်လဲ’ ‘လမ်းကြိုရင် ငါ့အတွက်စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ဝယ်လာပေးပါ’ ဆိုပြီး ရှာကြပြောလို့ရပေမယ့် ဝါဘာမှမပြောမိပါလေ။ စီးတဲ့ယာဉ်က ဘီးလေးလုံးနဲ့ နှစ်လုံးဆိုပြီး ကွာခြားနေတာ မျက်မြင်မဟုတ်ပါလား။

“မိဝါ”

“ဟင်”

“နင်ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မျက်နှာမကောင်းလို့ မေးကြည့်တာ”

“ဒီလိုပါပဲ ဘိုရယ်။ နင်သွားစရာရှိတယ်မဟုတ်လား။ သွားလေ”

“သွားမှာပါ။ နင်နင်စရာမလိုပါဘူး”

စိတ်ဆိုးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲပြောကာ ဘိုက ကားမောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထွက်သွားလေ၏။ စက်ဘီးကိုခပ်မှန်မှန်လေးနင်းခဲ့စဉ် လမ်းထိပ်မှာ ဘိုကားနောက်မီးလေးလင်းပြီး ရပ်နေတာမို့ ပြာနှင့်စကားပြောနေမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ကားပြတင်းဘောင်ကို လက်ထောက်ကာ ပြုံးတုံ့တွဲမျက်နှာဖြင့် ပြောနေသည့်ပြာက ဝါကိုမြင်စဉ် မသိသလို ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်စောင်းခဲကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တာကိုတောင် ရန်သူလို့သတ်မှတ်ချင်နေပါလား။ ဘိုကားဘေးမှဖြတ်တက်ခဲ့စဉ် ဘိုကတော့ ပြာနဲ့ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပျော်ပြီး စကားပြောနေတာပါလေ။ မျက်ရည်ဝဲလာတာမို့ မျက်တောင်ကိုပုတ်ခတ်လိုက်ပြီး သတိထားလိုက်ရပါ၏။ မတူဘူးလေကွယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝသမားဆိုတာကို မမေ့သင့်တာကိုး။

သုံးလမ်းမြောက်လမ်းထဲကို ဝင်လိုက်စဉ် စက်ဘီးကို ဖြည်းဖြည်းလေးစီးပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက်ခေါင်းလှည့်ကာ ခြံနံပါတ်တွေကိုဖတ်ခဲ့ပါ၏။ ဟော! ဟိုရှေ့ကခြံနံပါတ်။ ခြံနံပါတ် (၁၅၀၀) ဟုရေးထားသည့် အုတ်တိုင်မှစာကို စိတ်ထဲမှဖတ်လိုက်ပါသည်။

‘ဒေါက်တာမိုးထက်’ တဲ့။ လာပြန်ပြီ ဆရာဝန်မျိုး။ အန်တီလေးရဲ့ခင်ပွန်းသည် လေးလေးက ‘ဒေါက်တာမိုးသူ’ ကို။ လေးလေးကတော့ အေးဆေးပြီး ပြာကတော့ အန်တီလေးနဲ့ချိတ်စွပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တူသလို စိတ်ဓာတ်ကပါ တူနေတာပါလေ။

“တင်း! . . . တောင်!”

အုတ်တိုင်မှ Bell ကိုနှိပ်လိုက်ပါ၏။ အိမ်ထဲမှထွက်လာ သည့်ကောင်မလေးက အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့် ငယ်ငယ်လေး ပါပဲ။ ခြံတံခါးအထိ ရောက်လာပြီး လူဝင်ပေါက်တံခါးအသေး လေးမှ အပြင်ကိုချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“ဪ . . . အန်တီချိုမှားထားတဲ့ပန်းပင်တွေ လာပို့ တာပါ”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို ပေးလေ”

“ညီမလေး နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပန်းအိုးက များတယ် ကွယ့်”

“ပူစူးမရေ၊ ဘယ်သူလာတာလဲ”

“ပန်းပင်လာပို့တာပါ ကြီးကြီး”

“ဟဲ့! ဒါဆိုလည်း အထဲကိုခေါ်လိုက်လေကွယ်။ ဘယ် နှယ် အပြင်မှာ ရပ်နေတာလဲ”

အထဲမှ အန်တီကြီးခေါ်နေပြီမို့ ကောင်မလေးက တံခါး အသေးလေးကိုသာ ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ

ပါ၏။ အင်းပေါ့လေ၊ လူတွေကိုဘယ်ယုံရဲပါ့မလဲ။ စက်ဘီးကို ဘေးကပ်ဒေါက်ထောက်ကာ ခုံနောက်မှ ကောဗန်းကို အရင်သယ် လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့! ဪ . . . တံခါးကို ကျယ်ကျယ်မဖွင့်ပေးလိုက် ဘူး၊ အဲဒီပူစူးမဟာလေ၊ ခိုင်းလိုက်ရင် စိတ်တိုင်းကိုမကျတာ။ တကယ်ပါပဲ”

“ဘယ်နားမှာ ထားပေးရမှာပါလဲ အန်တီ”

“အေးအေး . . . ပန်းအိုးကြီးထဲ ပြောင်းရဦးမှာဆိုတာ ဒီနားပဲချပေးပါသမီးရယ်။ ဒါ ဂမုန်းတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပိန်းပင်တွေလည်းပါပါတယ် အန်တီ။ ဘုရား တင်ဖို့ဆိုပြီး မေမေတောင် ပိန်းပန်းလက်ဆောင်ထည့်ပေးလိုက် ပါသေးတယ်”

“အို! အားနာစရာသမီးရယ်၊ အန်တီလည်း ပြောင်းလာ တာမို့ အပင်တွေကို သေချာနေရာမချနိုင်သေးဘူးလေ။ ဈေး သွားတုန်းက အေးနဲ့တွေ့လို့ခပ်ပြီး ပန်းပင်ရောင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ နှာလိုက်တာပါ။ လှလိုက်တာကွယ် . . . နီနီရဲရဲလေး၊ အန်တီသား က နီနီရဲရဲလေးမှကြိုက်တာကွယ်”

ဟင်! ဘာမှလည်းမဆိုင်ပါလားနော်။ အပင်စိုက်တာနဲ့

ပဲ သားကြိုက်တာကို ကြွားရတယ်လို့။ သားတိုအတော်ချစ်တဲ့ အမေမှန်း သိသာပါရဲ့။

“တခြားဘာပန်းတွေ ရှိလဲဟင်”

“သစ်ခွတွေ ရှိပါတယ်အန်တီ၊ ဝါတို့ခြံက သိပ်မကျယ် တော့ နှင်းဆီစိုက်လို့မရလို့ပါ”

“သစ်ခွလည်း လှတာပါပဲ သမီးရဲ့”

“အန်တီ ပန်းစင်မပြီးသေးရင် ဝါကူညီပေးမယ်လေ”

“အားနာရအောင် ထပ်မလုပ်ပါနဲ့သမီးရယ်၊ နေပါစေ”

“ဝါကလည်း အားတဲ့အချိန်နဲ့ ဝိုင်းကူပေးမှာပါအန်တီ။ အတင်းလုပ်ပေးချင်သလိုဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးပါတယ်”

“မဟုတ်တာ၊ အန်တီက အားနာလို့ပါသမီးရဲ့။ ဝိုင်းကူ ပေးမယ်ဆို ပိုတောင်ဝမ်းသာကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ”

“ဂမုန်းကတော့ မြေဆွေးရှိစိုက်လို့ရမယ်၊ ပိန်းကတော့ အုန်းခွံတို့ အုတ်ခဲကျိုးတို့ရှိရုံနဲ့ စိုက်လို့ဖြစ်ပါတယ်အန်တီ။ ပန်းအို လွတ်ရှိပါရဲ့လား”

“ရှိတယ်သမီးရဲ့၊ ဟိုနေ့ကပဲ လာပို့ခိုင်းထားတာ၊ တို တိုက်ဘေးမှာ ထင်တာပဲ”

တကယ်ပဲ ပစ္စည်းတွေ နေရာမချရသေးဘူးထင်ပါရဲ့။

ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာရော အပြင်မှာပါ စုပုံနေတဲ့ပစ္စည်းတွေက တဖြု ကြီးပါလေ။

“ဟောတော်! ဒါတွေ ဒီအတိုင်း ရှိနေသေးတာလား အန်တီ”

“ဟုတ်ပါသမီးရယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ဘုရားခန်း အိပ်ခန်း ချဉ်ခန်းအရင်ဆင်နေတာနဲ့ပဲ မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေက ပုံနေတုန်း လေ။ ပြောင်းလာတာ တစ်ပတ်ကျော်ပဲရှိသေးတာကွယ့်”

“ဒါဆို အပင်တွေ အရင်စိုက်ပေးပြီးရင် ဝါ လာကူပေး မယ်လေ အန်တီ”

“မဟုတ်တာကွယ်”

“ညီမလေးနဲ့နှစ်ယောက် အတူတူလုပ်ရင် မြန်မြန်ပြီးပါ တယ် အန်တီရဲ့။ မိန်းကလေးအလုပ်တွေပဲဟာ၊ ဝါက ကျွမ်းကျင် ပြီးသားပါ အန်တီ”

မြေဆွေးမမှာရသေးတာမို့ ဂမုန်းပင်တို့ကို ဒီတိုင်းထား လိုက်ရပြီး ခဲကျိုးတွေထုထောင်းကာ ပန်းအိုးအသစ်ထဲမှာ ပိန်း ဟ်အနီရောင် ကြက်သွေးရောင်နှင့် အဖြူသုံးမျိုးကို တစ်အိုးစီ စိုက်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် တိုက်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ လူမြင် ကောင်းစေရန် ပန်းအိုးတွေကို ဟိုဒီရွှေ့ပေးလိုက်ပါ၏။

တိုက်ဘေးပုံထားသည့်စက္ကူပုံးတွေ ထင်းရှူးသေတ္တာ
ပုံးတွေထဲမှာ ပစ္စည်းတွေရှိနေမှန်းသိတာမို့ တိုက်နောက်ပေါက်
မှပင် အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ပါသည်။ လူဆိုတာ ဒူးနေရာဒူး တော်
နေရာတော်မဟုတ်လား။

မီးဖိုခန်းကို သန့်ရှင်းရေးအရင်လုပ်ပေးပြီးမှ ပန်းကန်စင်
တွေ နံရံကပ်ဗီရိုတွေကို သန့်စင်ပေးလိုက်ပါ၏။ အပြင်စက္ကူပုံး
တွေထဲမှ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကိုလည်း ပူစူးမနွင့်စကားပြောရင်း
ဆေးကြောကာ သူ့နေရာနဲ့သူ စည်းကမ်းတကျထားသလိုပေးလိုက်
ပါသည်။

ဝါအလုပ်ပြီးသွားတော့ အပြင်မှပုံးတွေလည်း ရှင်းပြီး
သလို မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းပြီးချေပြီလေး။

“ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်လှသွားသလဲ။ တော်လိုက်
တာသမီးရယ်။ ဒီလိုသမီးလေးမျိုး လိုချင်စမ်းပါဘိ။ တွေ့လား
ပူစူးမ၊ နင့်မမကို အားကျအတုယူရမယ်... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

“အားနာလိုက်တာ၊ ပန်းပင်လေး မှာမိပါတယ်။ အခု
အဆုံးအကုန်လိုက်လုပ်ပေးရတော့တာပဲ။ သမီးအန်ကယ်သာသိ
ရင် အန်တီတော့ အဆူခံထိတော့မှာသေချာတယ်”

“ကြုံကြုံကလို့ ကူညီဖြစ်တာပါအန်တီ။ ဝါ ပြန်လိုက်
ပါဦးမယ်ရှင့်”

“ပန်းပင်ဖိုးနဲ့ မုန့်ဖိုး”

“အပင်ဖိုးကို နောက်မှ ဈေးထဲမှာ မေမေနဲ့တွေ့မှပေး
ပါ အန်တီ။ ဝါကိုခွင့်ပြုပါဦး”

မုန့်ဖိုးပေးခိုင်းစေတာမျိုး မဟုတ်နိုင်ပေမယ့် အားနာသမှု
နဲ့ ပေးတာဖြစ်မှန်း ဝါသိပါ၏။ အန်တီကိုနှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပြန်
ရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၅)

“ဘာလို့ကြာနေတာလဲ သမီးရယ်”

“မေမေ့မိတ်ဆွေအန်တီကို ကူညီနေရလို့ပါမေမေရဲ့။
ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“အင်း... အိမ်မှာတော့မရှိပါဘူး။ မွေးက သူ့မွေးနေ့
ရှိလို့ အိမ်မှာပိုင်းကူချက်ပေးပါဆိုပြီး အကူအညီတောင်းနေလို့
ပါ”

ဝါမျက်နှာ တည်သွားရပါတယ်။ တကယ်ဆိုရင် မေမေက
အကြီးမို့ ဤသို့ခိုင်းတာ မလုပ်သင့်ပါလေ။ ဖေဖေလည်း လေး
လေးအောင်ကုမ္ပဏီမှာ အချိန်ပိုင်း ဝင်လုပ်ပေးနေတာမို့ ဝါတို့
မိသားစုကို ခိုင်းဖတ်လို့ပဲ ယူဆထားတာထင်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၅၄ မမသဒ္ဒါမောင်

“ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“ထောပတ်ထမင်းကျွေးချင်လို့တဲ့၊ သူတို့မလုပ်တတ်လို့
မေမေ့ကိုအကူအညီတောင်းလို့လေ”

“ဘယ်နှယောက်စာလဲ”

“ (၅၀) တဲ့”

“ဒါဆိုလည်း တခြားမှာ Order မှာပါတော့လား”

“Order မှာရင် အနည်းဆုံး ပွဲ (၁၀၀)မှ ရတာတဲ့သမီး

ရဲ့”

တွေ့လား... ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုယ်လုပ်တဲ့ဟာကို အစီမံ
ကိုခိုင်းစားချင်ရတယ်လို့။ ဒါတမင်သက်သက် နိုင်စားခြင်းပါလေ။
စိတ်ပုပ်တယ်ပဲဆိုဆို ငါ့ကိုခိုင်းရင်လုပ်ပေးချင်ပေမယ့် မေမေ့ကို
ခိုင်းတာကိုတော့ မနှစ်သက်ပါချေ။

“ဘယ်နေ့လဲ မေမေ”

“ဒီ Sunday ဆိုတော့ စနေနေ့သွားကူပေးရမှာပေါ့”

“မေမေသွားနဲ့လေ၊ ငါပဲသွားလုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“မေမေသွားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“မသွားပါနဲ့မေမေ၊ ဟိုက မေမေ့ကိုခိုင်းစားချင်နေတာ
ကို။ ပွဲနေ့ရောက်လည်း လူကုန်ထဲတွေကြားမှာ မေမေ့ကိုခိုင်းစား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြဦးမှာမို့ မသွားပါနဲ့”

“သမီးကလည်း ဆွေမျိုးတွေကို”

“ဆွေမျိုးမှမဟုတ်တာ မေမေရဲ့။ ရွှေမျိုးပါ... ရွှေရို
မှ အမျိုးတော်ချင်ကြတဲ့လူတွေ”

“သမီးနော်”

“တခြားကိစ္စဆိုရင်တော့ မေမေ့စကားကို ဝါနားထောင်
ပါ့မယ်မေမေ။ ပြာတို့အိမ်ကိစ္စဆိုရင်တော့ မေမေလုပ်မပေးဖို့ ဝါ
မေတ္တာရပ်ခံနေရတာပါ။ ငါ့ကိုချစ်ဖွယ်ဆိုရင်တော့ ဝါပြောတာ
ကို လက်ခံပေးပါမေမေ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

မေမေကသွေးဦး ချဉ်းစားနေလေ၏။ ဝါပြောတာအမှန်
ပဲမဟုတ်ပါလား။ ခိုင်းစရာရှိရင်သာ ရောက်လာတတ်ပြီး တခြား
အချိန်မှာတော့ ရှိတယ်လို့တောင်မှမထင်တာလေ။ ဖေဖေကတော့
လူကြီးမို့ ဘာမှမပြောပေမယ့် ဝါကတော့ လူငယ်စိတ်နဲ့ မခံမရပ်
နိုင်ပါချေ။

“မေမေသွားလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“ဝါပဲကြည့်ပြောလိုက်ပါ့မယ် မေမေရယ်၊ ပြောတတ်ရင်
bus တောင် အခမဲ့စီးလို့ရတာပဲကို”

မေမေကပြုံးလိုက်ပြီး ငါ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ရှိကပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်ပါ၏။ ဆွေမျိုးတော်တယ်လို့သာ မေမေ့ဘက်က သတ်မှတ်
တာလေ။ အန်တီလေးကဖြင့် အပေါ်ယံသာ။ ယောက်ျားဖြစ်သူ
က စိတ်ပြည့်ပေမယ့် သားအမိနှစ်ယောက်ကဖြင့် ပေတံပါတဲ့
အကြည့်မျိုးနဲ့ လူတကာကို တိုင်းတာတတ်တာပါလေ။

“မချိုတို့အိမ်ရော ကြီးလား သမီး”

“ကြီးတာပေါ့ မေမေရဲ့။ အန်တီလေးတို့ချမ်းသာတယ်
ဆိုတာ ဟိုကအိပ်နေသလောက်ပဲရှိတာ။ အန်တီချိုအမျိုးသားက
နုလုံးအထူးကုပါရဂူကြီးတဲ့။ အန်တီလည်း စိတ်ဓာတ်သိပ်ပြည့်
တာ... အရမ်းသဘောကောင်းတာပဲ။ ဝါအကူအညီပေးတာကို
တောင် အားနာလွန်းလို့ ဘေးကနေ တဖွဖွပြောနေတာလေ”

“ဟုတ်တယ်... ဈေးထဲမှာတွေ့ကတည်းက ဈေးသည်တွေ
ကိုလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ပြောတတ်လို့ မေမေသဘောကျ
တာအမှန်ပဲ။ အင်း... ပြည့်တဲ့အိုးဆိုတာ ဘောင်ဘင်ခတ်စရာ
အကြောင်းမှမရှိတာကိုး”

“ပန်းပင်ဖိုးတွေကို နောက်မှ မေမေနဲ့တွေ့ရင်ပေးဖို့ ပြော
ခဲ့တယ်မေမေ။ နို့မို့ ဝါယူရင် ဝါကိုမှန်ဖိုးအတင်းပေးမှာစိုးလို့ မယူ
ခဲ့ဘူး”

“အေးအေး... သမီး”

နေ့လယ်အချိန်မို့ တအောင့်နားပြီး ညနေမှာ အပင်ရေ
လောင်းစရာရှိတာလေ။ မနေ့ညက ဆွဲထားသည့် ကလေးဂါဝန်
Design လေးတွေကိုချုပ်ရန် ပိတ်စ ဇာစု ဖဲစတို့ကို မှန်ဗီရိုထဲ
မှထုတ်ကာ တိုင်းတာရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။ ဝါချုပ်သည့်အထည်တို့
ကို ဈေးထဲကစက်ဆိုင်မှာ သွားတင်ရုံပါပဲ။ ‘မပြည့်’က စက်လည်း
ချုပ် အထည်လည်းရောင်းမို့ ကော်မရှင်စားဖြင့် ဝါချုပ်ထည်တို့
ကို ရောင်းပေးလေ၏။

ချုပ်ရန်ပိတ်စတို့ကို ‘မပြည့်’ဆိုင်မှလည်းယူသလို အဆင်
ဆန်းဆန်းရှိတဲ့ဆိုင်တွေမှာလည်း ဝါ သွားဝယ်ပါ၏။ မပြည့်က
မိန်းမအထည်နှင့် ပွဲနေပွဲထိုင်တို့ကိုသာ ချုပ်တာမို့ ဝါတင်သည့်
Design ဆန်းဆန်းလေးတွေကို အမြင်ဆန်းပြီး တင်ပေးကာ
ရောင်းပေးတာပါလေ။

ဝါနဲ့မေမေပါ ချုပ်ထည်ဝတ်ဖြစ်ပေမယ့် ပြာတို့သားအမိ
ကဖြင့် Ready made သာဝတ်ကြလေ၏။ အန်တီလေးဝတ်တဲ့
ပိတ်စမှန်သမျှ တစ်ကိုက်တစ်သောင်းကျော် သိန်းကျော်တန်တွေ
ချည်းသာ။ အဲဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့အဝတ်အစားကိုဖြင့် ဝါရော
မေမေပါ မဝတ်ရဲပါချေ။ တစ်ပွဲလေးဝတ်ရမှာကို ဒီလောက်အကုန်
ခံရမှာ နမော့စရာကောင်းတာဟု ယူဆမိတာကိုး။

“သမီး”

“ရှင်... မေမေ”

“မေမေပြောဖို့မေ့နေပြန်ပါပြီ၊ မနေ့က မသန့်ပေးလိုက် တဲ့ပိတ်စလေ”

မေမေက ဝါးစက်ခုံပေါ်သို့ စက္ကူအိတ်တစ်ခုကို တင်ပေး လိုက်လေ၏။ မသန့်ဆိုတော့ ဘို့မေမေပေါ့။

“မွေးရဲ့မွေးနေ့မှာဝတ်မှာမို့ နှစ်ရက်နဲ့ပြီးပါ့မလားတဲ့”

“One set လား မေမေ”

“အေးပေါ့၊ လုံခြုံညီက ကီမိုနီပဲလေ”

“လှလိုက်တာ”

ဝါအကြိုက် အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ပိတ်စအေးအေးလေး ကို ထုတ်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်မိပါ၏။ မြောင်ပေါ်မှာ အမုန့်လေး တွေ ကြထားတာမို့ ဒါလည်း တစ်ကိုက်သောင်းကျော်ရှိမှာပါ။ ကီမိုနီလည်း အနည်းဆုံးသုံးသောင်းကျော်တန်မှာပါလေ။ အစိမ်း ခံပေါ်မှာ အဝါပွင့်ခပ်ကြီးကြီးကြွေးကြွေးကြွေးကြွေး အသားဖြူသည့်အနီ တီသန့်နှင့် လိုက်ဖက်မှာပင်။

“သမီးရော ဘာဝတ်မှာလဲ”

“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“ဝါက ပွဲနေသွားမှာမှမဟုတ်တာမေမေရဲ့။ စနေတစ် ညနေ ညဘက်လုပ်ပေးရင်ပြီးတာပဲ။ ပွဲနေမလာလည်း အန်တီ လေးက သတိထားမိမှာမှမဟုတ်တာ”

မေမေမျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားပါ၏။ သမီးဖြစ်သူရဲ့ စကားက မှန်နေတာကိုး။ ပွဲထိုင်ဝတ်စုံတွေရှိပေမယ့် အန်တီလေး အိမ်ကိုတော့ ဝတ်မသွားချင်ပါလေ။

“မခေါ်ရင်သာနေမယ်၊ မတော်လို့မရတုန်းဆိုတဲ့စကားက ရှိသေးတယ်လေ”

“ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်မေမေရယ်။ အန်တီသန့် ဝလာသေးလား”

“မဝပါဘူး သမီးရဲ့၊ အရင်ကိုယ်တိုင်းပဲလို့ပြောတယ်”

“ပြီးရောလေ၊ ဒါဖြင့် အဲဒါကိုပဲ သမီးချုပ်ပေးလိုက်ပါ မယ်။ အန်တီသန့်လည်း ဘယ်ဖုံးပဲနော်”

“အေးလေ၊ သမီးနဲ့အတူတူပဲဟာ”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဝါလည်းအဝါရောင်ကြိုက်သလို အန်တီသန့် လည်း အဝါရောင်နှစ်သက်သလို လုံခြုံညီဝတ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဖုံး အင်္ကျီချုပ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဖုံးသာသုံးတာမဟုတ်လား။ အကြိုက် တူတတ်တာမို့ ဘိုတောင်မှ အန်တီသန့်ကို ဝါနဲ့သားအမိတွေ

သလားဆိုပြီး မေးခဲ့တာပါလေ။

“ကြယ်သီးလှလှလေး တပ်ပေးပါတဲ့”

“ဝါ ကျောက်ကြယ်သီးလှလှလေး ရှာဝယ်ပြီးတပ်ပေး ပါ့မယ်မေမေရဲ့။ မပူပါနဲ့”

ဝါက အကျိုးပုံစံအပ်တဲ့ ဗလာစာအုပ်အထူကိုယူလိုက် ပြီး စာရွက်လှန်ကာ ရှာလိုက်ပါ၏။ ဒီထဲမှာ အန်တီသန့်ချုပ်တုန်း က ကိုယ်တိုင်းရှိနေတာကိုး။ နာမည်တပ်ထားသည့်ခေါင်းစဉ်ကို မြင်ပြီး ဖွင့်ထားကာ ဖျာခင်းလျက် ပိတ်စညှပ်ရန်ပြင်လိုက်ပါ၏။ အန်တီသန့်ရော ဝါပါ လုံခြုံည်ကို ဒေါက်တတ်မဝတ်တာမို့ လေး တောင်မိုက်လျော့ အထက်ဆင်အပြားကြီး (အနားလုံးပြီးသား) ထုပ်ထဲမှ တစ်ခုနှိုက်ယူလိုက်ပါ၏။

ကော်လံမပါ ရိုးရိုးရင်းရင်းအကျိုးလေးကို ထိုပိတ်စဖြင့်ပင် ရင်ဖုံးတစ်လျှောက်နှင့် လက်စကအနားမှာ အတွန့်လေးတွေထည့် ကာချုပ်ရန် ညှပ်လိုက်ပါ၏။ ဈေးထဲက ကြယ်သီးဆိုင်မှာ ချွေ မှုန်လေးတွေပါသည့် ကျောက်ကြယ်သီးဝါဝါလေး သွားရှာရဦး မှာပါပဲ။

ကော်ကပ်တာ ကပ်ပြီးနောက် စက်အပ်ချည်အရောင်လဲ ကာ လုံခြုံည်ကိုအရင်ချုပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ဓားစက်လိုက်ကာ

ခေါက်ထားလိုက်ပြီး အကျိုးချုပ်ရန်ပြင်လိုက်ပါသည်။ ဝါ အကျိုး ချုပ်ပေးတိုင်း အကျိုးကိုလျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်ပြီးမှ ပေးတာမို့ အဆင် သင့်ဝတ်ရတာကို သိတဲ့လူတိုင်း ဝါထံမှာ အထည်အပ်ကြပါသည်။

ညနေအလုပ်အကုန်ပြီးမှပဲ စက်ဘီးနဲ့ ဈေးတစ်ခေါက် ပြေးဦးမှပါပဲ။ မေမေနဲ့အတူတူ ညနေစာဝင်ချက်ပြီးမှ ခြံထဲထွက် ခဲ့ပါ၏။ တစ်ခြံလုံးကို အရင်ဆုံး တံမြက်စည်းလဲ့ကာ ရှင်းလင်း ပြီး အမှိုက်ကျုံးလိုက်ပါသည်။

ရေပိုက်ကိုဖွင့်လျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရေလောင်းနေပါ ၏။ ‘ဝါတို့အိမ်က တိုက်ပုလေးပဲမို့ သစ်ပင်ကြီးများအံ့ဆိုင်းကာ အရိပ်အာဝါသကောင်းပါသည်။ အပင်စိုက်တဲ့နေရာမှာတော့ နေ ရောင်ရှိတာမို့ အပင်တွေနေရောင်ရပြီး စိုက်ပျိုးလို့ရပါ၏။

‘တစ်သက်လုံးပျော်ချင်ရင် သစ်ပင်စိုက်ပါ’တဲ့။ မေမေ ကတော့ ဝါကိုအိမ်ထောင်ပြုစေချင်ပေမယ့် ဝါကတော့ ဒီကိစ္စကို မစဉ်းစားချင်ပါလေ။ အကယ်၍ပြုဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့သာ လက်တွဲဖြစ်ချင်တာမဟုတ်လား။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆိုလို့ ဘွဲ့ကိုသတိရလိုက်မိပါ၏။ ‘အဆင့်’ တဲ့။ ဘာကိုကြည့်ပြီး ခွဲခြားကြတာလဲမို့။ ငယ်တုန်းကဖြင့် မုန့် လုစား၊ ထမင်းချိုင့်အတူစား၊ အတူဆော့ကစားပြီး ပျော်မြူးခဲ့ရင်

နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့တာပါလေ။ အရွယ်ရောက်လာစဉ်မှာတော့ ပြာ
ရောက်လာပြီး ဝါတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲကို ဝင်ရပ်ခဲ့တာပါပဲ။

အုပ်စုထဲမှာ အငယ်ဆုံးဆိုပြီး ခါတိုင်းခွဲကျွေးခဲ့သည့်
သကြားလုံးတို့ ချောကလက်တို့က ဝါဆီကိုအရင်မရောက်တော့
ဘဲ ပြာပါးစပ်ထဲကိုသာ ရောက်သွားတာ ကိုယ်တွေ့ပါလေ။ စက်
ဘီးအတူစီးခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းကားစီးရင်လည်း ဘို့ဘေးမှာ ထိုင်
တဲ့သူက ဝါမဟုတ်ဘဲ ပြာသာဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

နေရာဆိုတာ သဘာဝက အလိုလိုသတ်မှတ်ပြီးသားပဲ
မဟုတ်ဘူးလား။ ဘို့ဘယ်ဘက်မှာ ရပ်တည်ခဲ့ရပေမယ့် ကြာလာ
တာနဲ့အမျှ ဝါက အလိုလို အနောက်မှာကျန်ခဲ့ရသလိုပါလေ။
စကားပြောရင်းအရှိန်နဲ့မို့ သတိမထားဖြစ်တဲ့ဘို့အဖို့ နောက်မှာ
ဝါကျန်ခဲ့တာကို မသိပါချေ။

ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နင်နဲ့ငါ အလိုလို
ဝေးကွာသွားမှာပါ ဘို့။ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်တူတူလုပ်ချင်တယ်
ပြောပါစေ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ နင်က ငါ့ကိုလက်တွဲခေါ်ချင်
တဲ့လူ အစစ်အမှန်မှမဟုတ်တာဘဲ။

ဪ... ဘိုရယ်...

အခန်း (၆)

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝင်နေကျခြံမို့ ခြံတံခါးစေ့ထားတာ
ကို အသာတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ တိုက်ရှေ့ရောက်ချိန်အထိ
ဘယ်သူ့ကိုမှမမြင်ရသေး။ အန်တီသန့်မရှိဘူးလား။

“ဟိတ်!”

“အမေ့! ဟယ်... လန့်လိုက်တာ၊ ဘိုရယ်! လူကိုနောက်
စရာလား”

လက်တစ်ဖက်က အဝတ်ထည့်ထားသည့်စက္ကူထုပ်ကို
လာတာမို့ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်ရပါ
၏။ ညနေစောင်း အားကစားလုပ်နေတာပဲထင်၊ စွပ်ကျယ်ဘောင်း
ဘီတိုပဲဝတ်ထားတာမို့ အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်ရပါသည်။

“လန့်မှာပေါ့၊ ခြံထဲကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်လာတာတည်းက ငါတွေ့နေတာ”

“ဒါဆိုလည်း အသံလှမ်းပြုလိုက်ပေါ့ဟယ်၊ ငါ ဒါပေးပြီးပြန်ရဲ့ပဲကို”

“မေမေ့ဆီလာတာမဟုတ်လား၊ အိမ်ထဲမဝင်ချင်ဘူးပေါ့လေ။ ဘာလဲ... ငါ့ကိုက်စားမှာစိုးလို့လား”

“နင်နော်”

နားနားသို့ကပ်ပြောလိုက်တာမို့ ခေါင်းရှောင်လိုက်ရင်း မျက်စောင်းခဲ့လိုက်မိ၏။ ဘိုကသာ ဘာမှမပြောင်းလဲပေမယ့် ပြာဘက်ကတော့ အပြာရောင်ပြောင်းနေတာပါလေ။

“ရော့! အန်တီသန့်ကိုပေးလိုက်၊ ငါလျှော်ပေးပြီးသားမို့ အဆင်သင့်ဝတ်ရုံပဲလို့ပြောလိုက်နော်”

“ဟာ... တကယ်ကြီးမဝင်တော့တာလား မိဝါရဲ့”

“ငါအလုပ်ရှိတယ်ဟဲ့”

“လာပြန်ပြီ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ နင်နှစ်ပြားတစ်ပဲရမယ့်ကိစ္စကိုများ ရေးကြီးခွင်ကျယ်ပြောရတယ်လို့”

“အဲဒီလို နှစ်ပြားတစ်ပဲတောင် နေ့စဉ် နင်ရှာပေးနိုင်လို့လား၊ ခုချိန်တိ မိဘဆီ လက်ဖြန့်တောင်းနေသေးတဲ့လူကများ”

“နင်လိုချင်ရင် တစ်သက်လုံးရှာပေးမှာပေါ့ မိဝါရ”

“ဘာ!”

အလို! ဘာစကားကြီးပါလိမ့်။ အနှောင့်အသွားမလွှတ်တဲ့အဓိပ္ပာယ်မျိုး သူပြောရတယ်လို့။ ကမ်းပေးနေတာကိုလည်း မယူတာမို့ အိမ်ထဲဝင်ရန် လှည့်လိုက်ပါသည်။

“မိဝါ”

“ဘာလုပ်တာလဲ”

လက်မောင်းကိုလှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ ရုန်းလိုက်ပေမယ့် သူကလွှတ်မပေးပါချေ။ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီလို လက်ရဲဖက်ရဲလုပ်ရပ်မျိုးကို ဘို တစ်ခါမှမလုပ်တတ်တာပါလေ။

“ရော်... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရုန်းနေရတာလဲ”

“လွှတ်စမ်းပါ၊ နာတယ်ဟဲ့”

“နင်က ဇွတ်ရုန်းနေတာကိုး၊ ပြောစရာရှိလို့ပါဆိုနေမှ”

“နင်ပြောတာကိုနားထောင်ဖို့ ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူး ဖယ်”

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိဝါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ဖယ်! လွှတ်ဆို”

သူက တစ်ဖက်ကို မလွှတ်ရုံအပြင် နောက်လက်တစ်ဖက်ကိုပါကိုင်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ငါ့ကိုဆွဲချည်

လိုက်ပါသည်။ အို... အရမ်းကြီးပါလဲလား။

“ငါမေးတာကို ဖြေ”

“ဘိုနော်! အဲဒီလိုလုပ်တာမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး။ လွှတ်”

“အမှန်အတိုင်းဖြေမှ လွှတ်မယ်”

“ကျစ်! ... ခက်လိုက်တာ”

“နင် ငါ့ကိုရှောင်နေတယ်”

ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ရှောင်နေတယ် တဲ့။ ဘယ်လိုသိသွားပါသလဲ။ တမင်ကြီးရှောင်တာမျိုးမဟုတ်သော် ငြား သူ့ကားထွက်လာတုန်း ခြံထဲမှာရှိနေရင် သူလှမ်းမခေါ်ဖြစ် အောင် ထိုင်ချကွယ်လိုက်တာမျိုး အမှတ်တမဲ့လုပ်မိပေမယ့် ဘာ ကြောင့်သိသွားရတာပါလိမ့်။

“မရှောင်ပါဘူး။ ဘာကိစ္စရှောင်ရမှာလဲ။ မဆိုတာ”

“ပြောင်ငြင်းမယ်မကြန့် မိဝါ။ ငါ့မျက်လုံးကိုသေချာကြည့် ပြီးပြော”

“နင်နော်”

“ခြံထဲမှာရှိနေရင် လှမ်းနှုတ်ဆက်ဖို့ပြင်ပေမယ့် နင် ကွယ် ပြီးထိုင်တယ်၊ လမ်းမှာ ကားနဲ့ဆုံရင်လည်း စက်ဘီးကို စတိုးဆိုင် ရွှေ့ရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ရှောင်တယ်။ ညဘက်ဝရံတာကနေ ငါလှမ်း

ကြည့်နေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ အစောကြီးမအိပ်တတ်ပါဘဲ နင် အခန်း ပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်၊ လိုက်ကာချလိုက်တာတွေက ဘာသဘော လဲ”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! ငါတောင် ဒီလောက်အသေးစိတ်သတိမပြုမိ တာတွေကို သူ့ဘာကြောင့် မှတ်သားထားရပါသလဲ။ နေ့စဉ်လို လို ပြုမူတတ်တာတွေကို တစ်ခုချင်းအကုန်မှတ်မိနေတာ အံ့ပါ ရဲ့။

“ဒါတွေအားလုံးကို စုလိုက်ရင် ငါ့ကို နင်ရှောင်နေတာ အသေအချာပဲ ငုဝါ။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ”

“ငါ...”

ပြောစရာစကားက ရုတ်တရက်ရှာမရတာမို့ တံတွေးကို အမြန်မျှီချလိုက်ရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ပိရီသေသပ်တဲ့အကြောင်း ပြချက်မျိုး (ဖေဖေလက်သုံးအရ အလီဘိုင်) ပြဖို့ ငါ့မှာရှိရမှာလေ။ ပြဿနာပဲ... အရေးအကြောင်းဆို ဒီဦးနှောက်က သုံးစားမရ ဖြစ်ပြီလေ။

“လိမ်မယ်ဆို သေချာစဉ်းစားပြီးမှ လိမ်ပါ ငုဝါ”

“ငါက ဘာကိစ္စ ညာရမှာလဲ”

“နင့်မျက်လုံးကိုကြည့်ရုံနဲ့ အမှန်ပြောတာဟုတ်မဟုတ် ငါသိတယ် မိဝါ။ ငါတို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူပေါင်း ခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ။ နင်မလိမ်တတ်မှန်း ငါမှမသိရင် ဘယ် သူလာသိမှာတဲ့လဲ... ပြော”

“ဘို... ငါ... ငါ တမင်ရှောင်တာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒီလိုပဲ တိုက်ဆိုင်သွားတာဖြစ်မှာပါ”

“ယုတ္တိမရှိဘူး”

“နင်ကလည်း”

သူက ဝါလက်မောင်းကို ခပ်သာသာညှစ်လိုက်တာမို့ နာကျင်ပြီး မျက်နှာကိုရှုံ့လိုက်မိပါသည်။ မှားပြီတင်ပါရဲ့။ မနက် ဖြန်သွားရမှာမို့ အန်တီသန့်ဆီ ဝတ်စုံလာပို့မိပါတယ်။ တမင်ရှောင် နေမိတဲ့သူနဲ့မှ တည့်တည့်တိုးရတယ်လို့။

“ငါ ဒါလာပေးပြီးရင် ပြာတို့အိမ်မှာ လုပ်အားသွားပေး ရဦးမယ် ဘို။ အားတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ထဲဝင်လေ”

တော်ပါသေးရဲ့။ ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ အလျော့ပေး ပေလို့ပဲ။ တိုက်ရှေ့မှာ ဖိနပ်ချွတ်ကာ အထဲကိုဝင်လိုက်စဉ် အိမ် ထဲမှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေပါလေ။ ဘယ်တွေ့သွားနေ

လို့ပါလဲ။

“အန်တီသန့်ရော”

“မရှိဘူး”

“ဟင်!”

“မေမေက အစန်းနဲ့ဈေးကိုသွားတယ်။ အန်တီမွေးရဲ့ မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်သွားရှာတာ။ ကားကို မောင်းပြီးလိုက် ပို့မောင်းပေးတယ်။ မာလီဦးမွတ်တားက ဖျားနေလို့ခွင့်ယူထား တယ်”

“ဒါဆို... ဒါဆို အိမ်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားရ၏။ ငယ်တုန်းကတော့ လူ ကြီးတွေမရှိရင် တစ်ယောက်တစ်လဲ အိမ်ကူစောင့်ပေးခဲ့ကြတာ ပြဿနာမရှိ။ အခုအရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ (ပြာပြာထားတဲ့ကိစ္စ ကြောင့်) ကြာကြာနေရမှာ စိတ်မလုံပါလေ။

“ငါပြန်တော့မယ်”

စက္ကူထုပ်ကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တင်ပေးကာ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဘိုက လက်ကိုဆန့်တန်းကာ ဆီးတားလိုက်လေ၏။ လုပ်ပြန်ပြီ ဒင်းတော့ ဒီညနေမှာ ဝါကိုအကြီးအကျယ်နှောင့်ယူတဲ့

၇၀ မေသဒ္ဒါမောင်

နေတာလေ။

“ငါတို့ကိစ္စမှမပြတ်သေးတာ၊ နင်မပြန်ရဘူး”

“ဘို... ပြာတို့အိမ်ကို”

“ငါလည်းရေချိုးပြီးရင် သွားမှာပဲဟာ၊ အတူတူသွားကြတာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး”

လွှတ်ခနဲထွက်သွားသည့်စကားကို မထိန်းလိုက်နိုင်ခဲ့။ သူ့သံသယက ပိုခိုင်လုံသလိုဖြစ်တော့မှာပါလား။ ဒုက္ခပါပဲနော်။

“ပိုသေချာသွားပြီ ဝါ”

“ဘို...”

“နင်အမှန်မပြောမချင်း အိမ်ထဲက ခြေတစ်ဖဝါးမှ ရွှေခွင့်မရဘူး... မှတ်”

“နင်နော်”

သူက အိမ်တံခါးမကြီးကို ဆွဲပိတ်လိုက်တာမို့ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ရော်! ဒင်းတော့ ပြဿနာကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ရှာတော့တာပါပဲလား။ ကြောက်စိတ်ဖြစ်သွားရပေမယ့် ဟန်ဆိုတာ ကိုယ့်ဖို့ပဲလေ။

“နင်ဘာလုပ်တာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင်ထွက်သွားလို့မရအောင် တံခါးပိတ်လိုက်တာလေ၊ မမြင်ဘူးလား”

“ဖွင့်ပေးပါ ဘို၊ မသင့်တော်ပါဘူး”

“ဘာကိုမသင့်တော်ရတာလဲ”

အဲ! မေးခွန်းက အစဆွဲထုတ်ပြန်ပါပြီ။ ဖေဖေနဲ့ဆို အကြံပြုတာပဲဖြစ်ဖြစ် စကားလုံးတွေ အများကြီးပြောနိုင်ပေမယ့် ဘိုရှေ့မှာဖြင့် ဘာပြောရမယ်မှန်းမသိအောင် စကားရှာမရ ခက်ခဲနေရတာပါလေ။

“ပြောလေ”

“ဒီလိုပဲ”

မပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်တာကို သူက ဟက်ဟက်ဟက်ဟက်ရယ်လိုက်လေ၏။ ဘာကိုသဘောကျရတာပါလိမ့်။ ပြီးတော့လည်း မျက်လွှာချထားမိသည့်ငါ့မျက်နှာကို လိုက်ငုံကြည့်နေပြန်တာလေ။

“နင်ရိပ်မိနေတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

ရင်ထဲထိတ်သွားရပါ၏။ ဘာကိုလဲ၊ ဘာကိုရိပ်မိနေတာလို့ မေးရတာလဲ ဘို။ ငါ့ကိုဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်အောင် ချောင်ပိတ်မရိုက်ချင်ပါနဲ့လား။ ပြာရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီဆိုတဲ့နင့်ကို ငါက

ရွှေပဒေသာစာပေ

၇၂ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

ငါက... ဘာများရိပ်မိရမှာတဲ့လဲ။

“နင့်ကို ငါချစ်နေပြီဆိုတာကိုလေ”

အံ့ဩမုင်သက်စွာဖြင့် ကြောင်ကြည့်နေမိပါ၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို မမြင်ရသလိုပါပဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဝါ့ကို အရည်ကြည်ကြည်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ဝံ့ကြည့်နေပါသည့်သူ့ကို အငေးသားဖြင့် ကြည့်နေမိတာပါလေ။

သူက ဝါ့ကို ဖျတ်ခနဲထွေးဖက်လိုက်ကာ နဖူးထက်၌ နွေးခနဲခံစားလိုက်ရစဉ် ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲ ကျသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၇)

“လိုက်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့”

တီးတိုးပြောလိုက်တာကို သူက သဘောကျသလိုနှယ် ဆင်တိုးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ ပြာတို့အိမ်ကိုလိုက်မယ်ဆိုပြီး ရေချိုးစာမို့ စောင့်ခိုင်းစဉ် အန်တီသန့်ပြန်ရောက်လာတာပါ။ မျက်နှာပူလိုက်တာနော်၊ တော်ပါသေးရဲ့... တံခါးမကြီးပြန်ဖွင့်လိုက်တုန်း ကားရပ်သွားပေလို့ပဲ။

နိမ့် ခုနအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်သွားရင်ဖြင့် ဝါတော့ အရှက်လုံးလုံးကြီးကွဲရမှာပါလေ။ အန်တီနဲ့စကားပြောနေတုန်း သူ ရေစာကံချိုးပြီး ဝါပြန်ဖို့ပြင်စဉ် အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာတာကို။ ဆပ်ပြာနဲ့တောင် ရနေသေးသဖြင့် ရေစင်အောင်မှ သုတ်ဖြစ်ရဲ့လားဆီ။

မေမေ့ကိုပြောပြီး တစ်ခါတည်းထွက်လာခဲ့တာမို့ လမ်းထိပ်ဘက်ကို နှစ်ယောက်သား လျှောက်ခဲ့ရတာပါ။ ပခုံးချင်းထိ အောင် တမင်လုပ်နေသဖြင့် တီးတိုးတာဖြစ်တာကို ဘာကြောင့် သဘောကျရပါသလဲ။

“ကျွန်! ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်လို့”

“နင်နော်... မဟုတ်တာ ပေါက်တတ်ကရ လျှောက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ပြာတို့အိမ်အထိ မလိုက်လာနဲ့”

“လိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူလေးကို စိတ်မချလို့ လိုက်စောင့်ရှောက်တာပဲကို”

“ဘို”

“ဝါကလည်းကွာ၊ နင့်ကို ငါ ရင်ခုန်သံနဲ့ အရမ်းပဲချစ်နေတာ Second နှစ်ကတည်းကဟ”

“ဘိုကလည်းဟာ... ငါပြောမယ်”

“ပြော”

စကားပြောနေတုန်းမှာ ဘိုက ဝါကိုအတင်းအကျပ်ဖက်ပြီး ရပ်လိုက်လေ၏။ အို! ဒုက္ခပါပဲလား။ ဖေဖေပြန်လာရင်း တွေ့သွားရင်တော့ ဝါအဆူခံရုံမက အရိုက်ခံရဖို့ကတော့ 100 %

ရွှေပဒေသာစာပေ

မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ လမ်းမပေါ်မှာ သူများတွေမြင်လို့မကောင်းဘူးဟဲ့။ ဖယ်စမ်းပါ”

“မြင်တဲ့လူ မျက်စိမှိတ်သွားမှာပေါ့ ဝါရာ။ ငါ နောက်လဆို ကုမ္ပဏီဝင်ရပြီဟာ။ နင့်မျက်နှာလေးကို နေ့စဉ်မြင်ရဖို့ Chance က နည်းတော့မှာ”

“နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေကို”

“ဒီပုံစံက သူငယ်ချင်းလား”

ပါးပြင်ကို မညှာမတာ နမ်းရှိုက်လိုက်ပြန်လေ၏။ ပြာသာဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်သွားရင်ဖြင့် ဘိုင်းခနဲလဲပြီး နှလုံးရပ်သွားတော့မှာအမှန်လေ။

ဒီကောင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အတင့်ရဲနေရတာပါလဲ။ လူက အသက်ရှူကျပ်တာရော ပရမ်းပတာရင်ခုန်သံတို့ကြောင့် ရှက်ပြီး မျက်နှာပါ ပူလာတော့တာပါလေ။

“လွှတ်စမ်းပါ၊ ပြောစရာရှိပါတယ်ဆိုနေမှ”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောမှ”

သေတော့မှာပဲ။ အတင်းအကျပ်ပါပဲလားနော်။ ဘေးဘီဝဲယာကိုမကြည့်ဘဲ ဇွတ်ကြီးကို အပြေတောင်းနေတော့တာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မပြောနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မလွှတ်ရုံပေါ့”

“ဘို”

“အင်း”

“နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ ငါမဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“ဒါဖြင့် ငုဝါဝါလား”

“ကျွန်! ငါအကောင်းပြောနေတာနော်”

“ကိုယ်လည်း နားထောင်နေတာပဲလေ ဝါရဲ့”

ကဲ! ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီအချိန် အလုပ်ပြန်ချိန်မို့ လမ်းထဲကိုဝင်လာကြတော့မှာလေ။ ဒင်း တောက်တဲ့ကပ်တွယ်သလို လုပ်နေတာ အန္တရာယ်ပါပဲလား။

“ဘို... ငါစိတ်တိုလာပြီနော်”

“တိုပေါ့၊ ဒါမှပိုချော့လို့ကောင်းမှာ”

“နင်...”

ဟောကြည့်! ပြောမှပိုဆိုးချေပြီ။ ကုန်ပါပြီတော်။ အိမ်က ထွက်လာတဲ့သနပ်ခါးကွတ်တွေတော့ ဒင်းလုပ်ပုံနဲ့ ပျက်ကုန်ပါပြီ။ လူကိုကိုယ်ချင်းမစာနာဘဲ ဇွတ်လုပ်ရတယ်လို့။

“နင့်ကိုချစ်နေတာ ပြာဟဲ့”

“ဘာ!”

အခုမှပဲ တအံ့တသြနှင့် သူလွှတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူ့ရင်ဘတ်ကိုဆောင့်တွန်းကာ မျက်နှာပါလွှဲလိုက်မိသည်။

ပြောသင့်ပါသလား... ဝါက ပွဲစားမဟုတ်ပေမယ့် မတူညီတဲ့အဆင့်လှေကားတစ်ကို လှမ်းတက်ဖို့က ခွန်အားလျော့ပါးနေသလိုပါလေ။

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

“နင့်ကို ပြာချစ်နေတယ်လို့ပြောတာ”

“မိပြာ”

“ဟုတ်တယ်”

“နင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“သူပြောတာပေါ့”

သေစမ်း! ထိန်းထားပါလျက် ဒီပါးစပ်ကထွက်ရတယ်လို့၊ ပြာကိုသိက္ခာချတာမျိုးတော့ မဟုတ်ရပါလေ။ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သိလာနိုင်တာပဲကိုး။

“သူက ဖွင့်ပြောတယ်”

“.....”

“ဒါနဲ့ပဲ နင်က ငါ့ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် ရှောင်

နေတာပေါ့။ လက်စသတ်တော့ တရားခံက မိပြာကိုး”

“သွားမမေးလိုက်နဲ့ဦးနော်၊ တော်ကြာ သူ့အတင်းအုပ် လို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုအော်နေပါဦးမယ်”

“ဘာပြောစရာလိုလို့လဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက နင် ပါ ပါရဲ့”

“ကျစ်! ခက်လိုက်တာနော်”

“ဘာများခက်လို့လဲ၊ ငါက နင့်ကိုချစ်တယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကိုပြန်ချစ်ပါ”

ပြောတာတော့ လွယ်လိုက်တာနော်။ လျှာဖျားလေးနဲ့ ဖွင့်ပြောတာမှန်ပေမယ့် ဘဝအတွက် ရည်စူးပြီး အလေးအနက် ထားသင့်ပါတယ်လေ။ ဘိုရယ်... ငါက ဘဝသမားဆိုတာ နင် မသိလေရောသလား။

“ဘာလဲ... မေမေတို့ကနဲ့ကွက်မှာ ဖိုးရိမ်လို့လား။ NO! problem. မေမေ့ချွေးမစ်အမှတ်စာရင်းမှာ နင်က Number one ကွ”

“တော်စမ်းပါဟယ်”

“မတော်နိုင်ပါဘူး”

“ငါ့ကိုထပ်မထိနဲ့တော့နော်၊ ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“သည်းမခံနိုင်တော့ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ပြော... ငါ့ကို စိမ်းမခေါ်နဲ့နော်။ နင်ခေါင်းခါလိုက်တာနဲ့ ပွေ့ချီပြီး အိမ်ကိုခိုးပြေး လိုက်မှာ။ မလုပ်ဘူးမထင်လေနဲ့”

“နင်နော်... နင်... နင်”

“ကိုသန့်!”

သူနှင့်ခပ်ခွာခွာရပ်ရန် နောက်ဆုတ်လိုက်မိစဉ် ဝါးနောက် မှ ခေါ်သံထွက်လာလေ၏။ အမယ်လေး! တော်ပါသေးရဲ့။ ပြာ ထွက်လာချိန်မှာ ဝါးနဲ့သူ ဝေးနေလို့ပါလေ။ နှစ်ယောက်သားလှည့် ကြည့်မိကြစဉ် အပြင်ကပြန်လာပုံနှင့် တောက်ပြောင်လှပနေသည့် ပြာကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“နှစ်ယောက်သား ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ဒီမှာလေ... အတင်းလိုက်စနေလို့”

“ဘာလို့လိုက်စနေရတာလဲ ကိုသန့်ရယ်၊ တကယ်ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘို့လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ကိုင်လိုက် တာမို့ ဘိုက ပြာလက်ကိုဖယ်ပြီး ရုန်းလိုက်ပါ၏။ ကလေးတုန်း က ဘယ်လိုပဲတွဲတွဲ ကိစ္စမရှိပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာရင်တော့ ချက်စရာကောင်းတာမဟုတ်ပါလား။

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ကိုသန့်ကလည်း”

“ဝါရှေ့မှာ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မိပြာရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ! အထင်လွဲသွားမှာပေါ့၊ ဒါလေးတောင် မသိဘူး

လား”

“ဘာကိုအထင်လွဲမှာလဲ”

“ဘို...”

ဘိုက ဝါလက်ဖျားကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်ကာ ပြာကိုလှည့်
ပြောလိုက်ပါ၏။

“ငါနဲ့ဝါ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဘာ! ဘယ်လို... ဘယ်တုန်းက”

“ဒီနေ့ပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး ပြာ၊ မဟုတ်ဘူး။ သူသက်သက် စနောက်
နေတာ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ မိဝါနော်... သူ့ရှေ့မှာ ငါ
ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ပြဲဘူးလို့မထင်နဲ့”

“ဘို!...”

“ဝါ... နင်... နင်”

“ဟင့်အင်း... ပြာ၊ မဟုတ်ပါဘူး”

“တောက်!”

ဝါတို့နှစ်ဦးကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ တက်ခေါက်လိုက်ပြီး
ခြံထဲသို့ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ဘိုကတော့ ပြဿနာရှာတတ်တာ
တကယ်ပါပဲလား။

“ငါ ဒီလောက်တားနေတာကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောရ
လားဟဲ့”

“ပြောမှာပေါ့၊ နောက်လည်းသိရမယ့်အတူတူ စောစော
ပြောလိုက်မှ တစ်ရန်အေးမှာ”

“ကျစ်! သူက ဒီတိုင်းငြိမ်မနေဘဲ လူကြီးတွေကိုဖွင့်ပြော
လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ပြောပါစေပေါ့၊ အဲဒါမှ နားဖောက်ပြီးသားဖြစ်မှာ”

ပေါ့ပေါ့လေးပြောတာပါပဲလား။ ရှေ့လျှောက် ရင်ဆိုင်
ရမယ့်ပြဿနာက သေးသေးလေးမှမဟုတ်တာလေ။ ဘာကိုမှ
အလေးအနက်မထားတတ်ပါလား ဘိုရယ်။

“အေး... လူကြီးတွေသိကုန်မှ နင်နဲ့ငါ ခေါ်ပြောနှုတ်
ဆက်ခွင့်တောင် မရရင်ရော”

“ဘာလို့မရရမှာလဲ၊ မေမေက နင့်ကို သူ့ချွေးမအဖြစ်

လျာထားပြီးပါပြီဆိုမှ ဘာလိုသေးလို့လဲ”

“ဟဲ့! နင့်မိဘတွေနဲ့ ပြောမိဘတွေက ပိုရင်းနှီးတာလေ။ ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား”

“သွားစမ်းပါ။ ဘောင်ခတ်ကြည့်တတ်တဲ့ နင့်အဒေါ်နဲ့ ငါ့အမေက အပေါ်ယံအပြုံးမျိုးနဲ့ပဲ စကားပြောကြတာပါ။ ရင်ထဲက အနှစ်မှမပါတာ”

စကားကိုဖြတ်ပြီး ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ပြာတို့အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အလုပ်လာလုပ်ပေးတဲ့တူမဖြစ်သူကိုတော့ မကြုံဆိုပါဘဲ ဘို့ကို ‘သား’ဆိုပြီး ကြိုလိုက်သည့်အန်တီလေးကြောင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် ဝိုင်းမကူဘဲ အန်တီလေးနှင့် စကားပြောလိုက်။ မုန့်ယူစားလိုက်လုပ်နေသည့်ဘို့ကို ကျောပေးကာ အလုပ်ပြီးအောင်သာ လုပ်နေလိုက်ပါ၏။ ဒီမိသားစု ဒီလမ်းကိုပြောင်းလာတာ ဝါတို့မိသားစုကို နိုင်စားဖို့အခွင့်ရခဲ့တာပါပဲလား။

လူ့ဘဝဆိုတာ နိမ့်တစ်ခါမြင့်တစ်လှည့်ရှိတတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဝါတို့မိသားစုကဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့်သာ အေးချမ်းစွာနေကြတာပါလေ။

အလုပ်လုပ်နေသည့်ငါ့နောက်ကျောဘက်ကို မထိတထိ လာကိုင်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားစကားသံတိုးတိုးဖြင့် လာလာပြောနေသည့်ဘို့ကို ဘယ်လိုပဲမျှော်ရိပ်ပြု အဆင်မပြေပါလား။

အန်တီလေး၏ အေးစက်စက်အကြည့်တို့နှင့်ဆုံမိစဉ် အသက်ရှူရကျပ်လာသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရတာပါလေ။

အခန်း (၈)

“သမီးရေ”

“ရှင်... မေမေ”

“မချို့ Phone ဆက်ထားတယ်သမီးရဲ့ သစ်ခွအိုးလေးတွေ ယူလာပေးပါတဲ့၊ ပြီးတော့ မြေဆွေးမှာထားတာရပြီလို့လည်း ပြောတယ်”

“ဪ... ဟုတ်တယ်မေမေ၊ မြေဆွေးရရင် ဝါကိုယ်တိုင် ပန်းအိုးပြင်စိုက်ပေးမယ်ပြောထားလို့ပါ”

အိမ်ရှေ့လူခေါ် Bell သံကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲမှာပြောနေရင်းမှ မေမေထွက်သွားပါ၏။ ချက်လက်စဟင်းချိုကို ကြက်သွန်နီပါးပါးလှီး ဆီတစ်စက်နှစ်စက် ခတ်ပြီးစဉ် ကင်ပွန်းချဉ်ကပ်ဟင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိုဘွားကြီး၊ ရွှေငါးလေးတွေကို အကောင်လိုက်မွန်းကြော်ကာ
ငရုတ်သီးခွဲခြမ်းနှင့် ကြော်နပ်လုပ်တာကတစ်ခွက်၊ ပန်းဂေါ်ဖီကို
ကြက်ဥမွှေးခေါက်ပြီး ရောကြော်တာကတစ်ခွက်၊ မေမေစားချင်
သည်ဆို၍ ပုစွန်ခပ်လတ်လတ်လေးတွေကို ဆီပြန်တစ်ခွက်ချက်
ကာ ငါးပိတို့စရာတွဲစားရင် ထမင်းမြိန်တော့မှာလေ။

ဒီနေ့အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ ဖေဖေပါ အိမ်မှာရှိနေပါ၏။ ဝါ
မနက်စောစောပြီးပြန်လာတော့ ဖေဖေလမ်းလျှောက်ထွက်သွား
သည်မို့ မမြင်လိုက်ပါချေ။

“ကိုယ့်တူမမို့ လာပြောရတာပါ မမအေးရဲ့”

“သမီးကတော့ ထွေထွေထူးထူးဘာမှမပြောပါဘူး မွှေး
ရယ်။ ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဪ... မမကလည်း ရည်းစားထားပါတယ်ဆိုနေ
မှ မိဘသိအောင်ထားပါ့မလား။ ဒီလိုပဲ လူမသိအောင်ထားပေ
မပေါ့”

အလို! အန်တီလေးများလား။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ မွှေးနေ
လုပ်ပြီးတယ်၊ လာချက်ပေးတဲ့တူမဖြစ်သူ့ကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့
အပြင် တို့မီးရှို့မီးလာလုပ်ရတယ်လို့။

“မမမေးကြည့်ပါဦးမယ် မွှေးရယ်”

“မေးပါ... မေးပါ... မြို့စိစိလုပ်နေလို့ သမီးလုပ်သမျှ
ကိစ္စကို မမသိရတာပေါ့။ ဘိုနဲ့ပန်းကလေးကို မွှေးရောမသန့်
ပါ သဘောတူထားတာရှင်။ မမသမီး အနေအထိုင်မတတ်ပုံနဲ့
တော့ ခက်ပါတယ်လေ”

ဘုရားရေ! နားစွန်နားဖျားကြားရတာမို့ မသေချာသဖြင့်
ဧည့်ခန်းလိုက်ကာနားအထိ လာရပ်မှပဲ ဘိုနဲ့ဝါ့ကို အားမနာဘဲ
စွပ်စွဲပြောဆိုနေတာပါလေ။ အန်တီသန့်နဲ့ အန်တီလေးက နှင်နဲ့
ပြောဆိုသဘောတူထားတာတဲ့။ ဘို... ဒါကို နှင်သိနေပါလျက်နဲ့
ငါ့အနားကို ဘာလို့ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့ရတာလဲ။

“မမအမြင်သော့ ခိုးပါတယ်”

“အို! လူကြီးတွေရှေ့တော့ ခပ်ကင်းကင်းပေါ့။ မမြင်
ကွယ်ရာဆိုရင် မပြောချင်ပါဘူး။ မွှေးလည်း အိမ်မှာ သူလာဝိုင်း
ကူပေးတော့မှ နှစ်ယောက်သား ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်နေတာကို ဟော
ဒီမျက်စိနဲ့မြင်လို့ ယုံရတာ”

“ဟင်!”

“ယောက်ျားဆိုတာမျိုးကတော့ လွယ်လွယ်ပေးရင် လွယ်
လွယ်ပဲယူပြီး တန်ဖိုးထားတတ်ကြတာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ”

ဖြစ်ရလေ၊ ပြောရက်လိုက်တာ အန်တီလေးရယ်။ ဝါဥ

ဝါက... အနေအတိုင်မတတ် လျှပ်ပေါ်လော်လီနေလေ့ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာလေ။ အခုတော့ အန်တီလေးရဲ့နှုတ်ထွက်စကားထဲမှာ ဝါရဲ့အကျင့်သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်သိလက တစ်စက်ကလေးမှတန်ဖိုးမရှိတော့သလိုပါပဲလား။

“အိမ်မှာ ပန်းကလေး ငိုကြီးချက်မဖြစ်လို့ မနည်းကိုချော့မော့နေရတယ်။ အငယ်ဆိုးတာဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။ မမသမီးကအကြီးဖြစ်ပြီး ရှေ့ကလမ်းကြောင်းမမှန်ရင် ဘယ်လိုလုပ် လင်ကောင်းသားကောင်း...”

“တော်ပါတော့... တော်ပါတော့ မွေးရယ်။ မမသမီးမလိမ္မာရင် မမကိုယ်တိုင်ပဲတိုးတိုးတတ်တတ်ဆုံးမပါမယ်။ ကလေးကို ဒီလိုမျိုးမှီချိုးမျှစ်ချိုးမပြောပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

“မွေးလည်း ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲ မမရဲ့။ ကိုယ့်သွေးသားဆိုတော့ အပြောခံရရင် မွေးလည်းနာမှာလေ။ စေတနာထားပြီး လာပြောရတာပါ။ မွေးလည်းအားတာမဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်သွားဖွင့်ရဦးမှာ”

“အေးပါ။ အခုလိုလာပြောပေးတာကိုပဲ မမကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မွေးပြန်ဦးမယ် မမအေး”

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်က ပေါက်ခဲကျသွားလေ၏။ စေတနာနဲ့လာပြောတာတဲ့လား။ ကိုယ့်သမီးကိုတော့ ဘယ်လိုနေထိုင်သလဲဆိုတာကို မမြင်ပါဘဲ သူတစ်ပါးသားသမီးကိုဖြင့် လက်ညှိုးထိုးမေးဝေါပြရတယ်လို့။ နေ့စဉ် တတောက်တောက်နိပ်ပြီး ရှာနေတဲ့ Calculator လို အကျိုးအမြတ်တွက်ပြီး သမီးဖြစ်သူအတွက် သားသမက်ရှာဖွေနေတာ ဘယ်သူမှမသိဘူးထင်နေပါရဲ့လေ။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘာရှိမလဲ၊ အစ်ကို့သမီးကိစ္စ လာတိုင်သွားတာလေ”

“ဘယ်လို! သမီးကိစ္စ... ဟုတ်လား”

အလို! လမ်းထွက်လျှောက်တဲ့ဖေဖေပင် ပြန်ရောက်လာချေပြီ။ အဝင်အထွက်မှာ အန်တီလေးရဲ့ကားကိုမြင်လိုက်တာကိုး။ ဖေဖေနဲ့မေမေ တိုးတိုးပြောနေပေမယ့် ဝါက အတိုင်းသားကြားနေရတာပါလေ။

“ခေါ်လိုက်လေ၊ အေးသမီးကို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးရေ”

“ရှင်”

“ခဏလာဦး”

မနက်ရှုန်းနာရီကျော်လေးအချိန်သာ ရှိသေးတာ ဝါတော့ စောစောစီးစီးအဆူခံထိတော့မှာပါလား။ လိုက်ကာကိုဖယ်လျက် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာစဉ် ဖေဖေက တုတ်ကောက်ထိပ်ဖြင့် ဆက် တီကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြရင်း ဝါကိုထိုင်စေလေ၏။

“အေးလည်း ထိုင်”

မေမေပါ ဖေဖေနှင့်အတူ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက် လေသည်။ ဝါကိုဆုံးမစကားဆိုရင် မေမေမပြောပေမယ့် ဖေဖေ သာ အမြဲဆိုဆုံးမတတ်တာပါ။ လိမ္မာတဲ့သမီးမို့ အပြစ်မမြင်တတ် တာ မေမေပင်မဟုတ်လား။

“ဒီလိုတွေဖြစ်လာမှာကို ကြိုမြင်လို့ သမီးကို ဖေဖေကြို ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“...”

“သမီးနဲ့ဘို ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတယ်ဆို”

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူးမေမေ”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ဖွေးက အိမ်အထိလာပြောမှာမဟုတ် ပါဘူး။ သူ့ဘယ်တုန်းကများ အိမ်ကိုလာဖူးလို့လဲ။ ပြောစရာရှိနေ ရင်တောင်Phoneဆက်ပြီး သူ့အိမ်လာခိုင်းပြီးမှ ပြောတတ်တာ ကို”

“ဘိုနဲ့ဝါက သူငယ်ချင်းတွေပါ မေမေ”

“သူငယ်ချင်းဆိုရင် သူများအိမ်မှာ မြင်လို့မကောင်း အောင် ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်စရာလား ငုဝါဝါရဲ့။ နင့်အစား ငါရက် တယ်”

အသံတိုးတိုးအုပ်အုပ် ဆူနေပေမယ့် မေမေ အဘယ်မျှ ဒေါသထွက်နေသလဲဆိုတာကို ဝါသိနေပါ၏။ ခပ်အေးအေးနေ လေ့ရှိတဲ့မိသားစုအသိုက်အမြို့ထဲကို မီးပွားတစ်စ ဘယ်သူလာ ထည့်တာပါလဲ။

“ဘိုက... ဘိုက ဝါကိုဖွင့်ပြောတာပါမေမေ။ ဝါဘက် က... ဝါဘက်က ဘာမှပြန်မပြောရသေးပါဘူး။ အမှန်ပါ”

“ကျွန်! မိုက်လိုက်တာ”

ဖေဖေမှတ်ချက်ချသံက ရင်ဝကိုဓားဖြင့်ထိုးစိုက်လိုက် သည့်နှယ် ခံရခက်စေပါ၏။ မိုက်တယ်တဲ့လား။ ဘွဲ့ယူတဲ့အရွယ် အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းလေး ချစ်သူရှာမိတာကို မိုက်မဲတယ်လို့ ဖေဖေဆုံးဖြတ်သတဲ့။

ဝါက... ဝါက... မသင့်တော်တဲ့ အဆင့်အတန်းမရှိ ဘဲ တေပေလေလွင့်လူငယ်လေးကို ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတာမျိုး မှ မဟုတ်ခဲ့တာလေ။

“သမီးဘက်ကမပါဘဲ လက်ခုပ်ဆိုတာ တီးလို့မရဘူး
ဝါ”

“ဖေဖေ”

“သမီးကို ဖေဖေယုံကြည်စိတ်ချခဲ့သမျှ အလွဲသုံးစား
လုပ်ပစ်လိုက်သလိုပဲ ဖေဖေခံစားရတယ်”

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါဖေဖေ ဝါမလိမ့်ပါဘူး။
ဘိုနဲ့ဝါက... ဝါက”

“သမီးနှုတ်က ဘယ်လောက်ငြင်းငြင်း သမီးမျက်လုံး
တွေက ဝန်ခံနေတယ် ဝါ။ အမှန်ကိုပြောပြနေတယ်”

ဘုရား! တရားရုံးမှာစီရင်ချအချခံရတော့မယ့် တရားခံ
လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေရပါရောလားလေ။ အမှန်ကိုဝန်ခံနေတယ်
တဲ့။ ဝါရင်ထဲမှာ ဘိုရှိနေတာကို ဖေဖေရောမေမေပါ သိနေပြီတဲ့
လား။

“ဘယ်သူမပြု မိမိမူတဲ့ သမီးလုပ်တဲ့အပြစ်ကို သမီးခံ
ယူရမယ်”

“ဟင်!”

“ဒီတော့ ဘိုနဲ့အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါ”

“ဖေဖေ”

“သူငယ်ချင်းလို့ခိုးခိုင်းပြီး ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တဲ့အခွင့်
ကိုလည်း ဝိတ်ပါ ငုဝါဝါ။ သမီးကြောင့် ဖေဖေတို့ဂုဏ်သိက္ခာ
ကျဆင်းရမှာကို သမီးမြင်ချင်သလား”

“... ”

“မိဘက ငိုင်းကောင်းကျောက်မိ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး
ဖြစ်အောင်ထားပေးမယ့် သမီးက တိမ်လို့လွင့်စင်တဲ့စိတ်ကို ထား
ချင်တာကိုတော့ ဖေဖေတို့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ပြောရက်ပါပေဖေဖေရယ်။ ဝါစိတ်တွေက တိမ်လို့ လေ
တိုက်တာနဲ့ လွင့်ချင်သလိုလွင့်မယ့်စိတ်တဲ့လား။ အိမ်တွင်းအောင်း
စီးပွားတစ်ဖက်တစ်လမ်းရှာဖွေပေးနေတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ပျစ်ပျစ်
နှစ်နှစ်ဝေဖန်ရှုံ့ချရတယ်လို့။

“လိမ္မာပါ သမီး၊ အပြစ်မလုပ်မိဘဲနဲ့တော့ ဘယ်သူက
မှ အလကားနေအလကား လက်ညှိုးထိုးမှာမဟုတ်ဘူး ငုဝါဝါ။
မိန်းကလေးဆိုတာ နာမည်တစ်ခါလေးပျက်သွားရုံနဲ့ ဘဝပါ တစ်
ဆက်တည်းပျက်ရတာမျိုး။ ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ်တန်ဖိုးမထား
မထိန်းသိမ်းတတ်ရင် သမီးကို ဘယ်လိုယောက်ျားလေးမျိုးက
တန်ဖိုးထားပြီး လက်ထပ်ချင်ပါ့မလဲ”

ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်မိပါ၏။ တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းကလေး

၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

တဲ့လား။ ဝါပြစ်မှုမရှိပါဘဲ စွဲချက်တင်တဲ့ပုဒ်မက အကြီးကြီးတဲ့
လေ။ ဘာကိုမဆို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ ပြောလေ့ရှိတဲ့ဗေဒစကား
ကို မြေဝယ်မကျွန်းတောင်ခွဲတဲ့သမီးအတွက် ငြင်းဆန်စရာမှ
မလိုအပ်တော့ပါချေ။

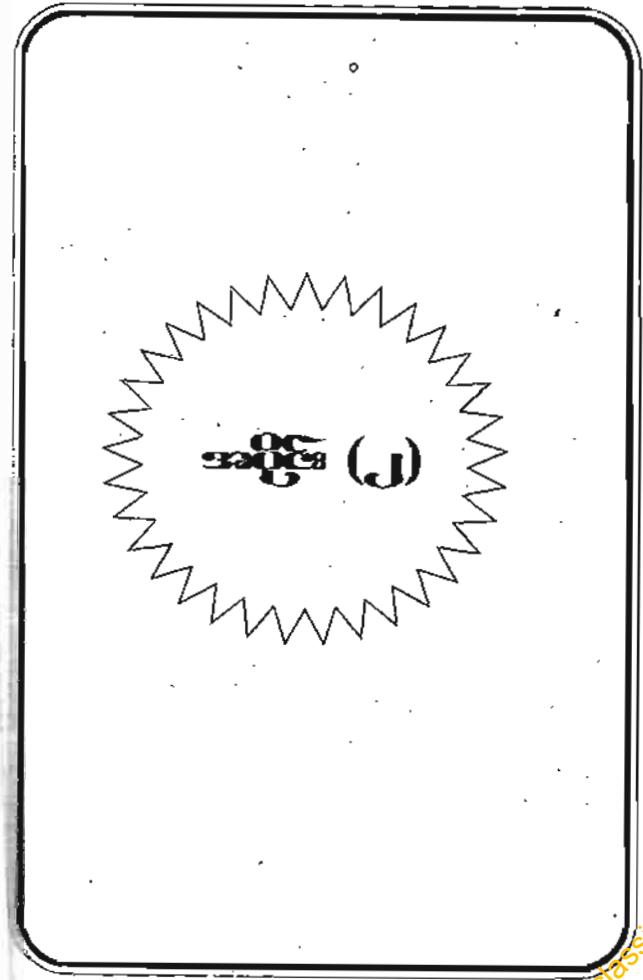
“သမီးရဲ့စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ပြုပြင်နိုင်ဖို့ အားမွေး
ရမယ်။ သမီးဘွားဘွား လျှံခဲ့တဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းဇရပ်မှာ တစ်လ
တိတိ တရားစခန်းဝင်ပါ။ အဲဒီစိတ်တည်ငြိမ်မှ အိမ်ကိုပြန်လာပါ
ငှါဝါ။ ဒါတောင်မှ သမီးစိတ်ကို ဗေဒတို့ထိန်းမတ်ပေးလို့မရ
ရင် သမီးမြတ်နိုးပါတယ်ဆိုတဲ့ဆံပင်တွေကိုဖြတ်ပြီး ရာသက်ပန်
သီလရှင်ဝတ်ရလိမ့်မယ်... ဒါပဲ”

လောကမှာ ကိုယ်မပြုလုပ်မိဘဲ အပြစ်ဒဏ်ကျခံရတဲ့
အမှုမျိုးရှိပါရဲ့လား။ ဝါအဖြစ်က တကယ့်ကိုရှိခဲ့တာပါလေ။ ကိုယ့်
ကိုချစ်ပါလျက် ကိုယ်ကလည်း ပြန်လက်သင့်ခံချင်ပါလျက် အဲဒီ
ကြိုးတစ်စကို လက်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာကိုး။

ဘိုး... ဒါတွေဟာ နှင့်ကြောင့်ဖြစ်တာ နှင့်မစောင့်စည်း
မထိန်းချုပ်လို့ လူမြင်ကွင်းမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး ငါ့နာမည်
ငဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ငဲ့အရှက်တရားတွေ ပျက်သုဉ်းခဲ့တာအမှန်ပါလေ
ငါ နှင့်ကိုမုန်းတယ် ဘိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

you are my hope.

မင်းသာလျှင် ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

စက်ဘီးကို ခြံရှေ့မှာ ရပ်၊ သော့ခတ်လိုက်ပါ၏။ လူခေါ်
Bell ကိုနှိပ်လိုက်ပါသည်။ ခြံထဲမှ ပူစူးမက ပြေးထွက်လာလေ
၏။

“မမကို ကြီးကြီးမျှော်နေတာ”

“ဟုတ်လား”

“မြေဆွေးဝယ်ထားတာကြာပြီ၊ ရောက်မလာလို့တဲ့”

တရားစခန်းဝင်တာ တစ်လမို့ ဝါးစိတ်တွေ ငြိမ်းအေးသွား
တာပါလေ။ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာ မိသားစုသုံးယောက်က ခါတိုင်း
ထက်ပိုပြီး အေးဆေးကာ စကားကိုပင် ဟဟလေး မပြောတော့
ပါ။ မေမေ မီးဖိုချောင်ဝင်တာကို ကူလုပ်ပေးပေမယ့် လိုအပ်တာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထက် ပိုမပြောဖြစ်။

ဖေဖေ အလုပ်သွားရင်လည်း တိုက်ပုံအင်္ကျီ ရှပ်အင်္ကျီ လုံခြုံသ် မီးတိုက်ပေး။ ဖေဖေစီးသွားမယ့်ကတ္တီပါဖိနပ်ကို brush ဖြင့် တိုက်ပေးပေးမယ့် ခါတိုင်းလို စကားတပြောပြောမျိုးမရှိ။ အပြစ်သားတစ်ယောက်လို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့သာ လုပ်ပေးရတာ မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်လုပ်နေကျအလုပ်တွေကိုသာ ပုံမှန်လုပ်ပြီး (ဘို အလုပ်သွားပြီးချိန်) မှသာ ခြံထဲကအလုပ်ကို လုပ်တာပါ။ သူနှင့် မဆုံရလေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံးဆင်ခြင်ပြီး ပုန်းရှောင်နေထိုင် နေမိတာပါလေ။

“ဟော! လာပါရှင်... လာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ် လလောက် စုတ်စမြုပ်စပျောက်သွားရတာတုန်း”

“ဝါ တရားစခန်းဝင်နေလို့ပါ အန်တီ”

“ဟုတ်လား... သာဓုပါတော်၊ သာဓု... သာဓု သမီး လေးက ဘာသာရေးကိုးရှိုင်းသွားပဲ”

ပြီးရုံသာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကုသိုလ်ရဖို့မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲ က အပူငြိမ်းရလေအောင် ဖေဖေလွှတ်တာမို့ စိတ်ကြည်လင်စွာ နဲ့ သွားဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ အကြောင်းရင်းကိုသာသိရင် မျက်နှာပူ

စရာပါလေ။

“အတော်ပဲ၊ မနက်ဖြန် အန်တီသား ပြန်လာမှာ သမီး ခဲ့။ အဲဒါ သားကြိုက်တဲ့ဟင်းအမယ်လေး စုံစုံစေ့စေ့ချက်ကျွေး ချင်တာ ဈေးသွားချင်လို့ကွယ့်”

“အန်တီသားက ဘယ်သွားနေလို့လဲဟင်”

“နိုင်ငံခြားလေ သမီးရဲ့။ ဟိုမှာ ကျောင်းဆက်တက်ပြီး ဘွဲ့လွန်ယူလာမှာ။ သူ့အဖေလို ခွဲစိတ်ပါရဂူပေါ့”

“ဪ”

စစ်စမှေးပြန်းတာတွေ မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုပဲစကားအဖြစ် ပြောမိတာပါ။ အန်တီမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေဝေနေတာမို့ အတော် လေး ပျော်နေမှန်းသိပါ၏။ အင်းပေါ့လေ။ ပညာတတ်သား ပြန် သာမှာဆိုတော့ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ပေမပေါ့။ ဝါမှာသာ... ဝါ မှာသာ မိဘကိုဂုဏ်ငယ်မိစေတဲ့သမီး ဖြစ်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

“အဲဒါ အပင်လေးတွေလှအောင်စီရင်း ခဏလောက် အိမ်စောင့်ပေးနိုင်မလားကွယ်”

“ရှင်”

“အန်တီတို့ဈေးသွားဝယ်ချင်တာ အိမ်စောင့်ပေးမယ့်သူ

နဲ့လို့”

“စောင့်တာကတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဝါက...ဟိုလေ”

“ကွယ်...သမီးကလည်း စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့သူမို့ အန်တီအပ်တာပါလေ။ ဈေးဝယ်တာ တစ်နာရီကျော်ကျော်တော့ ကြာမှာ။ သမီးလည်း အပင်ပြင်ပေးနေတာနဲ့ သိပ်စောင့်လိုက်ရ မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒါဆိုလည်းရပါတယ်အန်တီ။ အိမ်တံခါး တွေကိုတော့ ပိတ်သွားစေချင်ပါတယ်”

အန်တီက ဝါပြောတာကိုသဘောကျသလိုနယ် ခပ်တိုး တိုးရယ်လေ၏။ ဝါက လူတွေကိုကြောက်နေသလိုဖြစ်နေပြီလေ။ ‘ဈေးထဲမှာ’ အလုပ်သွားအပ်တာတောင်မှ ‘စကားနည်းလိုက်တာ’ ဟု မပြည့်တောင် ပြောနေတာကိုး။

“ဒါဆို အန်တီ စိတ်ချလက်ချအပ်ခဲ့မယ်နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ခဏအကြာမှာ ဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ ပူစူးမကိုပါခေါ်ပြီး ဈေးထွက်သွားကြလေ၏။ ပန်းစင်အောက်မှာ မြေဆွခက်ရင်း မြေဆွခေါ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ဝါ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ အထိ

တွေကို မြေသြဇာကျွေးတန်တာကျွေး။ ခွဲသင့်တာကို ဆိုးခွဲစိုက် ပေး။ သစ်ခွအိုးလေးတွေကို မျက်စိပသာဒဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင် ချိတ်ပြီး လက်သေချာဆေးကာ ရေပန်းကရားလေးဖြင့် ရေလောင်း နေလိုက်ပါ၏။

“တီ!”

ခြံဝှံမှကားဟွန်းဆံကြောင့် အန်တီတို့ပြန်လာတယ်ထင် ပြီး ခြံတံခါးကိုပြေးဖွင့်လိုက်စဉ် Taxi တစ်စီးဖြစ်နေပါ၏။ ကား ပေါ်မှ ခန့်ထည်ချောမောသည့်လူငယ်တစ်ဦး ဆင်းလာပြီး Taxi driver ကူညီချပေးသည့် အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်တို့ကို ခြံရှေ့ ဘေး ကပ်ချပြီးမှ ကားခရုင်းမေးလိုက်လေသည်။

အလို! မနက်ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ အန်တီသားက ဒီညနေ ကြီး ဘယ်လိုများရောက်လာရတာပါလိမ့်။

“ဟိုကောင်မလေး... ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ။ လာဝိုင်းသယ်လေ”

“ရှင်!”

မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ဘုရားရှေ့! ဝါကို ဒီအိမ်က ပူစူးမလို့များ ထင်သွားသလား။ ဝါပုံစံကလည်း ရေစိုမှာစိုး၍ လိုခြည်ကိုတိုတိုဝတ်ပြီး ရေလောင်းနေမိတာကိုး။ အထင်ခံရတာ

တောင် နည်းပါသေး ငုဝါဝါ။

“ခေါ်နေရင်လာလေ၊ လူကြီးခိုင်းရင် ကလေးက လုပ်ရမှာမသိဘူးလား”

အနားသို့လျှောက်လာမိစဉ် သူက ဝါနဖူးကို ဖျတ်ခနဲ ထုလိုက်လေ၏။ အို! ရင်းရင်းနှီးနှီးပါပဲလား။ အန်တိုဘက်က ဆွေမျိုးတော်ကဲ့တူမဖြစ်သူလို့ပဲ ထင်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ပေါ့တာ ရွေးသယ်လေ၊ မနိုင်တာမသယ်နဲ့ ပူစားမရဲ့”

ဝါ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားပါ၏။ သေချာပါပြီကော၊ လူကိုအိမ်မှာခိုင်းတဲ့ပူစားမလို့ပဲ ထင်လိုက်တာလေ။ သူခိုင်းသည့် အတိုင်း ကျပြီးသယ်ပေးတော့ အိမ်ကဲကို ပစ္စည်းတွေရောက်လေ၏။

“အခန်းထဲကို တစ်ခါတည်းပို့ပေးလေ”

“ဘယ်အခန်းလဲမှမသိတာ”

“အိမ်မှာနေပြီး ဒါလေးတောင်မသိအောင် တုံးရလား။ မာမိရှင်းထားပေးတာ လှေကားထိပ်ကအခန်းဆို . . . သွားပို့ချေ၊ ဒါနဲ့ မာမိရော”

“ဈေးသွားတယ်”

“ကျစ်! မနက်မှပြန်လာမယ်ပြောထားလို့ အေးဆေးနေ

တာထင်ပါရဲ့”

ကဲ! မထူးတော့ပါဘူး။ ပို့မယ့်ပို့တော့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့ပေးရတော့ပေမပေါ့။ သူပြောသည့်အတိုင်း လှေကားထိပ်ရှိအခန်းကို အိတ်တွေပို့ပေးရပြန်၏။ သူမိ လိုက်လာတာမို့ လန့်သွားရတာပါလေ။

“အဲဒီအိတ်ကို ဖွင့်၊ အေး . . . အဲဒါတွေကို ဗီဂိုထဲ တစ်ခါတည်းထည့်။ ဟိုအိတ်ထဲက အထည်တွေက လျှော်ရမှာ။ စက်နဲ့မလျှော်နဲ့နော်၊ လက်နဲ့ဖွဖွလျှော်၊ လျှောက်တတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“မြန်မြန်လုပ်လေ၊ ထမင်းဆယ်ရက်မစားရတဲ့လူ ကျနေတာပဲ၊ ပျော့ဖတ်လို့။ စိတ်တိုင်းကိုမကျပါဘူး။ ငါ့ကိုဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဆိုတာ မာမိသင်ပေးထားတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“လာပြန်ပြီ ဒီရှင်ကြီး၊ မင်းအသက်ရှင်နေမှန်း ငါမြင်နေတာပဲဟာ။ ကိုကိုကြီးလို့ခေါ်၊ ကြားသလား”

“ဟုတ်”

“ဘာဟုတ်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကြီး”

ကဲ! အခုမှ ရယ်ရအခက်ခိုရအခက်ပါလေ။ လူကိုခိုင်း
မို့ခေါ်ထားတဲ့မိန်းကလေးလို့ ထင်နေသလို ထောင်စွဲအောင် ခိုင်း
နေတာပါပဲလား။ အဝတ်တွေသိမ်းပေးပြီးတော့ လျှော်စရာတစ်
ပွေ့ကြီးကို သယ်ခိုင်းပြန်လေ၏။

“ဆာလိုက်တာ၊ ဘာဟင်းရှိလဲ”

“သိဘူးလေ”

“ညည်းသိတာ ဘာရှိလို့တုန်း။ မာမိုကိုကူမို့ ခေါ်ထား
တယ်ဆိုပြီး ငါ့မာမိပဲ ရှေ့ကကျုံးလုပ်နေရတာမဟုတ်လား။ အသုံး
ကို မကျဘူး... ရွာပဲပြန်ပို့ဖို့ကောင်းတယ်”

ကောင်းရော။ ဒီအိမ်ကလေးမှပုတီးတက်တာကို ဆူနေပြန်ပါ
၏။ ခံထားပေတော့ ငုဝါဝါရေ။ အိမ်မှာ ဖေဖေရောမေမေပါ ဤ
သို့ပွစိပွစိပြောပြီး မဆူတာကြာပြီကော။ အခုမှ ဒီဆရာဝန် ပယ်
ပယ်နယ်နယ် စိတ်ရှိတိုင်းဆူသမျှ ကျိတ်ခံနေရတာပါလေ။ ခုမှ
ပဲ နေသာထိုင်သာရှိသွားသလိုပါပဲ။

“ဟင်း... ဘာဟင်းတွေချက်ထားမှန်းကို မသိတော့ပါ
ဘူး။ ဒါက ငါးခြောက်လား၊ မာမိတော့ သွေးတိုးတော့မှာပဲ။
စားချင့်စဖွယ်ကို မရှိဘူး”

“ဒါဆို ထမင်းသုပ်ပေးရမလားဟင်”

“လုပ်တတ်လို့လား”

“လုပ်တတ်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း စားမယ်လေ၊ ပြီးရင် အဝတ်တစ်ခါတည်း
လျှော်နော်။ အလုပ်ကိုအကြွေးထားတာမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဘာဟုတ်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကြီး”

“နင်တော့ နာတော့မယ်”

တကယ့်ကို အစ်ကိုကြီးက ညီမလေးအပေါ်မှာ ဆက်
ဆံသလိုမျိုး ရင်းရင်းနှီးနှီးပါပဲ။ ကြက်သွန်နီဆီသပ်သည့်အလုပ်
ကိုလုပ်လိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှခေါ်ဖိထုပ်ကို အပေါ်ခွဲခွာကာ
လက်နှစ်လုံးခန့် ခိပ်ခိပ်လှီးကာ ဟင်းခါးချက်လိုက်ပါ၏။ ကြက်
သွန်ဖြူထုအုပ်ကာ ငရုတ်ကောင်းမှုန့် ကြက်သားမှုန့် ဆားခတ်
ရုံနှင့် ဟင်းခါးကျက်ပြီလေ။

ဇာတ်ဘူးထဲမှရေခွေးဖြင့် မန်ကျည်းသီးမှည့်ဖျော်ကာ
ထမင်းကို ဆီချက် ဟင်းခတ်မှုန့် ငံပြာရည် ငရုတ်ကျက်မှုန့်အနည်း
ငယ် ပဲမှုန့်အကျက် ပုစွန်ခြောက်ကိုမွှေထောင်းလျက် နယ်သုပ်
လိုက်ပါ၏။ ကြော်ပန်းကန်ထဲမှာ လှလှလေး မွှေအောင်ပုံလှူ

၁၀၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဖွန်းခက်ရင်းတပ်ပြီးမှ ဟင်းခါးခွက်နှင့်အတူ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါသည်။ တွဲဖက်စားစေရန် ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းကို ပန်းကန်လေးထဲထည့်ပေးကာ သောက်ရေဘူးနှင့်ဖန်ခွက်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်းပြင်ထားပေးလိုက်ပါ၏။

“အင်း... လက်ရာကတော့ ကောင်းသားပဲ။ အရသာရှိတယ်”

တစ်ဖွန်းစားပြီး ဝေဖန်သံက ကျေနပ်စရာပါပဲ။ သူ့စားနေတာကိုမစောင့်ပေးဘဲ အောက်ထပ်ရေချိုးခန်းထဲမှာပင် သူ့ပါလာသည့် လျှော်စရာအဝတ်တို့ကို စေတနာပါပါဖြင့် စိတ်ကြိုက်လျှော်ပေးနေမိပါ၏။

နိုင်ငံခြားဖြစ်အထည်တွေမို့ ဈေးအတော်ကြီးမှာပါပဲ။ ပူစူမက ငယ်သေးတာမို့ ဒါတွေကိုစင်အောင် လျှော်ဖွပ်နိုင်ပါ့မလား။ ဘာမဆို အန်တီချည်း ဦးဆောင်လုပ်ပေးနေတာကိုတော့ ဝါမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါလေ။

ကဲ! ဝါတော့ ဒီအိမ်မှာ နိုင်ငံခြားပြန် ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီးရဲ့ ခိုင်းဖတ်အဖြစ် လုပ်အားပေးနေရပါပြီကော။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

“ဒါတွေက... ဟောတော်! သားပြန်ရောက်နေပြီ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

“ဟင်! ပြောတော့ မနက်ဖြန်မှဆို။ မာမီတောင် သားကိုချက်ကျွေးဖို့ ဟင်းစားသွားဝယ်တာ အခုမှပြန်ရောက်တာ”

“မနက်မှပြန်လာဖို့ပဲ မာမီရဲ့။ ညနေ Flight ရတာနဲ့ပဲ ထပြန်လာတာ”

“ဆာနေရောပေါ့”

“အဆာပြေထမင်းသုပ် စားထားပါတယ် မာမီ”

“ထမင်းသုပ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်းလေ”

“ဘယ်ဆိုင်ကလဲ သားရဲ့”

“အိမ်ကကောင်မလေး သုပ်ပေးထားတာပါ မာမိရဲ့”

“အိမ်ကကောင်မလေး”

“အင်းလေ”

မာမိက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေပါ၏။
ဘာကိုအံ့သြနေတာလိမ့်။ သူ့ဖြင့် ဟိုကောင်မလေးကို ထောင့်
စေ့အောင် ခိုင်းနေတာ အခုဆို အဝတ်တွေပင်လျှော်ပြီးလို့ အပြင်
မှာ လှန်းနေလေပြီ။

“ကြီးကြီး ဘာချက်မှာလဲဟင်”

“နေနေ ပူစူးမ၊ ဒါတွေပဲသွားထားလိုက်ချေ။ နောက်မှ
ငါချက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး”

“ပူစူးမ”

“အေး... အဲဒါ မေမေ့တူမ သားညီမဝမ်းကွဲတော်တဲ့
ပူစူးမပေါ့”

“ဒါ... ဒါဖြင့် အခုအဝတ်လျှော်နေတဲ့ကောင်မလေး
က ဘယ်သူလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လို! အဝတ်လျှော်ခိုင်းတယ်”

“အင်းလေ... သူပဲ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းသုပ်ပြီးကျွေး
တာ။ အခန်းထဲမှာတောင် ခိုင်းလိုက်သေးတယ်”

မာမိက နဖူးကို ဖြောင်းခနဲရိုက်လိုက်ပြီး ဆက်တိပေါ်
ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ရော်! ဘာများမှားမိလို့လဲ။ အိမ်မှာအလုပ်
လုပ်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ဒါလေးခိုင်းမိတာနဲ့ မာမိ ဒီလောက်
မျက်နှာပျက်စရာလား။

“သေပါတော့ မိုးထက်ရယ်၊ ဖြစ်ရလေ”

“ဘာလို့လဲ မာမိ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သားခိုင်းနေတာ အိမ်ကကောင်မလေး
မှမဟုတ်တာ”

“ဗျာ!”

“အဲဒါ မာမိမိတ်ဆွေရဲ့သမီးကွယ့်။ ကလေးကို မာမိတို့
ဈေးသွားတာနဲ့ အိမ်ခဏအပ်ထားခဲ့တာ။ အားနာစရာတွေတော့
ဖြစ်ကုန်ပါပြီ”

“ဟောဗျာ”

ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒါကမှ ပြဿနာ။ သူ Taxi နဲ့ရောက်လာ
တော့ ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးတာ ဒီမိန်းကလေးပဲမဟုတ်လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုံခြုံညီကိုတိုတိုဝတ်ထားတာမို့ အိမ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး ခိုင်းမိတာလေ။ ပစ္စည်းသယ်ခိုင်းစဉ်က သူမ နဖူးကို လက်သီးဆုပ်မြင့်တောင် ထုမိသေး။ အိမ်ကကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးဆိုပဲ။ မာမို့မိတ်ဆွေရဲ့သမီးတဲ့။ မင်းတော့ သေပြီ မိုး မြင့်ထက် ရှေ့။

“နင့်မမကို သွားခေါ်ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး”

ရောက်လာပါပြီ။ လက်မှာရောခြေထောက်မှာပါမက လုံခြုံအောက်နားစုမှာတောင် ရေစိုနေပြီး နဖူးမှာပါ ချွေးစို့နေသည့် မိန်းကလေး။ အားနာလိုက်တာ။ မာမိပြောသလိုဆို သူ့မျက်နှာ ကို ဘယ်နားမှာ သွားဝှက်ထားရပါ့မလဲ။

“ဝါ ရောက်ပါပြီအန်တီ”

“အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ပေးနေတာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုကိုကြီးခိုင်းတာမို့ပါ”

“အားနာလိုက်တာသမီးရယ်၊ အေးကို ဘယ်လိုမျက်နှာ ပြရပါ့မလဲ။ သမီးကရော ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သမီးကိုကိုကို မပြောပြဘူးလားလို့”

“ပြောတော့ပြောမလို့ပါပဲ အန်တီရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီး

က ပါ့ကိုအတင်းဟောက်တာနဲ့ပဲ အဲဒါ...”

“ခက်တော့တာပဲ၊ သားကတော့လေ။ အန်တီတောင်း ပန်ပါတယ်သမီးရယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

မာမိက သူမလက်ဖျားလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အားနာစွာတောင်းပန်နေပါ၏။ တကယ်အပြစ်ကျူးလွန်မိသူက တစ်ခွန်းမှမဟုတ် အာစေးမိသလို နှုတ်ဆိတ်နေမိတာလေ။ ဘုရား ခေ! မိုးမြင့်ထက်ရဲ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမမှားခဲ့ဖူးပါဘဲ အမှား ကြီးကြီးတစ်ခု လုပ်မိပါရောလား။

“ရပါတယ် အန်တီရယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘယ်နှယ်ကိစ္စမရှိရမှာလဲ။ အေးသာသီရင် ဘုရားတ၊ ပြီး ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်။ သားကလည်း ခေမေးမစမ်းခိုင်းရတယ်လို့”

“သူကမှ မပြောတာကိုး မာမိရဲ့”

“မပြောလည်း မြင်တာနဲ့သိရမှာပေါ့ မိုးထက်ရဲ့။ ဒီပုံ ဒီ ဇန်နီ ဒီအသားအရေနဲ့ မိန်းကလေးကို အလုပ်သမားလို့ထင်စရာ လား”

ကြီးကောင်ကြီးမားလူ အဆူခံထိတာမို့ သူ့မျက်မှောင် ကြွတ်မိတာကို သူမက ပြုံးစိစိလေးဖြစ်နေပါ၏။ ဒါက အရှုံးလွှဲ

တာပေါ့လေ။ လူကြီးအဆူခံလိမ့်အောင် ဘာမှမပြောဘဲ ခိုင်းသမျှ ကျုံးလုပ်နေတာ ကောင်းသလား အမိရဲ့။

“တောင်းပန်လိုက်လေ”

“တောင်းပန်ပါတယ်... Sorry!”

“ဘာ Sorry... လဲ၊ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ခက်တော့တာပဲ သားရယ်။ သမီးကို ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ ကျေနပ်ပါ့မလဲ”

“မလိုပါဘူး အန်တီရယ်၊ အိမ်မှာလို သာမန်လုပ်ရိုးလုပ် စဉ်အလုပ်မျိုး လုပ်ရတာပဲဟာ။ ဝါကိုယ်တိုင် မပြောမိတဲ့အပြစ် လည်း ပါပါတယ်”

အပြစ်တဲ့။ သူ့ကိုအပြစ်တင်တာပေါ့လေ။ အလွန်ဆုံးဆို လှ (၁၉) (၂၀)အရွယ်ကောင်မလေးရဲ့ အပြစ်တင်ခံရသမျှ အခံရ ခက်လေစွ။ ရှက်ဖွယ်ပါပဲလား။

“အေးကိုမျက်နှာပူလွန်းလို့ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ မေမေက အန်တီလိုအပ်တဲ့အတူ အညီရှိရင် ပေးပါလို့ ဝါ့ကိုမှာထားပါတယ်”

“လိုတဲ့အကူအညီဆိုပေမယ့် ဒီလို အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်ကိုတော့ လုပ်စရာမလိုတဲ့ဟာပါ သမီးရယ်”

မာမိ ခေယယတောင်းပန်နေတာမို့ သူက ပိုအားနာ

တာမဟုတ်ပါလား။ အိမ်ခဏစောင့်ခိုင်းတဲ့ကလေးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အခန်းဘယ်မှာဆိုတာမသိ။ အိမ်မှာဘာချက်သလဲဆိုတာ မသိ ဘူးလို့ပြောတာတောင် သူ့ဘာကြောင့်မရိပ်မိရတာပါလဲ။ မြင်မြင် ချင်း မေမေအမျိုးတော်တဲ့ညီမလေးဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေ သလိုမျိုးမို့ သူမကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခိုင်းမိတာပါလေ။

တကယ်ပါ။ နှိပ်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ နိုင်လိုမင်းထက် ခိုင်းစေ

တာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး။

“မေမေမိတ်ဆွေက ဒေါ်အေးအေးလှတဲ့။ အမျိုးသား က ရှေ့နေကြီးဦးမြင့်မောင်။ ဒီတစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးက ဂုဏ်ပါပေါ့။ ဘွဲ့ယူပြီးတာ မကြာသေးဘူး”

မာမိမိတ်ဆက်ပေးတော့ ယုံကျိုးစွာဖြင့် ခါးညွတ်နှုတ် ဆက်လိုက်ပါသည့်မိန်းကလေးကို သူ ခပ်ငေးငေးဖြင့်သာ ကြည့် နေမိတာပါလေ။ ရှေ့နေကြီးရဲ့သမီးက ဘာဂုဏ်ပကာသနမှမရှိ ဘယ်လိုမာနမျိုးမှမထားဘဲ ပကတိကြည်လင်နေတဲ့မျက်နှာလေး နဲ့ သူခိုင်းသမျှ မညည်းမည။ မငြင်းဆန်ဘဲ လုပ်ပေးတာတဲ့။ အံ့သြစရာပါပဲလား။

“သမီးလည်း မှတ်ထားနော်။ သမီးကိုကို ဒေါက်တာ မိုးမြင့်ထက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မထူးပါဘူး သမီးရယ်၊ ညနေစာအတူချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးမှပဲ ပြန်ပါတော့။ အေးကို အန်တီ Phone ဆက်ခွင့်တောင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ရယ်ကြချေပြီ။ ဒီလိုပဲ စိတ်ကိုပေါ့အောင် ဖော့ကြပေမပေါ့။ ကောင်မလေးက ဘာမှမဖြစ်သလိုနေနေပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ခုထိစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတုန်းပါလေ။ သူတစ်ပါးသမီးပျိုလေးကို အားမနာစတမ်း ဖိဟောက်ခိုင်းစေတာကိုး။

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ဝါ ကူချက်ပေးပါ့မယ်”

“ဒါပေါ့၊ သမီးက ဒီအိမ်မှာ သူစိမ်းမှမဟုတ်ဘဲ။ လာ၊ သမီး”

ဗုဒ္ဓေါ့! ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်၊ ဘာသဘောနဲ့များ သူမကို သူစိမ်းမဟုတ်ဘူးလို့ မာမိပြောတာပါလဲ။ သူမလက်ကိုဆွဲလျက် မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားတာမို့ ဧည့်ခန်းမှာ သူကျန်နေရတာပါလေ။

ခါတိုင်း မာမိပြင်ဆင်လေ့ရှိပေမယ့် အိမ်အပြင်အဆင်က ထူးခြားနေသလိုပါပဲလား။ ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင် လိုက်ကာ ပန်းအိုးစသဖြင့် အရင်ထက် ပိုများလှနေသလားလို့။ သူနိုင်ငံခြားမှာရှိနေတုန်း ဒီခြံကိုပြောင်းလာတာပါ။ အိမ်ခြံခြံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ထံကိုပို့ပေးတာမို့ Taxi နဲ့ရှောရှောရှူရှူရောက်လာပြီး အိမ်တော့မများ။

မှားမယ့်မှားတော့ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ဧည့်သည်မှန်းမသိ၊ အိမ်ကကောင်မလေးမှန်းမသိ မှားရတယ်လို့။ အဲ့ဖွယ်သုတပါပဲ။ မိတ်ဆွေလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေသာ သိရင်တော့ သူ့ကိုဟားတိုက်ကြတော့မှာ အမှန်လေ။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေထွက်နေတာမို့ မာမိရော သူမပါ ပျော်နေမှန်း သူ့ခန့်မှန်းမိပါ၏။ သူ့ကိုစိတ်မဆိုးဘူးထင်ပါရဲ့၊ အိမ်ဘေးကိုထွက်ခဲ့စဉ် သူ့အဝတ်အစားတွေကိုလျှော်ဖွပ်ပြီး ဆန့်ဆန့်ပြန့်ပြန့်လှန်းထားတာတွေကို မြင်နေရလေ၏။ အင်္ကျီတွေကိုလည်း စွပ်ကျယ်ပါမက အကုန်လုံး Hanger တွေနှင့်ချိတ်ပြီးမှ လှန်းထားလေသည်။

မိန်းကလေးပီသလိုက်ပါပေ။ လာတုန်းကလည်း အပင်ချေလောင်းနေသလိုပုံစံမို့ ပန်းပင်စိုက်ထားသည့်ရံဘက်အခြမ်းသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ အဟုတ်ကဲ့ပဲ သူ့နေရာနဲ့သူ ပန်းအိုးတွေလှလှပပစီထားသလို သစ်ခွပင်လေးတွေ ချိတ်ဆွဲထားတာကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ပန်းအိုးထဲမှာ ပွင့်နေသည့်သစ်ခွတို့ကလည်း အရောင်စုံစုံ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သားရေ... ညနေစာစားကြစို့”

သိပ်မဆာသေးဘူးဟုပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် မပြောဖြစ်။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ ထမင်းပွဲမှဟင်းနဲ့တို့က အစာအိမ်ကိုနို့ဆွလှိုက်သည့်နှယ်ပါ။ ဟိုမှာ အနောက်တိုင်းစာတွေကိုချည်း ကျိတ်မှိတ်မျှီချခဲ့ရတာ မြန်မာပြည်နဲ့မြန်မာထမင်းဟင်းကို အဘယ်သူလွမ်းဆွတ်တမ်းတခဲ့ရပါသလဲ။

“ထိုင်... သား၊ မနက်ဖြန် ဘာစားချင်သလဲဆိုတာလည်းပြောနော်”

အခုတောင် မစားရသေးခင် နောက်နေ့စာအတွက် ကြိုပြောခိုင်းရတယ်လို့။ သူ့ကိုတော့ ဇူကောပုဂ္ဂိုလ်စိုးလို သူမထင်သွားမှ အခက်ပါပဲ။ ဟင်းတွေကိုကြည့်တော့လည်း အစုံအလင်။ ကြက်အသည်းအမြစ်ဆီပြန်၊ ကြက်သားနဲ့ဗူးသီးကာလသားချက်၊ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်၊ မြင်းရွာရွက်သုပ်၊ ပဲပင်ပေါက်ပဲပြားကြော်၊ မုန့်ညင်းရွက်နဲ့ကြက်ရိုးဟင်းချို။ ဒါတွေကို အချိန်တိုတိုနဲ့ ဘယ်လိုများ ချက်လိုက်တာပါလိမ့်။

အိမ်ပြန်ရန် စက်ဘီးသော့ဖြုတ်လိုက်ပြီး ခြံထဲမှတွန်းထွက်သွားသည့်သူမကို ခြံအထိ သူလိုက်ပို့မိပါ၏။ အခုထိ ဟုတ်တိပတ်တိ မတောင်းပန်ရသေးတာမို့ မျက်နှာပူနေမိတုန်းပါလေ။

“အားနာလိုက်တာ”

သူတီးတိုးပြောလိုက်မိတာကို သူမက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့် ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ အပြုံးက အင်အားမပါသလိုနယ် ဖျော့လှလှလှလား။

အခန်း (၁၁)

ရှေ့ခြံထဲကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူမရဲ့ပုံရိပ်ကလေးကို တောင်မှ မမြင်ရပါချေ။ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သွားနေလို့ ဘယ်ကို များ ရောက်နေပါသလဲ။ 'တစ်လလုံးလုံး ရှိမနေ' ဟု မေမေပြောတာမို့ ခရီးတစ်ခုခုသွားနေတာမှန်း သူသိလိုက်ပါ၏။ အခုရော ပြန်ရောက်ပြီတဲ့လား။

“ဟော!”

မှောင်မိုက်ပြီးပြအချိန်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည့် စက်ဘီး မီးရောင်ကြောင့် သူမမှန်း သူသိလိုက်သလို ခြံထဲမှထွက်လိုက်ပါ၏။ အိမ်ရှေ့ခြံထဲဝင်ရန် စက်ဘီးရပ်လိုက်ပြီမို့ သူမရှေ့မှာ သူပိတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မိငါ”

“အမေ့!”

“နင် ငါ့ကိုရှောင်နေပြန်ပြီလား”

စစ်ဘီးလက်ကိုင်ကို သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တာမို့ သူမ
လန့်သွားသလို ခြံထဲကိုပါ ထိတ်လန့်တကြားလှမ်းကြည့်လိုက်တာ
ပါ။

“ဘာလုပ်တာလဲ... ဖယ်ပါ”

“ငါပြောစရာရှိတာကို ပြောခွင့်ရပြီးမှ ဖယ်ပေးမယ် ဝါ”

“နင်နဲ့ငါ ပြောစရာဘာစကားမှမရှိဘူး ဘို။ ဖယ်ပါ”

“မဖယ်နိုင်ဘူး ဝါ။ နင့်မျက်နှာကို တစ်လကျော်မမြင်ရ
တဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမလဲဆိုတာ တွေးမိပါရဲ့လား”

ပြောရက်ပါပေ။ အဲဒီတစ်လအတွင်းမှာ သောကမီးတွေ
နဲ့ ငါ့ဘယ်လောက်ပူပြင်းခဲ့ရသလဲဆိုတာကိုရော နင်သိပါရဲ့လား
ဘို။ တရားစခန်းဝင်သွားရတဲ့အချိန်မှာ စိတ်အေးချမ်းအောင် နေ
ရပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့စိတ်ကြောင့် မအေးချမ်းခဲ့
တာကိုရော နင်မသိပါဘူး ဘိုရယ်။

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဖယ်လို့ပြောနေတယ်”

လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှ အတင်းဆွဲခေါ်လိုက်တာမို့
သူတို့ခြံထဲသို့ ပါခဲ့လေ၏။ အလုပ်ဝင်နေတာတောင်မှ ဇွတ်တရွတ်
ထုပ်တတ်တဲ့အကျင့်က ခုချိန်ထိ မပျောက်နိုင်သေးပါလားလေ။

“ဘို...”

“ငါချစ်သလောက် ဘာကြောင့် နင်ပြန်မချစ်နိုင်ရတာ
လဲ ဝါ။ ပြောပါဦး”

မျက်နှာပျက်ချေပြီ။ ဘာကြောင့်လဲ။ မိပြာ နှောင့်ယှက်
နေတာသိပေမယ့် ဒီလောက်အထိ ကြောက်စရာမှမလိုအပ်...
လေ။

“ငါပြောမယ် ဘို”

“ပြောလေ”

“အန်တီလေးမွေးနေပြီး နောက်ရက်မှာ ငါတို့အိမ်ကို
သူလာသွားတယ်”

“အန်တီမွေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလာပြောတာလဲ”

“နင်နဲ့ပြာကို သူတို့သဘောတူထားကြတာတဲ့”

“ဘာ! ဘာမှမပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့လာပြောတာ

တာလဲ။ မဆိုင်တာကြီး”

“အေး... အဲဒါနဲ့မပြီးသေးဘူး၊ ငါနဲ့နင့်ကို မဟုတ်တမ်း တရားသမုတ်တဲ့အပြင် ငါ့ကို ဘာအရှက်တရားမှမရှိသလိုမျိုး ကဲ့ရဲ့ပြောခဲ့တာပဲ ဘို”

“ဘယ်လို... တောက်! အတော်မိုက်ရိုင်းတဲ့မိန်းမကြီး ပါလား”

“ဖေဖေရောမေမေပါ ငါ့ကိုမဆူကြပေမယ့် ဆူတာထက် အဆများစွာသာတဲ့ပြစ်ဒဏ်တစ်ခု ချမှတ်ခဲ့တာပါ”

“ဝါ...”

“အဲဒီတစ်လလုံးလုံး ဘွားဘွားလျှူခဲ့တဲ့ရေခဲမှာ တရားစခန်းဝင်ရင်း ဥပုသ်သည်တွေအတွက် ဝတ်ဖြည့် ချက်ပြုတ်ကျွေးခဲ့တာပါ ဘို”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဝါရယ်”

“ဖေဖေက နင့်နဲ့အဆက်ဖြစ်ပါတဲ့။ တကယ်ဆို ကိုယ်မွေးထားတဲ့သမီးရဲ့စကားကို ဗိုယ့်သင့်တာမှန်ပေမယ့် ငါ့မိဘတွေက ငါ့အပေါ်ယုံကြည်စိတ်ကင်းမဲ့ပြီး မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ကြတာပါ”

“ဝါရယ်... ငါ့ကိုနင်ဖြတ်စရာမှမလိုတာ။ ဒီကိစ္စ ငါမေမေနဲ့တိုင်ပင်ပြီးလာဦးမယ်”

“မလာပါနဲ့”

“ဘာရယ်”

“တောင်းပန်တာပါ ဘို၊ နင်နဲ့ငါအဆက်အသွယ်ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်သက်ပြင်ရဖို့အခွင့်မျိုး နင်ရနိုင်တော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

အလို! ဒီမျက်နှာလေးကိုပြင်ခွင့်မရနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ပြောရက်ပါပေ။ မင်းမရှိရင်မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်မသိရတာပဲလိမ့် ဝါရယ်။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိခဲ့တဲ့ကာလက နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့တာတောင်မှ ပြင်ခွင့်မရနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။

“ငါသိပ်ဖြတ်နီးတဲ့ ဒီဆံပင်တွေကိုဖြတ်ပြီး ရာသက်... ရာသက်ပန် သီလရှင်ဝတ်ရမှာတဲ့ ဘို”

စကားကိုဆုံးအောင် ကြိုးစားပြီးပြောရတာမို့ ငိုသံပါကာ အသံတုန်သွားရပါ၏။ ဘိုက ဝါ့ကိုရင်ခွင်ထဲထွေးပိုက် ဖက်လိုက်တာမို့ မျက်ရည်တို့က တပေါက်ပေါက်ကျသွားလေတော့သည်။ မငိုဘူးလို့ မည်သို့ပင်တင်းထားထား၊ ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်ပြီး လှိုက်ပိုကာ ငိုချခဲ့တော့တာပါလေ။

“ဖြစ်ရလေ ဝါရယ်၊ ငါက... ငါက နင်နဲ့သဘောမတူ

နိုင်အောင် ဘာများချို့ယွင်းနေလို့လဲ။ ဘာလိုအပ်ချက်တွေများ လိုအပ်နေလို့လဲဟင်”

ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်ပါ၏။ မိဘတွေကိုရိုသေကောင်း ရှိပြီး မေတ္တာဖြူစင်စွာဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးပေးမယ့် သူစိမ်းတစ်ယောက် အတွက်နဲ့များ ဒီသမီးကို အပြစ်တင်ခဲ့တာကတော့ ရင်နာစရာ ကောင်းတာ ဘာရှိတော့မှာလဲ။

“ငါကြိုးစားနေသမျှအားလုံးဟာ နင့်အတွက် ငါတို့အနာ ဂတ်အတွက်ပါ ဝါ။ ဒါကို ဖေဖေရောမေမေပါ သိပြီးသားပါ။ ဒါ နဲ့များ နင့်မိဘတွေက ဘာကြောင့်မသိရတာလဲ”

“အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်လို့ပဲ ထင်မှတ်လိုက် ပါ ဘို။ ဒီထက်ပိုပြီး ငါရှင်းမပြတတ်တော့ဘူး”

“ဝါရယ်”

ပါးမို့မို့ထက်မှမျက်ရည်တို့ကို သူ တယုတယသုတ်ပေး လိုက်ပါ၏။ လရောင်မှိုမှိုနီအောက်မှာ ချစ်သူလေးရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်မဝနိုင်ခဲ့။ ဘာကြောင့်မှန်းသေချာမသိသေးတဲ့ မေမေအေး တို့က ငါနဲ့သူ့ကိုသဘောမတူနိုင်ဘဲ အဆက်ဖြတ်စေချင်ရတာပါ လိမ့်။ စဉ်းစားမရနိုင်ပါပေ။

“ဝါ”

“...”

“ငါ နင့်ကိုတကယ်စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ ချစ်မိခဲ့တာကို ယုံပါ။ ငါ့နလုံးသားထဲမှာ စွဲစွဲနင့်နင့်ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့တာ နင့်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ ဝါ”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံနေရာကို ဝါလက်ကိုကိုင်ပြီး ထိပြစဉ် သူ့နလုံးခနဲသံတွေမြန်ဆန်ပြီး ကျယ်လောင်နေမှန်း သိသာနေပါ ၏။ ဘယ်လိုပဲ စိတ်ထဲကနေ မှန်းတယ်ပဲပြောခဲ့ပြောခဲ့ လက်တွေ့ မှာ သူ့ကို ကိုယ်တိုင်ပြောထွက်ဖို့ခွင့်အားတို့က မရှိခဲ့။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူကိုဆွဲအစေသတဲ့လား။ ပြော စရာစကားတို့က ရင်ထဲမှာ အပြည့်အသိပ်နဲ့ လျှံထွက်မတတ် အောင့်အည်းထားရတာကို ဘယ်သူများ သိနိုင်ပါ့မလဲ။

“ငါ့ကိုသေချာကြည့်! ဝါ”

မေးဖျားကို ကိုင်မော့စေသဖြင့် မျက်လွှာချထားမိရာမှ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ မရွှင်ပြနိုင်သော်ငြား ကြိုးစားပြီးပြနေသည့် သူ့အပြုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဝါ အလိုလိုနားလည်နေပါသည်။ သို့ သော်...

“ငါ့ချစ်ရဲ့လား”

မဖြေမီ။ မဖြေနိုင်တဲ့မေးခွန်းမျိုးကို နင်ဘာကြောင့်မေး

ရတာပါလဲ။ အခွင့်မရှိလို့ သတ်မှတ်ချပေးထားတဲ့အမိန့်အာဏာကို ဘယ်လိုတွန်းအားမျိုးနဲ့ လွန်ဆန်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်။

“ဒီတစ်ခုလေးတည်းပါ ဝါ၊ နင်သာ ငါ့ကို ငါလိုချင်နေတဲ့ ဒီအချစ်နဲ့ပြန်ချစ်နိုင်ရင် ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမယ့်ခရီးအတွက် ငါအင်အားအပြည့်ဖြစ်နိုင်မှာ။ ဒီတစ်ခုတည်း အမှန်တကယ်လို အပ်ပါတယ် ဝါ။ ဖြေပေးပါ။”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးတွေးပြီးမှ ပြောပါလား ဝါရယ်။ ငါ့အကြောင်းတွေ မတွေးမိဘူးလား။ ငါ့ကိုအိပ်မက်ထဲ မှာရော ထည့်မမက်ဖူးဘူးလား။ ငါ့အရိပ်လေးကိုမမြင်နိုင်တဲ့နေရာကနေ ပုန်းကွယ်ပြီး ချောင်းမကြည့်မိဘူးလား။ တစ်စက္ကန့်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏလေးတောင် သတိတရရှိမနေဘူးလားကွာ”

ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးခနဲနာကျင်သွားရပါတယ်။ ဒီတစ်ခုလေးပါတဲ့။ ငါလည်း ဒီတစ်ခုလေးရှိခဲ့တာပါပဲ ဘိုရယ်။ ဒီကိစ္စကြောင့် ငါ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့ယုံကြည်စိတ် ပျက်သုဉ်းခဲ့ရတာပါ။ နင့်ကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ပြန်ချစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် နင်နဲ့ငါ့ကြားက ကာဆီးထားတဲ့ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးကို အံ့တုကူးခတ်ဖို့ ဖြင့်မားလွန်းတဲ့မဟာတံတိုင်းကြီးကို အကျိတ်တွယ်တက်ဖို့ အခွင့်အရေးမှမရှိတာလေ။

“ငါ... ငါ... နင့်တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ ဝါရဲ့”

ထပ်ပြောပြန်ပါရောလား။ သူတစ်ခါပြောလိုက်တိုင်း လှိုက်မောရှိုက်ဖြာမိတဲ့နည်းသားက အချက်ပြနေတာပါ။ ဘိုရယ်၊ အန်တီသန့်ပြောတော့ နင်နဲ့ငါ့ကိုသဘောတူတာဆို၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးကတော့ နင်နဲ့ပြောကိုသဘောတူထားတာတဲ့။ ငါ ဘယ်သူ့စကားကို ယုံရမှာလဲ။

“ငါ အန်တီမွေးနဲ့ပြောကို သွားရှင်းမယ်”

“ဟင်!”

“မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက်ပြောလို့ နင်ပြဿနာတက်ရတာလေ။ မေမေသိရင်လည်း ဒေါသဖြစ်မှာသေချာတယ်”

“အကျယ်အကျယ် လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ ဘိုရယ်။ တော်ကြာ မေမေနားပေါက်သွားပြီး...”

“ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့၊ မေမေ့ကို မနက်ဖြန်ပဲ မေမေအေးခဲ ငါလွှတ်မှာ”

“ဘာရယ်”

“မယုံလို့လား”

“ဘို... နင်”

“ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ နင့်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေအပြည့်”

၁၂၈ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

နဲ့ သတ္တိတွေ ရှိနေတာပါ ဝါရဲ့။ ငါမလုပ်ရဲတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိ သေးဘူး။ အဲဒါ ယုံလိုက်”

သူက ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြီလိုက်ရင်း ခပ်ပြီးပြီးပြောလိုက် လေ၏။ ပြောတာကတော့ အားရှိပါ။ ဝါကတော့ အိမ်မှာ မေမေ တို့ကို မည်သို့မျှက်နှာချင်းဆိုင်ရပါမလဲဆိုပြီး ထူပူနေမိတာပါလေ။

“ဒီခေါင်းလေးက ဒီလိုလေး ညိတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခါ တည်းတောင် သမီးတောင်းဖို့လာမှာကို။ မာနက နည်းနည်းလေး မှ မလျော့ချင်ဘူး”

ခေါင်းကိုရှေ့ငိုက်အောင် ဖိချလိုက်ပြီးပြောတာမို့ မှုတ် စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ နင့်ကိုသာ စိတ်တိုင်းကျလိုက်လျော့မိခင် တစ်သက်လုံး လူကိုနိုင်စားတော့မှာမဟုတ်လား။

“ငါသွားတော့မယ်”

“ပြန်ချစ်ရမှာနော်”

လက်ဖျားကိုဆွဲပြီး ပြောဖြစ်အောင်ပြောနေလည် လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်မိပါ၏။ ဘို... ငါ့စိတ်တွေ လေး နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

အခန်း (၁၂)

“မေမေ”

“ဟယ်! ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲသမီးရယ်။ ဒီမှာ မေမေ အလုပ်လုပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

စိန်ဇန်းထဲမှစိန်တွေကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ပြူးပြဲကြည့်နေသည့် မေမေအနီးမှာ ဆောင့်အောင့်ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြောဆိုတော့ အရေးမစိုက်ဘဲ သူ့စိန်တွေကိုပဲ အလေးထားနေတာ မဟုတ်လား။

“မေမေ့စိန်တွေက အရေးကြီးလား၊ ပြာက အရေးကြီး လား”

“ဟဲ့! စိန်က ငွေရှာလို့ရတယ်၊ ခိုက်ပြည့်တယ်။ ညည်း

က ငွေဖြုန်းတီးတယ်၊ ငွေကုန်တယ်လေ”

“မေမေခေါ်”

“ငါပြောတာမဟုတ်လို့လား”

“ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ဒီလောက်ငွေကျုံးရှာနေတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ ပြာသုံးဖို့ပဲမဟုတ်လားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညည်းလေး စိတ်ကြိုက်သုံးဖြုန်းဖို့ပါပဲ။ ကဲ! ဘာပူဆာချင်လို့ လာကပ်နေပြန်တာလဲ... ပြော”

“ကိုသန့်ကိစ္စ”

“လာပြန်ပြီ ဟိုက သမီးကို ညီမလေးလိုပဲသဘောထားတာမဟုတ်လား ပန်းကလေးရယ်”

“အို! ဘာညီမလေးလဲ။ ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေးကြားမှာ အစ်ကိုနဲ့ညီမဆိုတဲ့သံယောဇဉ်မျိုး ရှိတာမှမဟုတ်တာမေမေရ”

“ဟဲ့! ဘိုက ငုဝါငါကိုပဲ သဘောကျနေတာလေ။ အိမ်မှာ မေမေမွေးနေလုပ်တဲ့နေ့က သူတို့လာတုန်းက မျက်မြင်ပဲမဟုတ်လား။ ညည်းသဘောကျနေမှန်းသိနေလို့ မမကို ငါပဲသွားပြောပေးထားတာပဲ လွန်နေပြီ။ လူငယ်နှစ်ယောက်သား ချစ်နေရင်တော့ ထားပါတော့”

“ချစ်ရမှာပေါ့မေမေရဲ့၊ ပြာကိုပဲ ကိုသန့်ချစ်ရမယ်။ အဲဒီငုဝါကို အရမ်းမုန်းတာပဲ”

“ကိုယ့်အစ်မကို အဲဒီလိုပြောရသလား”

“ဘာအစ်မလဲ၊ သူ့ဝမ်းနဲ့ ပြာဝမ်းကွဲ တစ်ခြားစိပ်ဟာ။ ဘာသွေးမှမတော်ဘူး။ လာပြောမနေနဲ့”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ညည်းလုပ်တာနဲ့ ပစ္စည်းတွေရောကုန်ပါပြီ”

မကျေမနပ်ဖြင့် မေမေကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါတယ်။ ပြာက မေမေရွေးနေတဲ့စိန်ပွင့်လေးတွေလောက် စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းလို့များလား။ အိမ်မှာ ဝိုင်းအလိုလိုက်ကြတာမှန်ပေမယ့် ပြာအလိုဆန္ဒကတော့ ကိုသန့်အလိုလိုက်တာကိုပဲ လိုချင်မိတာပါလေ။

ပြာတို့ ဒီကိုပြောင်းလာတာကို ကူညီတာက ဦးမောင်ပါ။ ဝါဖေဖေက ရှေ့နေဖြစ်ပြီး ကိုသန့်ဖေဖေတို့ကုမ္ပဏီမှာ အတိုင်ပင်ခံရနေ အချိန်ဝိုင်းလုပ်ခဲ့တာမို့ မိဘချင်းပိုရင်းနှီးကြတာမဟုတ်လား။ ပြာဖေဖေက ဆရာဝန်မို့ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေနဲ့ မသက်ဆိုင်ပြန်။ မေမေကလည်း မြို့ထဲမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတာမို့ ခပ်စိမ်းစိမ်း။

သို့သော် လူကုန်ထဲတွေပဲမို့ အိမ်ချင်း ကူးလူးဆက်ဆံတာ

ကတော့ ရှိပါ၏။ ကိုသန့်မိဘတွေကိုက အဆင့်အတန်းမခွဲ ပေါင်း တတ်ကြတာပါပဲ။ ဖေဖေလည်း အတူတူပါ။ ပြာကသာ မေမေနဲ့ စိတ်ချင်းတူပြီး လူတန်းစားရွေးပေါင်းတတ်တာပါလေ။

“ကိုသန့်က ကုမ္ပဏီဝင်သွားပြီဆိုတော့ ပြာ တွေ့ချင် တိုင်းမတွေ့ရတော့ဘူး”

“တွေ့ချင်လည်း ရုံးသွားကြည့်ပေါ့သမီးရယ်၊ ဘာများ ခက်လို့လဲ”

“ဒါတော့ မေမေပြောမှလား၊ ပြာလည်း မကြာခဏသွား နေတာပဲဟာ။ သွားလွန်းလို့ ကိုသန့်တောင် ပြောနေပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အလုပ်ရှုပ်နေပြီဆို ရောက်လာပြီ မျက်စိနောက်တယ် တဲ့”

သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပါ၏။ ပြာတဝမှာ မရတာမျိုးမရှိခဲ့၊ လိုချင်တာမှန်သမျှ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ရုံနဲ့ လက်ထဲ အလိုလို ရောက်လာတာမျိုးချည်းသာ။ တစ်ခုပါပဲ။ ကိုသန့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေ ကိုသာ ပြာ မရနိုင်တာလေ။

မလှလို့လား။ ဒီခေတ်ပေါ်ဆံပင်ပုံဆန်းဆန်းလေးကို တစ်လတစ်မျိုး ပြောင်းနေတာ၊ ဒီဘိုဆန်ဆန်မျက်နှာလှလှလေး

ကို တစ်နေ့တစ်မျိုးခြယ်သနေတာ၊ ဒီငါ့ရဲ့ကိုယ်လုံးလေးပေါ်မှာ ပေါ်သမျှဆန်းသမျှ ကောင်းပေ့ညွတ်ပေ့ ရေးကြီးပေ့ဆိုတဲ့အဝတ် အစားမျိုး ဆင်နေတာ၊ လှပုံအလယ်မှာ ထင်းခနဲမြင်သာထင်ရှား အောင် ခြေထောက်လှလှလေးကို ဖိနပ်ရောင်စုံဒေါက်မြင့်တွေနဲ့ (ခြေအနာခံပြီး) စီးပြနေတာတွေကို မမြင်ဘူးတဲ့လား။

ဒါတွေကိုမမြင်ရလေအောင် ကိုသန့်မျက်ဝန်းတို့ကို ဘာ တွေ့ကများ ဖုံးကွယ်ထားပါသလဲကွယ်။ အထက်တန်းအောင်ပြီး ကတည်းက ကျောင်းအတူသွားကြတိုင်း စက်ဘီးစီးမကျွမ်းကျင် တာကို အကြောင်းပြပြီး ကိုသန့်ဘီးကို နောက်ကလိုက်စီးခဲ့တာ ကရော။ လမ်းလည်းမကြမ်းပါဘဲ တမင်အကဲပိုပြပြီး ကိုသန့်ခါး ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ပြခဲ့တာကို ဘာကြောင့်များ မသိယောင် ဆောင်ခဲ့တာပါလိမ့်။

ကလစ်တို့ ခေါင်းစည်းကြိုးတို့ဝယ်ပေးတိုင်း ဝါကြိုက် နှစ်သက်တဲ့အဝါရောင်ကိုသာ မျက်စိကျပြီး ရွေးတာကရော၊ ဘေး နားမှာထားပြီး အကြည့်တွေက ဝါဆီကိုပဲ မကြာခဏ ရောက် ရောက်သွားခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဝါက ခပ်ရိုးရိုးကြီးပါ။ ပိန်ပိန်ပါးပါး လေးနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က သိပ်အလှကြီးမှမဟုတ်တာဘဲ။ ဆံပင်အရှည်

ထားပြီး အမြဲလိုလို ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း စည်းထားတတ်တာလေ။ မျက်နှာပေါ်မှာ သနပ်ခါးဘဲကြားလူးပြီး ညီညာအောင်တောင် မလိမ်းတတ်။ မျက်ခုံးမွေးလည်း မဆွဲ၊ နှုတ်ခမ်းလည်း မဆိုးတတ်တဲ့ ခပ်တုံးတုံးပုံတုံးကြီးကိုမှ ကိုသန့်က ဘာလို့များ မျက်စိကျရတာပါလိမ့်။

“မနာလိုဘူး”

“ဟဲ့! ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“မိဝါကိုပြောတာ”

“ကိုယ့်ထက်အကြီးကို မိတပ်မခေါ်ရဘူးလေ”

“ခေါ်မှာပဲ၊ ကိုသန့်လည်း အဲဒီလိုခေါ်တာပဲဟာ”

“ဘိုက သမီးတို့ထက် အသက်ပိုကြီးတယ်လေ။ နေရင်းထိုင်ရင်း မစ္ဆရိယစိတ်တွေက ပွားနေပြန်ပါပြီ”

“သိပ်မုန်းတာပဲ”

“ဟောကြည့်! ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲသမီးရယ်၊ ဘေးနားကနေ ညည်း တကွတ်တကွတ်ပြောနေရင် ငါဘယ်လိုအလုပ်ဆက်လုပ်လို့ရမှာလဲ... စဉ်းစားဦး”

“မေမေလည်း ပြာအတွက် စဉ်းစားပေးမှပေါ့”

“အလိုတော်! ... ကျုပ်က ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ”

“ကိုသန့်နဲ့ပြောကို နီးစပ်ဖို့ပေါ့”

“အဲဒါ မေမေပြောပြီးပြီလေ၊ မမနင်းကလည်း မေမေ့ကိုပြောထားပြီးသား။ ကလေးတွေသာ နှစ်ဖက်စလုံးသဘောကျရင် အကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် အငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သားနဲ့သဘောတူပေးမှာ။ နှစ်ယောက်စလုံးကိုချစ်ပြီးသားတဲ့လေ။ ဒီတော့ မေမေက အတင်းကြီးစိစဉ်ပေးပါလို့ ပြောလို့မရဘူး။ ကလေးချင်းသဘောမပါဘဲ လုပ်ပေးလို့မရတာ သမီးသိရမှာပေါ့။ မဟုတ်တာ လိုက်မလျစ်နဲ့”

အကြီးဖြစ်ဖြစ် အငယ်ဖြစ်ဖြစ်တဲ့လား။ အံ့ဩစရာပါပဲ၊ ချမ်းသာတာနဲ့ မချမ်းသာတာကိုမရွေးတတ်ဘူးလား အန်တီသန့်ရယ်။ တကယ်ဆို ပြာက ဘရာဝန်ကြီးရဲ့သမီး၊ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးမို့ မျက်နှာကြီးမျိုးမဟုတ်ပါလား။

လခစားဝန်ထမ်းလစာကို ခြစ်ချုပ်ခြွေတာစားနေရတဲ့ ဦးမောင်နဲ့ အန်တီကြီးရဲ့သမီးကိုမှ ဘာလို့ သံယောဇဉ်ပိုပြီး မျက်စိကျနေရတာပါလိမ့်။

“ပြာလည်း ကုမ္ပဏီဝင်လုပ်မယ်”

“ကဲ! ပြောပြန်ပြီ ရှာရှာဖွေဖွေ။ သမီးကို မေမေတို့က ခိုင်းစားရမှာလား”

“ကိုသန့်တို့ကုမ္ပဏီမှာ သွားလုပ်ချင်တာပေါ့ မေမေရဲ့”

ဒါမှ နေ့စဉ်မြင်ပြီး ပြောကိုပိုသဘောကျလာမှာပေါ့။”

“ကုမ္ပဏီဝင်လို့ရအောင် ညည်းက ဘာများထတ်နေလို့ တုန်း။ ရထားတဲ့ B.Sc ဘွဲ့ခပ်ပျော့ပျော့လေးနဲ့ ရာထူးကြီးကြီး ရမယ်ထင်နေလား။ ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ခန့်ရင် ဘွဲ့ရော Language ဆိုရင်လည်း သုံးလေးမျိုးတတ်ရတယ်။ Computer စာရင်းကိုင် ကျွမ်းကျင်မှု၊ Certificate တွေတစ်ထပ်ကြီးနဲ့ Experience အနည်းဆုံးနှစ်နှစ်လောက် ရှိနေမှ နေရာကောင်းရနိုင်မှာ။ ညည်း လို နားကန်းတစ်လုံးမှမတတ်ရင် ပျန်းနံ ရာထူးပဲရမှာပေါ့။ လူ တကာခိုင်းဖတ်မျိုးတော့ သွားလုပ်မယ်မကြံလေနဲ့ ပန်းပြာပြာရေ”

မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်မိ၏။ သူ့အနားမှာ နေရဦးအရေး အဲဒါတွေ အကုန်လိုအပ်နေရတာလား။ ပြောဘဝမှာ ဘာမဆို လို လေးသေးမရှိတာမှန်ပေမယ့် အဲဒါတွေအကုန်လုံးကိုတော့ မရနိုင် ပါလေ။ သင်တန်းတွေသာ အကုန်လျှောက်တက်နေရတာနဲ့ပဲ မောပြီးသေရုံသာ ရှိပေမပေါ့။

ရင်မောရပါလား ကိုသန့်ရယ်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြာလုပ်ချင်တယ်လို့ အန်တီသန့်ကို မေ မေသွားပြောရင် ရမှာပါ။ ဘာမှဖြင့်မလုပ်ရသေးဘူး... အပျက် တွေချည်းပြောနေတာနဲ့ ပြာဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျလာပြီ”

“ဟင်း... ခက်ပါသမီးရယ်၊ လောကကြီးမှာ ဘိုတစ် ယောက်တည်း ယောက်ျားလေးရှိတာမှမဟုတ်တာ။ ဆရာဝန်တွေ အင်ဂျင်နီယာတွေမှ တစ်ပြုံကြီး၊ စိတ်ကြိုက်ရှာရွေးပါလေ။ သမီး ခုပ်ရည်နဲ့ မေမေတို့ကြွယ်ဝချင်းသာမူနဲ့ အဲဒီသမက်ကို ခေါင်းခေါက် ပြီး ရွေးနိုင်တယ်။ သိရဲ့လား”

ပြောတာဖြင့် လွယ်ပါ။ ပြာက အဲဒီဂုဏ်ပုဒ်တွေကို လို ချင်တဲ့သူမှမဟုတ်တာ။ ရင်ခုန်မိတာ ကိုသန့်တစ်ဦးတည်းသာ ခွဲခဲ့ရတာပါလေ။

“မလိုချင်ပါဘူးမေမေရ၊ အဲဒီဆရာဝန်တွေ အင်ဂျင် နီယာတွေ ဆယ်ယောက်နဲ့တောင် ပြောကိုသန့်ကို မလဲနိုင်ပါဘူး”

“ဪ... ခက်ပါ”

“သွားပြောပေး မေမေရ၊ ပြာက ကိုသန့်ဘေးခုံမှာ ထိုင်ရမယ့် Secretary လုပ်မယ်လို့”

“ဟဲ့! ဒီလောက်ပြောပြရှင်းပြနေတဲ့ဟာကို ဇွတ်ပါလဲလား”

“မသိဘူးကွာ... ရအောင်ပြောပေး။ ပြာမလုပ်ရရင် ဦးလိုက်မှာနော်။ ထမင်းမစားရေမသောက်နဲ့ တစ်ဝတ်မက တစ် လလောက် နေလိုက်ရမလား”

“အေးပါ... အေးပါ... ပြောပေးပါမယ်။ တကယ်ပါ”

ပဲ၊ မရရင် ငါမသိဘူးနော်”

“ရမှာပါမေမေရဲ့၊ အန်တီသန့်က ပြောကိုချစ်တာပဲဟာ၊ နော်လို့”

မေမေက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ရှိုက်လိုက်လေ၏။ မျှော်သူက ပိုမောသတဲ့။ မှန်သောစကားပါပဲ။ ကိုသန့်ရဲ့အရိပ်ကလေးကိုမြင်ရဖို့ မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ စောင့်ကြည့်ရတဲ့အမောကို တယ်သူက သိနိုင်ပါ့မလဲ။

ဒီလိုပဲနေရင် ကိုသန့်က ပြောကိုချစ်ဖို့အခွင့်အရေးက နည်းပါးနေဦးမှာပါလေ။ မိန်းကလေးမို့ ချစ်တာကို နှုတ်နဲ့ဖွင့်မပြောသင့်ပေမယ့် မျက်လုံးနဲ့အမူအရာကိုကြည့်ရုံနဲ့ သိသာနိုင်ပါ၏။ မမြင်ဘူးလားကွယ်...

ကိုသန့်ခါးကိုဖက်ပြီး ကိုသန့်ကျောပြင်မှာ ပါးအပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး၊ ထမင်းဘူးဖွင့်စားတိုင်း ပြာချိုင့်ထဲပါလာတဲ့ ကြက်သားဟင်းတွေ ကြက်အသည်းအမြစ်တုံးလေးတွေ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းတွေ ကြက်ပေါင်ကြော်တွေ စတဲ့စတဲ့အရာတွေမှန်သမျှ ဦးဦးဖျားဖျား စားစေလိုတဲ့စိတ်စေတနာနဲ့ ကိုသန့်ချိုင့်ထဲ ထည့်ကျွေးခဲ့ဖူးတာလေ။

သို့သော် ကိုသန့်ကဖြင့် ဒီအရသာရှိတဲ့ဟင်းကို အရင်

မစားဘဲ ဝါချက်လာတဲ့ အာလူးစိတ်ကြော်လေး။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်အိအိလေး။ ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်ခြောက်ခြောက်လေး။ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်လေး။ ငရုတ်သီးစိမ်းကြော်လေး။ မရမ်းသီးထောင်းလေးတို့ကို အသားဟင်းမဟုတ်ပါဘဲ မက်မက်မောမော ခြိန်ရှက်စွာနဲ့ အရသာရှိရှိစားခဲ့တာပါလေ။

ဒီအရာတွေကိုသတိရမိတိုင်း ငါ့ကို ရင်ထဲမှာ တစစ်စစ်နဲ့ မုန်းတီးတဲ့ခါးသည်းမှုက အခုတိုင်ရှိနေတုန်းပါ။ စကားပြောရင် ခပ္ပာတ်ပွင့်နဲ့၊ လူကိုကြည့်ရင် မဝံ့မရဲနဲ့၊ ဘာတစ်ခုမှ စွဲဆော့၊ မှီမနေတဲ့ငါ့ကို ကိုသန့်ပါမက ဆရာဆရာမတွေ ဝိုင်းပုံချစ်ခဲ့ကြတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

အခန်း (၁၃)

“ဟောတော်! တံခါး Bell သံကြားလို့ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်. . . မွေးပါလား။ လာပါရင်၊ အစန်းရေ. . . နင့်အန်တီ အတွက် Juice တစ်ခုခုယူလာခဲ့ပါ”

ရေချိုးပြီးထွက်လာစဉ် အောက်ထပ်မှစကားပြောသံတို့ ကြောင့် အန်တီမွေးရောက်လာမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဒီမိန်းမကြီး ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ။ ဝါအိမ်မှာ သွားချွန်ခဲ့တာ ဘာများကြာ သေးလို့လဲ။ ဒီကိစ္စကို မေမေတို့မသိသေးတာမို့ သူဘာမှမပြော ခဲ့ပါချေ။ လူကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြောရမှာကိုလည်း ရိုင်းရာကျမှာစိုးတာကြောင့်လည်း ပါလေ၏။

“သားရော. . . မမနင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သားအခုပဲပြန်ရောက်လို့ ရေချိုးနေလေရဲ့။ ထိုင်လေ မွေးရဲ့၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“မမက မွေးကိုမြင်တာနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်လို့ ထင်လိုက် တာပဲလား”

“ဪ. . . မွေးက အကြောင်းမရှိဘဲ အိမ်လည်တတ် တဲ့သူမှမဟုတ်တာကိုး”

ညှင်းသွဲ့သွဲ့ရယ်သံက မိပြာနဲ့တူနေသလိုပါပဲ။ အင်းပေါ့ လေ၊ သားအမိဆိုမှတော့ ရုပ်ရောအသံပါ တူပေမပေါ့။ သူ့ချစ်သူ ဝါလေးကဖြင့် ရယ်ရင်လည်း ခပ်တိုးတိုး၊ ပြုံးပြန်ရင်လည်း ခဏ တဖြုတ်နဲ့ ကူခြေဆည်တတ်တာပါလေ။

“ပြောပါဦး. . . လာရင်းကိစ္စ”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး မမရယ်၊ ဘယ်သူရှိမှာလဲ၊ မွေး ရဲ့သမီးလေးပဲပေါ့”

“သမီးပန်းကလေးက ဘာပူဆာပြန်ပြီလဲ”

“ဒီလိုလေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှာနေလိုက် အပြင်ထွက် လည်လိုက်၊ စွေးဝယ်လိုက်လုပ်နေရတာ ပျင်းလွန်းလို့တဲ့၊ မွေးကို နားပူနားဆာလုပ်လွန်းလို့ လာခဲ့ရတာ”

“အင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မွေးလည်း သူဒီတိုင်းနေရင် စိတ်လေနေမှာစိုးတာက
လည်း ပါတာပေါ့လေ။ အဲဒါ သမီးကို သားတို့ကုမ္ပဏီမှာ တစ်နေ
ရာလောက်များ လုပ်ခွင့်ပေးမလားလို့ပါ”

“အလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထင်သားပဲ။ လာမှတော့ အကြောင်းရှိမယ်ဆိုတာလေ။
အမြင်ကတော့ စူးပါ။ သူနဲ့အတူတူ ရုံးတက်ရုံးဆင်း အခွင့်လိုချင်
တာနဲ့ပဲ (ကုမ္ပဏီကို တကျောင်းကျောင်းလာလည်နေရာမှ) အခုတော့
အလုပ်ပါတောင်းနေပြီလေ။ လူတိုင်းကို အားနာတတ်တဲ့နေရာ
မှာတော့ ဝါ့မေမေရော သူ့မေမေပါ အတူတူမို့ လက်ခံလိုက်ရင်
သူတော့ ခေါင်းကျိန်းရတော့မှာပါပဲလား။

“သူက အလုပ်လုပ်ဖို့ဝါသနာဖြင့်မပါဘဲနဲ့များ ကုမ္ပဏီ
မှာ ဘာလာလုပ်မှာလဲ အန်တီမွေးရဲ့”

“ဟော! သားတောင် ဆင်းလာပြီ အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့
သားတို့နဲ့ပြောတာပဲ ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့ သားအဖေရော”

“ဖေဖေ Member အဖွဲ့ကဖိတ်လို့ လေးလေးမောင်
နဲ့အတူတူ Dinner လိုက်စားနေလို့ မှောင်မှာပါအန်တီ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“မိပြာက ဘာအရေးထပြန်တာလဲ”

“ဟယ်! သားကလည်း ကလေးကို”

သူ ခုံမှာဝင်ထိုင်ကာ ပြောလိုက်တော့ မေမေက ဝင်ဟန့်
လိုက်လေ၏။ မကြည်တဲ့လူကို ကန့်လန့်တိုက်ပြောဖို့အတွက် သူ
ကဖြင့် ဝန်မလေးပါလေ။

“မေမေသိပါဘူးဗျာ၊ မိပြာက ဘာမဆိုပေါ့ပျက်ပျက်
နဲ့ ခုတစ်မျိုးတော်ကြာတစ်မျိုး ချောက်စိတ်ဗျ”

“ဟဲ့!”

“သားကလည်းကွယ်၊ ပန်းကလေးက ငယ်သီးလို့ပါ”

“အသက် (၂၁)ဆိုတာ ငယ်တော့တာမှမဟုတ်ဘဲ အန်
တီ။ ဝါက သူ့ထက်နှစ်လ၊ ကျွန်တော်က သူ့ထက်သုံးလကြီးတဲ့
သူတွေပဲကို။ ဝါတောင် ခုချိန်ထိ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကိုယ်
ပိုင်ဝင်ငွေရှာတတ်နေပြီ”

“သားကလည်းလေ၊ မွေးကိုအားနာစရာ”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ မေမေ။ လူဆိုတာ အလုပ်ရှိ
ရတယ်။ အလုပ်မရှိတဲ့လူက အတွေးများပြီး ကြာလာရင် အပျင်း
ရောဂါခွဲကပ်လာရော။ တစ်ချို့ဆို Psycho တွေဘာတွေတွေ့

ဖြစ်ကြတာ”

“ဪ... ပြောမပဲ ပိုဆိုးတော့တယ်”

“အန်တီလည်း သမီးကို အဲဒီလိုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ သားတို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လေးဘာလေးရမလား လာတီးခေါက်ကြည့်တာပါ”

သူ မဲပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ သူပိတ်ပြောနေတာကို သည်းခံပြီး ပြောနေသည့်အန်တီမွေးဖွားတာက နည်းနည်းတော့ ပန်းရောင်သန်းနေပြီလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သူ့ဖဲ့ဝါကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးသွားပြောပြီး ကိုယ့်သမီးဖြင့် နိုင်အောင်မထိန်းနိုင်တဲ့လူကများ။ သူတို့သားအမိကိုတော့ တင်တင်စီးစီးမပြောဘဲ သည်းခံနေတာ ဘယ်အထိခံမလဲ။

“သူ့လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ တခြားမှာပဲ သွားရှာပါ အန်တီ။ ကုမ္ပဏီလာပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဟိုရှုပ်ဒီရှုပ် နှောင့်ယှက်အချိန်တန် ထမင်းစား။ ညနေအလုပ်ပြင်ပြီး အိမ်ပြန်မယ့်သူမျိုးဆိုတော့ ဖေဖေက မခန့်မှာသေချာတယ်”

“အို... သားကလည်းကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အန်တီလည်း သူ့ကိုပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုက သားနားမှာပဲ လုပ်ချင်လွန်းလို့ဆိုပြီး ပြောလွန်း

တာ နားပူလို့ပါ”

“ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုရော သူ့နားမှာပါ Secretary မိန်းကလေးတွေ မထားဘူးအန်တီ။ PA ယောက်ျားလေးတွေပဲ ထားပေးပါတယ်။ မိန်းကလေးဆို မျက်စိနောက် ခေါင်းမှူးလို့တဲ့”

“ဟဲ့! ပြောပြန်ပြီ”

“ဘိုရယ်... ပန်းကလေးက သားအပေါ်မှာ သိပ်ကိုသံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတာ သားအသိပ်မဟုတ်လား။ သူ့အန္တတာကို ခံနိုင်တာဆိုလို့ သားပဲရှိတာပါ။ သူစိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည်ဖြစ်ဖြစ် အစမ်းခန့်လေးပဲ လုပ်ခိုင်းပါလားကွယ်”

ရော်! အတင်းကြီးပါလား။ အားမနာတတ်တဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိပါလေ။ ကြားထဲမှာ မေမေပင် မျက်နှာပူအားနာနေတာ မျက်မြင်ပါပဲ။ လည်ပါဒေါ်မွှေးမွှေးမြေ့ရေ။ အရောင်းအဝယ်သမားပီသပါပေ။

“ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတာ ကုမ္ပဏီပါ အန်တီ။ မူကြိုကလေးထိန်းမဟုတ်လို့ အပျော်အစမ်းခန့်လုပ်ပေးဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မပေးနိုင်တာ Sorry...ပါ”

“မွေးရယ်... မမ အားနာလိုက်တာ”

“သမီးက အဖိုးတန်ကလေးပါ မမရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမတို့သိပါတယ်ကွယ်”

“ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို တန်ဖိုးထားတတ်ကြတာ သဘာဝကျပါတယ် အန်တီ။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်တည်းပဲ မှိတ်ပြီးတော့ မကြည့်ချင်ပါနဲ့”

“သား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောတာကို အန်တီနားလည်မှာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ပါ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှနေတာကို ဝါဒီဘတွေကို မဟုတ်တမ်းတရား သွားတိုင်ခဲ့တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“အဲဒါက”

“ဝါဒီလောက် ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်ရှိတဲ့သူ၊ မိန်းကလေးပီသတဲ့သူ၊ အိမ်အလုပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့သူ ဘယ်သွားရှာမှာလဲ။ တစ်နိုင်စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ အိမ်ဝင်ငွေကိုတောင်မှ ရှာပေးနိုင်သေးတာ။ ဘာသာရေးပါမက မိဘကိုပါ ရိုသေကင်းရှိုင်းတဲ့သူကို ရုပ်ပေါ်လော်လီစေသလို ဣန္ဒြေမဲ့တယ်ဆိုပြီး သမီးချင်းမစာနာပြောတာတော့ အန်တီလွန်တယ်လို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“အန်တီ... အန်တီက ကိုယ့်တူမမို့လို့ စေတနာနဲ့ ဆုံးမဖို့ပြောမိတာပါ ဘိုရယ်။ သားစွပ်စွဲလောက်တဲ့အထိ မပြောမိပါဘူး”

“ဒါကတော့ အန်တီကိုယ့်အန်တီ အသိဆုံးပဲဖြစ်မှာပါ။ အမှန်ဆို ကျွန်တော်ရောဝါပါ အရွယ်ရောက်ပြီးသားသူတွေပါ။ မိဘတွေကအစ သဘောမတူစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝါကိုကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေမရှာနိုင်ဘဲ မိဘဆီလက်ဖြန့်တောင်းပြီး ဝါကိုလက်ထပ်မယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ တင့်တောင်းဘင့်တယ်ထားနိုင်မှ လူကြီးတွေကိုအသိပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ”

“သား! ဘို”

“အန်တီက...”

“အန်တီသာ စေတနာအမှန်ထားရင် ဒီလိုတိုင်တောတာမျိုးလုပ်ပါ့မလား။ အန်တီကြောင့် ဝါကို သူ့မိဘတွေ ဘယ်လိုဆုံးမခဲ့ကြသလဲဆိုတာ သိပါရဲ့လား။ သမီးဖြစ်သူကို မယုံမကြည်နဲ့ စိတ်အလိုလိုက်လို့ဆိုပြီး မိမိသာမှာ တစ်လတ်တိ စခန်းဝင်ခိုင်းတာဗျ”

“အို!”

“ဒါတောင်မကသေးဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့အဆက်မပြတ် နိုင်ရင် ကတုံးတုံးပြီး ရာသက်ပန်သီလရှင်ဝတ်ပေးမယ်လို့တောင် မှ ရက်ရက်စက်စက်အမိန့်ချခဲ့တာ”

“ဘုရားရေ!”

“အန်တီစေတနာမှားသွားရင် Sorry.... ပါကွယ်”

“Sorry... ဟုတ်လား။ အန်တီက နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပေါ့ လေးပြောပြီး ပေါ့ပေါ့လေးတောင်းပန်နေတာ လွယ်တာပေါ့။ ဟို မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို မော်မကြည့်ရဲတော့လောက်အောင် နေ့ စဉ်နဲ့အမျှ သိမ်ငယ်စွာနေပြီး ရပ်တည်နေရတာပါ”

“အန်တီတောင်းပန်ပါတယ် ဘို”

“ကျွန်တော့်ကိုတောင်းပန်ရမှာမဟုတ်ဘူး အန်တီ။ အန် တီတောင်းပန်ရမှာက ဝါနဲ့သူ့မိဘတွေကိုပါ”

“မွေး... မွေးပြန်ပါဦးမယ် မမ”

“အေးအေး... သားကိုယ်စား မမပဲတောင်းပန်ပါရစေ မွေးရယ်။ အားနာလိုက်တာ တကယ်ပါပဲ”

“ငဲ့ပါတယ် မမရယ်”

မေမေက အန်တီမွေးကို အိမ်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း အားနာသမျှ ဆိုလေ၏။ ဟုတ်တယ်၊ သူလည်းထိန်းပြောနေတဲ့

ကြားက အကုန်ပြောထွက်သွားရတာပါလေ။ ဒါတောင် ရင်ထဲ မှာ ပေါ့မသွား။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ဝါရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှ မီး တောက်ပူပြင်းနေမလဲဆိုတာကို ကိုယ်ချင်းစာနာသိလို့ပါပဲ။

“သားရယ်... လူကြီးကိုပြောတာ ရိုင်းလိုက်တာကွယ်။ ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်းသလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲမေမေရယ်။ ဒါ ပေမဲ့ သူ့မျက်နှာမြင်ရတော့ ဒေါသဖြစ်ပြီးပြောမိတာပါ”

“သားနဲ့သမီးဝါလေးက တကယ်ပဲ ချစ်သူတွေဖြစ်နေ တာလား”

“တစ်ဖက်သပ်ပါ မေမေ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကပဲ တစ် ဇက်သပ်ချစ်နေတာမျိုးပါ။ ဝါကဖြင့် ခုချိန်ထိ ခေါင်းခါနေတုန်း ပါပဲ”

“အေးတို့က သားနဲ့သဘောမတူဘူးပြောလို့များလား။ သမီးကိုဒဏ်ခတ်တဲ့အထိ လုပ်တာဆိုတော့လေ”

“မိဘမသိအောင် စိတ်အလိုလိုက်လို့ဆိုပြီး လုပ်တာပါ မေမေ။ အဲဒါလည်း အန်တီမွေးကြောင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့မိပြာ တို့ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတာပါဆိုပြီး မဟုတ်တမ်းတရား ပြောသလို ငါအနေအထိုင်မတတ်လို့ဆိုပြီး ထောက်ပြတာနဲ့ မေမေ

၁၅၀ မမသဒ္ဓါမောင်

အေးတို့က ရှက်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ခတ်ကြတာပါ။”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“အခုဆို ဝါခမျာ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ပဲ နေနေရတာပါ
မေမေ”

“သနားစရာကွယ်”

“သွားပြောပေးပါမေမေ၊ ဝါကို ကျွန်တော်မြတ်မြတ်နိုး
နိုးနဲ့ ချစ်မိခဲ့တာပါ။ သူ့စိတ်ညစ်နေတာ ရင်နာနေတာကို မြင်နေ
ရတာ စိတ်ဆင်းရဲလှပါတယ်။ ဝါကိုတစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်အောင်
ထားပါရစေ”

တကယ်ပါ ဝါ။ ရင်ထဲမှာပြယ်နိုးမိနေတဲ့စေတသိတ်နဲ့
ဝါကို ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာကြာခဲ့ပါပြီ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့စည်းကို မျက်စိ
စုံမှိတ်ပြီး ရဲရဲကျော်ဖြတ်ရဲအောင် သတ္တိတွေ ဘယ်လောက်ပျိုး
အားခဲထားရသလဲဆိုတာ ဝါသိအောင်ပြောပြချင်တုန်းပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

မျက်ရည်ကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်ပါ၏။ မေမေဒေါသ
ထွက်ပြီး ပြာကိုအော်ပြောတဲ့ကိစ္စက ခုချိန်ထိ နားထဲမှာ ကြား
ယောင်နေတုန်းပါပဲ။

“တောက်!”

နင့်ကြောင့်ပဲ ဝါ။ နင့်ကြောင့် ငါအခုလိုအပြောခံရတာ။
အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမှမရှိဘဲ။ နင် အိမ်ကလိညိုမြလုပ်ပြီး
ဖြားယောင်းထားတဲ့ကိုသန့်ကို နင့်ဆီကနေ ငါမရရအောင် လုပ်
မယ်မှတ်!

“ဟဲ့! ဒါက ဘယ်တုန်း”

“ဝါ့ဆီကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျစ်! ပြဿနာမရှာချင်စမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်”

“အို! မရဘူး... မရဘူး။ သူ့ကြောင့် မေမေအပြောခံ
ခဲ့ရတာကို ပြာနည်းနည်းမှမကျေနပ်ဘူး... သွားကိုပြောဦးမှာ”

စက်တီးကိုယူ၍ နင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ မျက်စိရှေ့မြင်မြင်သမျှ
အကုန်လုံးကို ပစ်တိုက်ချင်မိတာအမှန်ပါလေ။ ရင်ထဲမှဒေါသ
ကြောင့် လူက တဆတ်ဆတ်တုန်နေတုန်းပါပဲ။

ဝါ... နင်ဟာ ငါ့ရှေ့ကလူဖြစ်လာပြီး ငါ့လျှောက်မယ့်
လမ်းမှာ ပိတ်ဆို့တားဆီးထားတဲ့ခလုတ်ကန်သင်းတစ်ခုပါပဲလား။
ငါဆိုတဲ့ပန်းပြာပြာက နင့်လိုခဲသေးသေးလေးကို မဖယ်ရှင်းနိုင်
ဘူးလို့များ နင်ထင်နေရင် မှားလိမ့်မယ် ငုဝါဝါ။

“ကလင်! ကလင်! ကလင်!”

စက်တီး Bell သံ မဆက်မပြတ်တီးလာတာမှီ အပင်တွေ
ရေလောင်းနေရာမှ ခြံကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ လာပြန်ချေပြီ။
ဒီကောင်မလေးလာရင် ပြဿနာမီးစပါ သယ်လာတတ်တာကိုး။

“ပြာ... ဘာကိစ္စရှိ...”

“ကဲ!”

“ဖြန်း! ...”

ပါးပြင်ကို ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် ရိုက်ချလိုက်တာမှီ

အံ့ဩမှင်သက်သွားရပါ၏။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဝါ ဘာအမှားတွေ
များ လုပ်မိလို့ ညီမဖြစ်သူက အစ်မဖြစ်သူရဲ့ပါးပြင်ကို အားမနာ
စတမ်း ရိုက်ရတာပါလိမ့်။

“နင်... နင်...”

“နင့်ကြောင့် အန်တီနှင်းက ငါ့အမေကို စော်ကားမော်
ကား ပြောလိုက်လို့ပဲ”

“အန်တီသန့်က”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့။ ဆိုင်သမှသိမိဆိုင်။ နင် ကိုသန့်ကို ပေါက်
ကရလေးဆယ်ပြောလိုက်လို့ ဒီစကားက ကားသွားပြီး အန်တီ
နှင်းစိတ်ဆိုးလို့ ငါ့မိဘတွေမျက်နှာပျက်ရတာလေ။ ငါနဲ့ကိုသန့်ကို
ဒီလိုမျိုး ကြားထဲက ကုန်းတိုက်ပြီး ကဖျက်ယဖျက်လုပ်လို့ရမယ်
များ ထင်ထားသလား ငုဝါရဲ့”

ရင်သတ်ကိုပါ အားဖြင့်တွန်းလိုက်တာမှီ လူက ယိုင်သွား
ပြီး လက်ထဲမှရေခိုက်ပါ ပြုတ်ကျသွားရပါသည်။ အလို! ပြာတော့
ငါ့ကိုကိုယ်ထိလက်ရောက်အထိပါ စော်ကားနေပါရောလား။

“ပြဿနာအရင်းအမြစ်ကို သေချာရှာပြီးမှ ရှင်းသင့်တယ်”

လို့ ထင်ပါတယ် ပြာ။ နင်လက်လွတ်စပယ်မလုပ်ပါနဲ့”

“အေး! အဲဒီပြဿနာအရင်းအမြစ်က နင်ပဲ ငှါရဲ့။ ငါ့ကိုသန့်ကို အရှက်မရှိမျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ကြားထဲက ဖြတ်ခုတ်ရဲတာ အံ့ပါရဲ့”

ဘုရား! ဒီစကားကို ဘို့ရေမှ မပြောစေချင်ပါရဲ့။ တကယ်တမ်းအရှက်မရှိတာက ပြာကိုယ်တိုင်ပင်မဟုတ်ပါလား။ ငပြူးက ပြတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နှုတ်ရဲတာ အရှက်အကြောက်မရှိ ပြောတတ်ရတယ်လို့။

“ဘိုနဲ့ငြိမ်းကြားကို ဖြတ်နေတာ ငါလား။ ဘိုနဲ့ငြိမ်းကြားကို ဖြတ်တာက နင်လား... ပြာ”

“ဘာ!”

“အရှက်မရှိတဲ့လူက ငါမဟုတ်ဘူး ပြာရဲ့။ နင်ပဲ”

“နင်... နင်”

“နင့်ကိုချစ်တယ်လို့များ ဘို တစ်ခွန်းပြောဖူးသလား”

“ငှါ”

“ငါ့ကိုလာမအော်နဲ့၊ နင်အရမ်းကိုလွန်လွန်းနေပြီ တစ်ပြာပြာ။ ငါက ကိုယ့်ထက်အငယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ သည်းခံနေတာ အကောင်းမှတ်မနေနဲ့”

“နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား”

“မပိတ်နိုင်ဘူး။ တကယ်တမ်းအရှက်အကြောက်မရှိတာ နင်နဲ့အမေပဲ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူထားတာပါဆိုပြီး ငါ့အမေကိုလာပြောတာ ထားပါတော့။ ငါကပဲ အရှက်မရှိဘို့ကိုလိုက်ကြိုက်နေတာဆိုပြီး မဟုတ်တာပြောခဲ့လို့ ငါ့ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ အနာကြီးနာနေတုန်းပဲ”

“မကြားချင်ဘူး”

“အေး... နင်ကတော့ ဘယ်ကြားချင်ပါ့မလဲ။ လူချတာ ကိုယ်ပြုတဲ့အတိုင်း တန်ပြန်မှုကိုပြန်လက်သင့်ခံရတတ်တာပါ ပြာရဲ့။ နင့်အမေမဟုတ်တာပြောလို့ ဘိုတို့မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ပြောဆိုတာ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ နင်ကမှ တရားခံအစစ်”

“မသိဘူး... မသိဘူး... မကြားချင်ဘူး”

နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်ကာ မျက်စိမှိတ်အော်လိုက်မိပါ၏။ ငိုချင်လိုက်တာနော်။ ဟင့်အင်း... မငိုရဘူး။ ငိုတဲ့လူက အရှုံးတဲ့။ ငါ့ကို ပြာရှုံးလို့မှမဖြစ်တာလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်သက်လုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ခံတတ်တဲ့မိန်းမက ပြာကို အခုလို ကရားရေလွှတ်ပြောတတ်အောင် ဘယ်အရာကများ တွန်းအားပေးနေတာပါလိမ့်။

“ငါ ကိုသန့်ကိုချစ်တယ်ဟဲ့”

“ချစ်ပါ... ချစ်ပေါ့၊ နင့်ဘာသာနှင့် ချစ်နေတာ ငါ နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အဲဒါဆို ငါ့ကိုလိုက်မရှုပ်နဲ့ပေါ့”

“မရှုပ်ပါဘူး၊ နင့်တို့ဘာသာ ဘယ်လောက်ချစ်ပြီး ဘယ် လိုပဲ မင်္ဂလာဆောင်ဆောင် ငါက ဘာများဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ ငါ့ဘက် က အနေသာကြီးပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“လောကမှာ ယောက်ျားဆိုလို့ ရှင်းသန့်တိုတစ်ယောက် တည်းရှိတာမှမဟုတ်တာ။ နင်နဲ့ပြိုင်လုရအောင် အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမက ငါမဟုတ်ဘူး ပြာ။ ဝေးပါသေးတယ်”

ကြည့်စမ်း! မျက်လုံးက တလက်လက်တောက်နေပြီး မျက်နှာမှာနဲ့ လေသံမာမာပြင်းပြင်းပြေနေတာ ငုဝါဝါတဲ့လား၊ ဟိုးအရင်တုန်းက မပွင့်တပွင့်လေသံ၊ မရဲတရဲအကြည့်မျိုးတွေ ဘယ်မှာပျောက်ကုန်ရတာလိမ့်၊ နင်သိပ်ကြောက်စရာကောင်း လာတာပါပဲလား ငုဝါဝါ။

“နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းစာရင်းကပါမက ညီအစ်မဝမ်းကွဲ ဆွေမျိုးစာရင်းပါ ပြတ်ပြီ ပန်းပြာပြာ”

“ဘာ!”

“သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာကုန်သွားပါပြီ။ နောက် ကို ငါတို့ခြံထဲကို မလာပါနဲ့”

“နင်နှင်စရာမလိုပါဘူး၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ။ နင်က ဘယ်လောက်များချမ်းသာနေလို့ မောက်မာပြချင်နေရတာလဲ”

“ငါမောက်မာပြနေတာမဟုတ်ဘူး ပြာ။ အရှိကိုအရှိ အတိုင်း လက်သင့်ခံတတ်ဖို့ ပြောနေတာ”

“ငါ့ကို မိချောင်းမင်း ရေခင်းပြနေစရာမလိုပါဘူး၊ လူ ကဖြင့် ဟိုးအောက်ခြေမှာ၊ မာနက ငယ်ထိပ်တက်ပြနေရတယ် လို့”

“တော်သင့်ပြီ ပန်းကလေး၊ သမီးစကားတွေက အရမ်း သွန်နေပြီ၊ ကိုယ့်ထက် အသက်နှစ်လကြီးတဲ့အစ်မဖြစ်သူကို ဂါရဝ တရားလေးတော့ ထားသင့်တယ်လို့ အန်တီယူဆပါတယ်”

“ဟင်!”

အပြင်မှပြန်လာသည့်မေ့မေ့အသံကြောင့် ပြန်လာတာကို သတိမထားမိဘဲ ပြာနှင့်စကားများနေမိတာမို့ မျက်နှာရဲသွားပြန် ပါ၏။ သွားပါပြီ၊ ဝါတော့ နောက်ထပ်အဆူခံစရာအကြောင်းပြ ချက်တစ်ခု ထပ်ရှိသွားပြန်ပါရောလား။

“ရေတွေအလကားဖြစ်ကုန်ပြီလေ ဝါ။ ရေပိုက်ကိုပိတ်ထားမှပေါ့”

“ဟုတ်! ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ရေပိုက်ခေါင်းကို အမြန်ပြေးပိတ်လိုက်ရပါ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ ခြံအထိ ရေတွေပြန်ပြီး ဆင်းနေတာမို့ မေမေမြင်ပြီး ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကာ ဝါတို့အနီးကိုရောက်လာတာကိုး။

“အန်တီကြီးရဲ့သမီးက ပြောကုန်ရော မေမေ့ကိုပါ အနှောင့်အယှက်ပေးနေလို့ လာပြောရတာပါ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း အန်တီတစ်ယောက်လုံးရှိတာ လာပြောပေါ့သမီးရယ်။ သမီးမေမေလည်း အန်တီကိုလာပြောလို့ သိရတာမဟုတ်လား။ အန်တီသမီးက မိဘ မဆိုမဆုံးမလို့ မရတဲ့သမီးမျိုးမှမဟုတ်တာ”

လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိပါ၏။ မိဘ မဆိုမဆုံးမလို့မရတဲ့သမီးတဲ့လား။ ဒါဖြင့် ပြာကရော ပြောကိုတော့ မေမေတို့ဆုံးမလို့မရတဲ့သမီးပေါ့လေ။ ပြာက မေမေတို့အတွက် ခပ်ဆိုးဆိုးသမီးလို့ ဆိုလိုလိုက်တဲ့သဘောပေါ့။

“ငုဝါကို ကြည့်ထိန်းပေးပါ အန်တီကြီး”

“ထိန်းပါတယ်သမီးရဲ့၊ ထိန်းလွန်းလို့ အန်တီတို့အမိန့်

မချဘဲ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးရှိတဲ့နေရာကို တံခါးမရှိခါးမရှိ စွပ်ကယ်စွပ်ကယ် ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်တောင်မရှိတာ ကြာပါရောလား”

ရွဲ့တာပေါ့လေ။ ပြာကတော့ ကိုသန့်တို့အိမ်ကို ဒီလိုမျိုး ဝင်ထွက်နေတာမဟုတ်လား။ လူကြီးဖြစ်ပြီး လေသံချိုချိုလေးနဲ့ ထိအောင်ပြောတတ်တာကဖြင့် ပညာတတ်ပီသပါပေ့ အန်တီကြီးရယ်။

“ပြာ ပြန်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ”

စက်ဘီးနင်းထွက်သွားသည့် ပြာကျောပြင်ကို မေမေခဏမျှငေးကြည့်နေပါ၏။ ရေပိုက်ခွေပျော့ကို အသာလိပ်ခေါက်ပြီး ဘုံဘုံခေါင်းမှာ ချိတ်လိုက်ပြီး ရေလောင်းတဲ့အလုပ်က ပြီးချေပြီ။

“သမီး... ငုဝါ”

“ရှင်... မေမေ”

“မေမေနဲ့စကားခဏပြောရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ရပါ၏။ လုံခြုံသောအောက်နားမက

လည်း စိုနေပြီမို့ ရေချိုးချင်နေပြီလေ။ သို့သော် မေမေဆုံးမမယ့်
စကားကို နားထောင်ရဦးမှာမဟုတ်ပါလား။

“ထိုင်”

ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သက်ပြင်းရွက်ကာ မျက်တောင်
ကို ပုတ်ခတ်လိုက်ရပါ၏။ တစ်သက်လုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အဆူခံ
မထိခဲ့ဖူးတဲ့ငှက်ကို မျက်နှာမော်မကြည့်ရအောင် ပြုလုပ်ခဲ့တာ
နှင်ပါပဲ ပြာရယ်။

“ဘယ်အချိန်ကတည်းကလဲ”

“ရှင်”

“သမီးကို ပန်းကလေး ရန်လာရှာတတ်တာ ဘယ်အချိန်
ကတည်းကလဲလို့ မေးနေတာလေ”

“ကြာ... ကြာပါပြီ မေမေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်
ကတည်းကပါ”

“ဘိုနဲ့သူ့ကို သဘောတူထားကြတယ်ဆိုတာ အဟုတ်
ပဲလား”

“ဝါမသိပါဘူးမေမေ၊ သိလည်းမသိချင်ပါဘူး။ အဲဒါ
ဝါ့ကိုစွမူမဟုတ်တာ”

“မသန့်ကတော့ သိနေမှာပေါ့”

“ဝါ... ဝါ... မေမေတို့မသိအောင် ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ
ဘာကိုမှမလုပ်ခဲ့မိသေးပါဘူးမေမေ”

“ယုံပါတယ်သမီး... မေမေ သမီးကိုယုံပါတယ်။ ပန်း
ကလေးတို့သားအမိ လာပြောသွားကြတဲ့စကားတွေကို နားယောင်
ခဲ့တာမဟုတ်ရပါဘူး။ မေမေသမီးလေးကို တန်ဖိုးထားပြီး တတ်သိ
လိမ္မာစေလိုတဲ့စေတနာမျိုးနဲ့ မေမေတို့လုပ်ခဲ့ကြတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဝါနားလည်ပါတယ်မေမေ”

ပါးပြင်ထက် စီးကျသွားသည့်မျက်ရည်ကို အမြန်သုတ်
လိုက်မိပါ၏။ မိဘဆိုဆုံးမတဲ့စကားကို ဘယ်သားသမီးကမှ စိတ်
ခုနေတတ်တာမှမဟုတ်တာလေ။

အခန်း (၁၅)

“မိသားစုအကုန်လုံးကိုဖိတ်တာ သမီးရဲ့”

“ဝါ မလိုက်တော့ဘူးဖေဖေ၊ မလိုက်ချင်လို့ပါ”

“အေးလေ၊ ဖေဖေကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ပါ
မယ်”

ဖေဖေနဲ့မေမေကို ရှေ့ခြံကဖိတ်ထားတာမို့ သွားတာကို
အိမ်ဝအထိ လိုက်ပို့ပြီး အိမ်တံခါးကိုပါ ခုခပ်လိုက်ပါ၏။ ပြော
စရာရှိလို့တဲ့။ မေမေ့ကိုတော့ Phone ဆက်ခေါ်ပြီး ဖေဖေ့ကို
တော့ ဦးအောင်က ကုမ္ပဏီမှာပင် ကိုယ်တိုင်ပြောပြီး ဖိတ်ခဲ့တာ
ပါလေ။

မိသားစုစု ပြေလည်တာ မင်္ဂလာပါပဲ။ နင်နဲ့လည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟိုးအရင်တုန်းကလို သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဆက်ရှိနေချင်ပါရဲ့ ဘိုရယ်။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ဆက်ရှိသွားတာပဲကောင်းမှာပဲ။ တစ်သက်လုံး အဖြူရောင်လေးအတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့လား။

“ဟော! ရောက်လာကြပြီလား။ သမီးဝါလေးရော”

“သမီးက ခေါင်းနည်းနည်းအုံနေလို့ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့လေရဲ့ ကိုအောင်ရေ”

“ဟောတော်! ဖြစ်ရလေ၊ နေများမကောင်းလို့လား အေးရယ်”

“နေကတော့ ကောင်းပါတယ် မသန့်ရဲ့၊ ဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေ ဖြစ်တတ်လို့ပါ”

“ခဏထိုင်ကြဦးဗျာ၊ ပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး ထမင်းလက်ဆုံစားရအောင် ဖိတ်လိုက်တာပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေပဲ ပြောရတာ။ ကိုမောင်တို့ အေးတို့နဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေး မပြောရတာ ကြာပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

လှေကားမှအပြေးဆင်းလာခဲ့မိ၏။ မြင်ချင်လွန်းသည့် လှတစ်မျက်နှာကိုတွေ့ဖို့အခွင့်က ခက်ခဲလှလေစွ။ ခည့်ခန်းထဲမှာ မိဘနှစ်ဦးပဲ ထိုင်နေတာမို့ ခေါင်းကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့်ဖြင့် ရှာကြည့်

သေးပေမယ့် အရိပ်လေးတောင်မှ မတွေ့ရပါလေ။

“ဝါရော”

“ဪ! ကိုယ့်လေးလေးနဲ့အန်တီကို အရင်နှုတ်ဆက်မယ်မရှိဘူး။ သမီးကိုမေးတာက အရင်ပဲ”

“အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ် သားရဲ့”

“ဘာလို့လိုက်မလာတာလဲ”

“နေမကောင်းလို့တဲ့”

“နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဆရာဝန်ပင့်ရမှာပေါ့ မေမေအေးရဲ့၊ ဒီတိုင်းတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ရလားလို့”

“ဟဲ့! အကဲကိုရန်ကော သားရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အမှန်တော့ ကိုမောင်တို့အိမ်ကိုလာပြီး ပြောရမယ့်ကိစ္စဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်းက အိမ်မှာထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်တယ်ဆိုပြီး ဖိတ်ချင်တယ်ပြောတာနဲ့ ဒီမှာပဲခေါ်တွေ့ရတာ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟာဗျာ... ဒီလူနဲ့ဒီလူ ပြောစရာမလိုပါဘူးဗျာ”

ခပ်တိုးတိုးရယ်ကြလေ၏။ လေးလေးတို့မျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံးပဲမို့ သူနဲ့ဝါကိစ္စကို မကျေနပ်တဲ့အရိပ်မမြင်ရပါလေ။

ဝါ... ရှောင်တဲ့သဘောလား။ ကိုယ့်ကိုမမြင်ရစေ

၁၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

အောင် ဘယ်အချိန်ကာလအထိ ပုန်းကွယ်နေဦးမှာလဲ။

“ကိစ္စကတော့ သားရေးသမီးရေးကိစ္စပဲဗျို့”

“ဗျာ!”

“ရှင်!”

“မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ ပြောရတော့မှာ။ ဘိုက ကိုမောင်တို့ သမီးကိုမေတ္တာသက်ဝင်နေတာ ကြာပြီတဲ့။ လူကြီးတွေကိုအရင် မပြောဘဲ ကလေးချင်းကိုတဲဖြစ်နေလို့ ပြဿနာကြီးသွားရတာ”

“ဗျာ! ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်”

“ဒီလို ကိုအောင်ရေ၊ သမီးငါလေးကို သားကဖွင့်ပြောတာ ဘာမှမကြာသေးခင်မှာ ပန်းကလေးရဲ့အမေ မွေးက အေးကို လာတိုင်သွားတာလေ”

“ဪ... ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါအမှန်တော့ သန့်တို့နဲ့မွေးတို့က သမီးပန်းကလေးနဲ့သားကို သဘောတူထားတာမဟုတ်ရပါဘူး”

“ဟင်!”

“သူစကားလာတောက်တုန်းကတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် အငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး သဘောတူနိုင်တယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းကလေးနဲ့မှဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တစ်

ထားတာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး”

လေးလေးတို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာမို့ သူ သက်ပြင်းခိုး ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ မျက်နှာတွေနီပြီး ဒေါသဖြစ်နေရင်တော့ သူပြဿနာတက်တော့မှာလေ။ ဝါ၊ လူကြီးတွေဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေတုန်းမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေများ လုပ်နေမလဲ။

“အင်း... ထင်တော့ထင်သားပဲ”

“ဘာကိုလဲ... အေး”

“ဪ... မွေးကိုပြောပါတယ်၊ သူ့သမီးနဲ့သဘောတူထားတာကို အေးသမီးက ဝင်နှောင့်ယှက်နေတယ်ဆိုပြီး လာပြောသွားတာလေ”

“မဟုတ်တာ”

“ပန်းကလေးက ခုချိန်ထိ ကလေးလိုပဲနေနေတာလေ အေးရဲ့။ သဘောတူချင်းတူ မိန်းကလေးပီသပြီး အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းတဲ့ အေးသမီးလေးနဲ့ပဲ သန့်တို့က သဘောတူတော့မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုရယ်”

“မှန်ပါဗျာ”

“လူကြီးချင်းသဘောတူထားတယ်ဆိုပြီး သမီးကို ခန့်

ကလေးက ခဏခဏလာပြီး နှောင့်ယှက်တယ်လေ။ မနေ့ကပဲ သမီးကို. . .”

“ဝါ့ကိုဘာလုပ်သွားပြန်ပြီလဲ မေမေအေး”

ဝါ့မေမေက စကားဆက်ပြောရန်ပြင်ပြီးမှ မပြောတော့ပါလေ။ ဖုံးထားပြန်ပြီလား။ ဝါလည်း ဒီလိုမျိုး ညီမဖြစ်သူလာနှောင့်ယှက်တိုင်း နှုတ်ဆိတ်ရေငုံကာ ကျိတ်ပြီးခံနေတတ်တာလေ။

“ပြောပါ မေမေအေးရဲ့”

“ပန်းကလေး ဘာလုပ်သွားတာလဲ အေး”

“မပြောတော့ဘူးလားလို့ပါ။ ကိုယ့်တူမလည်းဖြစ်နေတာဆိုတော့ ပြောရင်လည်း ကိုယ့်အမျိုးပဲ နှစ်နာမှာဆိုတော့လေ”

“ကွယ်. . . အေးနဲ့မွေးက ညီအစ်မတွေသာဆိုတယ်၊ အကွာကြီးကွာပါတယ် အေးရဲ့။ ဒီနှစ်မိသားစုကြားမှာ ဖုံးကွယ်ထားစရာဘာမှမရှိဘူးလို့ သန့်တို့တော့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူလူချင်းအတူတူ ဘာမှခွဲခြားစရာမလိုပါဘူး မအေးရဲ့။ ပြောမှာသာပြောပါ”

“ပန်းကလေးက. . . ပန်းကလေးက နှုတ်ကပြောရုံတင်မကဘူး၊ သမီးရဲ့ပါးကိုပါ”

“ဗျာ! ဟာ. . . ဒီကောင်မလေး အတော့်ကို ယုတ်မာ

လွန်းနေပြီ။ ကျွန်တော်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ သွားတွေဦးမယ်”

“မသွားပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ သားကပြောလို့ မသန့်က ပြောလိုက်လို့ဆိုပြီး မအေတစ်လှည့် သမီးတစ်လှည့် ပြဿနာရှာတဲ့ကိစ္စက မီးစရှည်နေပါဦးမယ်”

“ကျွန်တော် ဝါ့ကိုယ်စား ခံပြင်းလွန်းလို့ပါဗျာ”

“ကဲပါလေ၊ ဒီကိစ္စကို အလွယ်လေးဖြေရှင်းလို့ရပါတယ်၊ နောက်ဆိုရင် သူတို့သားအမိ လာနှောင့်ယှက်ရဲတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုအောင်က ဘယ်လိုများလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ. . . သားနဲ့သမီးကို တရားဝင်စေ့စပ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့ ကိုမောင်ရဲ့။ ဘာများခက်လို့တုန်းဗျ”

“ဒါလည်းဟုတ်သား”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာချေပြီ။ ကဲ! ဘယ်လောက်များ သူ့အတွက် အဆင်ပြေလိုက်သလဲ။ ဝါသာရှိနေရင် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက်သွေးဖြာနေမှာအမှန်ပါလေ။

“ဟဲ့! ဒါ ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

“ဝါ့ဆီကိုပေါ့မေမေရ၊ ကျွန်တော်မအောင်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟာ! ဒီကောင်တော့ လူကြီးတွေရှေ့မှာ နည်းနည်းပါး

ပါးတောင် ကူခြေမဆည်နိုင်တော့ဘူး”

“အချစ်က မရှက်တတ်ဘူး ဖေဖေရ”

“ဪ... ဒီကလေးတော့ ခက်တာပဲ”

အိမ်ထဲမှပြေးထွက်ကာ ခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်ပါ၏။
ဝါတိုရှိထဲရောက်စဉ်မှာ ပန်းရနံ့တို့က သူ့ရင်ထဲထိတိုင် မွှေးပျံ့
သွားခဲ့ရတာပါလေ။ အိမ်တံခါးစေ့ထားတာမို့ အသံမမြည်အောင်
အသာတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ဧည့်ခန်းဖျာပေါ်မှာ ကိုက်တံတစ်ခွက်
နှင့် ပိတ်စတိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည့်သူ့ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ခြေသံကိုဖွဲ့ကာ အနောက်နားကပ်သွားချိန်ထိ လုံးဝမသိ
သေး။ ပြောတော့ဖြင့် ခေါင်းအုံနေလို့အကြောင်းပြပြီး အိမ်မှာ
တမင်ကျန်ခဲ့ချင်တာမဟုတ်လား။ အနောက်ဘက်မှ တအားကြီး
သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်တော့မယ် ဝါ။

“အမယ်လေး! . . .”

“Sorry...Sorry... လန့်သွားလား ဝါ”

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဘိုရဲ့။ လိပ်ပြာတော့ လွင့်
တော့မှာပဲ”

“အဲဒီလိပ်ပြာလေးကို ဟောဒီလို ကိုယ်ဖမ်းထားပေးမယ်
လေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ”

“ခေါင်းအုံနေတယ်လို့အကြောင်းပြတဲ့လူက ပိတ်စတော့
တိုင်းဖြတ်နိုင်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ငါ့အလုပ် ငါလုပ်နေတာဟဲ့၊ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့”

“ဝါကလည်းကွာ၊ ခုချိန်ထိ နင်နဲ့ငါလို့ပြောတုန်းပဲလား။
တခြားအခေါ်အဝေါ်လေး ပြောင်းခေါ်ဖို့စဉ်းစားတော့လေ”

“အံ့မာ! တစ်သက်လုံးခေါ်ခဲ့တဲ့အခေါ်ကို ဘာကိစ္စပြော
ခေါ်ရမှာတုန်း၊ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ လာအရှုထမနေစမ်းပါနဲ့။ နင့်အိမ်
မှာ ငါ့ဖေဖေနဲ့မေမေရောက်နေတယ်ဆိုပြီး ဒီကိုရောက်လာတာ
မဟုတ်လား။ လူကြီးတွေမရှိဘူးဆိုပြီး ငါ့ကို ယီးတီးယားတား
လာလုပ်မယ်မကြံလေနဲ့ ဒါဘာလဲ... တွေ့လား”

ပိတ်ညှပ်ကပ်ကြေးချွန်ကို မျက်နှာနားထိ ကပ်ပြလိုက်
တာမို့ သူထိုင်လျက်သား နောက်ဆုတ်လိုက်ရပါ၏။ မတော် စိတ်
မထင်ဘဲ ထိုးမိရင် သူတော့ ပြဿနာဖြစ်တော့မှာလေ။

“တကယ်လုပ်ရက်လို့လား”

“ဘာလို့ မလုပ်ရဲရမှာလဲ၊ နင်ထိခိုက်ကြည့်လိုက်လေ”

“လုပ်ရဲလားလို့မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ လုပ်ရက်
လားလို့မေးတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်ကိုသိပ်ချစ်နေတဲ့ကောင်လေးကို ဒီလိုချွန်ထက်တဲ့ ကပ်ကြေးကြီးနဲ့ မညှာမတာ မထောက်မထား ရက်ရက်စက်စက် ထိုးရက်လားလို့ ဆိုလိုတာ”

“နင်နော်၊ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ဖောက်လာပြန်ပြီ”

“ဘာဖောက်တာလဲ”

“ရှေ့ထပ်တိုးမလာနဲ့နော်”

“ဘာလဲ... ကပ်ကြေးနဲ့တိုးမိမှာစိုးလို့လား”

“ငါ့ပိတ်စ ပေကုန်မှာစိုးလို့ဟဲ့”

“အို... ပေသွားလည်း ကိုယ် နောက်ထပ်အပုံလိုက်ကြီး ဝယ်ပေးနိုင်တယ်။ ဘယ်နှစ လိုချင်လဲပြော”

“ပြောပြန်ပြီ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့၊ အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကို ကြည့်မရတာ”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဝါရယ်၊ နင်ကြည့်မရပေမယ့် ငါက နင့်ကိုကြည့်မဝဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကြည့်စမ်း! ဒါ ဘာစကားလဲ”

“ရည်းစားစကားလေ”

“နင်နော်”

“မောင်နော်လို့ ပြောမှပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ခုထိမသိသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“တို့နှစ်ယောက်ကို စေ့စပ်ပေးကြတော့မှာလေ”

“ဘာ!”

“ဒါဆိုချစ်လို့ရပြီမဟုတ်လား ဝါရဲ့”

“မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းပါဆိုနေမှ”

သူနာခေါင်းရုံ့လိုက်မိတော့၏။ ဒီသူငယ်ချင်းစည်းကို ဘယ်လိုများဖြတ်ရပါ့မလဲနော်။

အခန်း (၁၆)

“ဝါသွားမယ် မေမေ၊ ညနေ ဖေဖေပြန်လာရင် ဆက် ဆက်လာပါတဲ့”

“အေးပါ သမီးရယ်”

စက်တီးကိုနင်းထွက်ခဲ့စဉ် ရှေ့ခြံထဲမှထွက်လာသည့်ကား ကြောင့် အမြန်ရပ်လိုက်ရပါ၏။ တွေ့ပြန်ပြီ ဒီမျက်နှာ။ လူကိုမြင် တာနဲ့ စေ့စပ်တော့မယ့်ချစ်သူဆိုပြီး နှုတ်ရဲလက်ရဲကောင်လေး မဟုတ်လား။

“ဟောဗျာ! မြင်တာနဲ့ မျက်စောင်းက အရင်လွှတ်တာ ပဲ။ အခု ဒါဘယ်လဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နင့်ကိစ္စမို့လို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝါနော်၊ လေသံကိုပြောင်းသင့်ပြီ။ နင့်ကိုချစ်လွန်းလို့
လျှော့ပေးထားမှန်းသိသိကြီးနဲ့ မဆိုးပြချင်နဲ့”

“အံ့မယ်! . . . လူကိုများ တင်တင်စီးစီးနဲ့ ပြောပြန်ပါပြီ။
မပြောင်းနိုင်ဘူး”

“တကယ်လား”

ကားတံခါးဖွင့်လိုက်တာမို့ မျက်လုံးပြူးသွားရပြီး ကား
ဘေးတံခါးကို ဖိတွန်းထားလိုက်မိပါ၏။ တကယ်ဆင်းလာရင်
ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို ဝါသိနေတာကိုး။ သူက လမ်းပေါ်မရှောင်
ခြံထဲမရှောင်ဘဲ ဝါ့ကို တနင့်တဖိုးချစ်ပြချင်နေတဲ့သူမဟုတ်လား။

“မဆင်းနဲ့ . . . မဆင်းနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်ဆင်းလာရင် ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ တားရတာ”

“ဘာလဲ . . . ကိုယ်ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ သိနေတယ်ပေါ့
လေ”

တွေ့လား။ အဲဒါတွေကြောင့်ကို သူနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်
ရဲဟာ။ လူကိုမြင်တာနဲ့ အရည်လဲလဲမျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်ပြီး နှုတ်
ခမ်းတွေလည်း အပြုံးတွေ ခိုနေလို့ပါလေ။

“ဒါက မျက်စောင်းထိုးတဲ့အတွက်”

“ဟဲ့! ဘိုနော်”

ကားတံခါးကိုဖိကိုင်ထားသည့် ဝိုလက်ကိုယူကာ လက်
ဖဝါးကို ဖျတ်ခနဲမွှေးနှိုက်လိုက်လေ၏။ ပြောသားပဲ . . . ဘိုက ရဲ့
ပါတယ်လို့ဆို။

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ကားပေါ်က မဆင်းခိုင်းတာ”

“ကြောက်တယ်ပေါ့လေ”

“အလုပ်သွားမှာမဟုတ်လား။ သွားပါတော့”

“သွားရမယ်လေ၊ အခုကတည်းက ကြိုးစားထားမှဖြစ်
မှာ။ နောက်ဆို . . .”

“နောက်ဆို ဘာလဲ”

“နောက်ဆို ဘုရားရှာလေးတွေရရင် ပိုပြီးရှာပေးရတော့
မှာလို့လေ”

“ဟယ်! ကြည့်စမ်း . . . နင်တော့ သေဦးမယ်”

“ညကျတွေ့မယ်နော်၊ လာခဲ့မယ်”

“တွေ့ဘူး . . . မလာနဲ့”

ဘိုက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး တာတာပြကာ ကားကို
ဆောင်းထွက်သွားတော့သည်။ စေ့စပ်ပေးတော့မတဲ့။ ဖေဖေရော
ဆေမေပါ ဝါ့ကိုပြောစဉ်က မျက်နှာပူလိုက်တာမပြောပါနဲ့။ အစက

တော့ အနေအထိုင်မတတ်လို့ဆို။

ဝါ၊ မဆင်ခြင်လို့ဆိုပြီး ဆူပူဒဏ်ခတ်ကာ မျက်ရည်ကျ
ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ခုတော့လည်း သဘောက တူရပြန်တယ်
လို့။

အန်တီချိုတို့ခြံရံရောက်စဉ် ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သူက
ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက် ဖြစ်နေလေ၏။

“အန်တီချိုရောဟင်”

“ဈေးသွားတယ်”

“ပူစူးမရော ပါသွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ်မှာ အိမ်စောင့်ဆိုလို့ ကိုယ်ပဲ
ကျန်ခဲ့ရတာ”

ပြီးလိုက်မိပါ၏။ သူ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာစဉ်က ဝါက
အိမ်စောင့်ပေးခဲ့ရတာကိုး၊ စက်ဘီးခြင်းထဲမှပန်းစည်းကို ယူလိုက်
စဉ် သူက အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ထားလိုက်လေသည်။ အိမ်ထဲမှာ ဝါ
နဲ့နှစ်ယောက်တည်းရှိမှာမို့ တံခါးဖွင့်ထားတာပါလေ။

“ဒါဆို အန်တီပြန်လာမှ စချက်ရမှာပေါ့နော်”

“အင်း”

“မနက်စာရော စားပြီးပြီလား”

“မာမိက ကော်ဖီတော့ နှပ်ပေးသွားတာပဲ။ ဘာမှမစား
ခင်လို့”

“ဟင်! အခုပဲ ရှစ်နာရီခွဲနေပြီကို ခုထိဘာမှမစားရသေး
ရင် ဗိုက်ဆာနေမှာပေါ့ ကိုကိုကြီးရဲ့”

‘ကိုကိုကြီး’တဲ့။ ပြောထားတဲ့အတိုင်း ခေါ်လိုက်တာပဲ
လား။ မာမိက ‘ကိုကို’ လို့ခေါ်စေချင်တာမှန်ပေမယ့် ဒီလိုခေါ်တာ
က ပိုပြီးရင်းနှီးသလိုပါပဲ။

“မင်းရော စားခဲ့လို့လား”

“စားခဲ့တာပေါ့၊ ဗိုက်ထဲအဆာမရှိဘဲနဲ့ အလုပ်ဘယ်လို
လုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ဘာစားခဲ့တာလဲ”

“ထမင်းကြော်”

‘ထမင်းကြော်’တဲ့။ ဟိုမှာမြန်မာအစားအသောက်မစားခဲ့
ရတာမို့ ထမင်းကြော်၊ ထမင်းသုပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး။ အုန်းနို့ခေါက်
ဆွဲ၊ ကြာဆံချက်၊ ကြေးအိုး စတာတွေကို တစ်နေ့တစ်မျိုး စား
ချင်နေတာပါလေ။ အပြင်စာမစားတတ်တဲ့သားကို မာမိကိုယ်တိုင်
ချက်ပေးရမှာမို့ ပင်ပန်းမှာမီးပြီး ဘာစားချင်တယ် ညာစားချင်တယ်
လို့ မပူဆာဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

၁၈၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကိုကိုကြီး စားချင်လို့လား”

“ရပါတယ်... လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”

“ပန်းအလှပြင်ဖို့က အန်တီလာမှ ပန်းအိုးကြည့်ပြီး ပြင်ရမှာ ကိုကိုကြီးရဲ့။ ဝါ ကြော်ပေးမယ်လေ”

“အားနာစရာ”

“ရပါတယ်၊ စတွေ့တုန်းကတောင် အားမနာစတမ်းခိုင်းခဲ့သေးတာပဲကို”

“ဟာကွာ”

သူ့မျက်နှာရဲသွားစဉ် သူမက ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ ပိုရင်းနီးသလိုပြောတာမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ သူမက ပန်းစည်းကို ပါ မီးဖိုခန်းဘက်ယူသွားတာမို့ အနောက်မှလိုက်ခဲ့မိလေ၏။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဇယ်ဆက်သလိုလုပ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်လား။

ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကာ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ပဲတောင့်ရှည်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် တရုတ်နံနံတို့ကို ဇကာထဲထည့်ကာ ရေဆေးလိုက်ပါ၏။ အရင်ဆုံး ထမင်းကိုပဲ ပဲခံပြာရည်ကျဲ့ ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့်တို့အရင်နယ်ကာ ကြက်သွန်နီကို လက်တစ်လုံးခန့်အစိတ်လေးတွေ လှီးလိုက်ပါ၏။ ဂေါ်ဖီကိုခွာကာ လက်

တစ်လုံးခန့်လှီး၊ ပဲတောင့်ရှည်ကို တစ်လက်မခန့် ခပ်စောင်းစောင်းလှီး၊ ပန်းဂေါ်ဖီကို အပွင့်သေးသေးလေးတွေဖြစ်အောင်လှုပ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးကို အကွင်းလိုက် ခပ်ထူထူလေးလှီးကာ တရုတ်နံနံကို သုံးပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ငရုတ်ကောင်းကြိုက်လားဟင်”

“စားပါတယ်”

“ညော်မယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ငရုတ်သီးညော်မှမဟုတ်တာ”

သူမ အသီးအရွက်တွေကို နောက်ထပ်ရေတစ်ခါ ထပ်ဆေးကာ မီးဖိုပလပ်ဖွင့် ဆီအိုးတည်လေ၏။ ပြီးနောက် စိပ်ထားသည့်ကြက်သွန်နီကို ဆီအရင်သပ်ကာ ကြက်သွန်အနီရောင်သန်းလာတော့ ဇကာထဲရေစစ်ထားသည့်အရွက်တွေထည့်ကာ ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့်ဖြူး အဖုံးအုပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ကြက်ဥရော ထည့်ချင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် Half fried ကြော်ပေးရမလားဟင်”

“ကြိုက်တာသာလုပ်ပါ”

“ခေါက်ထည့်ရင်တော့ ထမင်းအိသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကြော်ပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်ကာ ရောမထည့်
ရသေးသည့် ခရမ်းချဉ်သီးကို ထည့်မွှေကြော်လိုက်ပါ၏။ အရွက်
စိမ်းစိမ်းလေးအနေအထားမှာပင် နယ်ထားသည့်ထမင်းကို ရော
ထည့်လိုက်ပါသည်။ ဟိုဒီလှည့်မွှေနေစဉ်မှာပင် ငရုတ်ကောင်းတွေ
ပုလင်းကိုဖွင့်၍ ထမင်းကြော်ထဲ အနည်းငယ်ဖြူးထည့်လိုက်လေ
သည်။

ထမင်းပူလာတာကိုစောင့်ရင်း ကြက်သွန်နီအကွင်းလေး
တွေနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းပါးပါးလှီးကာ ကြွေပန်းကန်ပြားလေးထဲ
သို့ ထည့်ပုံလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ရှုလကာရည်အနည်းငယ် ဆမ်း
လိုက်လေသည်။ ထမင်းကြော်ပူလာပြီမို့ ဒယ်အိုးကိုချကာ နောက်
တစ်အိုးတင်လျက် ဆီအိုးထပ်တည်ပြန်လေ၏။

“ဘာတွေချက်နေတာလဲဟေ့၊ မွှေးလိုက်တာ... ဗိုက်
တောင် ဆာလာပြီ”

“ဟော!... ဒက်ဒီတောင် Night duty ထွက်လာပြီ၊
Morning Daddy.”

“Morning သား၊ ဒါက ဘယ်သူလေးတုန်း”

“ငိုဝါဝါပါ ဒက်ဒီ၊ မာဖီသူငယ်ချင်းရဲ့သမီးလေး”

“ဪ! သမီးကိုး၊ သမီးနာမည်တော့ ဒီအိမ်မှာ အမွှေး

သားဟေ့။ နားထဲမှာတောင် မဆုံတော့ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ချိုရော”

“ဈေးသွားတယ် ဒက်ဒီ”

“Breakfast စားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... အခုပဲ ငိုဝါလုပ်ပေးနေတာ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ထမင်းကြော်ပါ အန်ကယ်”

“Good ပဲ... အန်ကယ်ရေချိုးပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ်။

ချိုကတော့ သမီးကိုခေါ်ပြီး ခိုင်းနေပြန်ပြီပေါ့လေ။ ဒီသားအမိ
ခိုင်းစားချင်တာနဲ့ တော်ကြာ အိမ်ကိုမလာချင်တော့ရင် ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ”

“မဟုတ်ရပါဘူး အန်ကယ်ရယ်”

ဒက်ဒီရေချိုးပြီး ဆင်းလာတော့ ထမင်းပွဲက Ready
ဖြစ်နေလေပြီ။ အသီးအရွက်ရောင်စုံကြော်ထားသည့် ထမင်းကြော်
ပေါ်မှာ ကြက်ဥ Half - fried ကြော် တင်ထားပြီး၊ ဇွန်းခက်ရင်း
တပ်ပေးထားပုံက Restaurent အလား သေသပ်လှပနေပါ၏။

“အားပါး!... တယ်သားနားတဲ့ Breakfast ဝိုင်းပါ
လား၊ သမီးရော မဆာဘူးလား”

“ဝါ၊ အိမ်ကစားလာပြီးပါပြီအန်ကယ်၊ သုံးဆောင်ပါရအောင်”

“မုန့်ဟင်းခါး ချက်တတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကိုကြီး စားချင်လို့လား”

“ဒီကောင်က အိမ်မှာချက်စားရတဲ့မုန့်တွေပဲ ကြိုက်တာ သမီးရေ။ သမီးသာ လာလုပ်ကျွေးကြည့် အကုန်စားမယ့်ကောင်”

“ဟာဗျာ!... ဒက်ဒီကလည်း တော်ကြာ ကျွန်တော့်ကို အစားခတ်တဲ့လူလို့ ဆင်သွားပါဦးမယ်။ ဟိုမှာနှစ်ချိုးပြီး နေခဲ့ရတာ မို့ ဒီအစားအစာတွေ မစားဖြစ်လို့ပါ ငုဝါ”

“ကိုကိုကြီးစားချင်တယ်ဆိုရင် ဝါ တစ်ပတ်တစ်ခါ လာ ချက်ကျွေးပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ”

“တစ်ပတ်တစ်ခါမဟုတ်ဘဲ တစ်သက်လုံးသာ လာချက် ပေးပါတော့သမီးရာ... ဟား ဟား ဟား”

“ဟာ! ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျပုံဖြင့် အော်ရယ် လေ၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ စကားက အဓိပ္ပာယ်ရှိပေမယ့် သူ့မ မျက်နှာမရဲသွားလို့ပါလေ။ တော်ကြာ စိတ်ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှက် ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကိုမလာတော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ဝါ အချို့ပွဲကို သရက်သီးမှည့်ဝင်းရောင်လေးပဲ လို့

ပေးမယ်နော်”

“ကောင်းဗျာ”

သရက်သီးကို အဝွံနွာ အတုံးလေးတွေလှီးပြီး ကြွပ်ပန်း ကန်ပြားလေးထဲ ခပ်မောက်မောက်လေးပြင်ကာ ခက်ရင်းသေး သေးလေးနှစ်ချောင်း ထည့်ပေးလေ၏။ ပြီးနောက် နံရံကပ်ဗီရို ထဲမှ ပန်းအိုးလေးတွေကိုထုတ်ယူ ရေဆေးလျက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

သူနဲ့ဒက်ဒီ ထမင်းစားပြီး ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာတော့ ပန်းအလှပြင်ဆင်ခြင်းက ပြီးနေလေပြီ။ ဖန်ပန်းကန်စိမ်းပက်ပက် လေးမှာ ပန်းစိုက်ဆူးဖြင့် ပိန်းပန်းသစ်ခွခက်၊ သစ်ခက်စိမ်းစိမ်း တို့ဖြင့် လှလှပပလေးထိုးထားသည့်ပန်းအိုးလေးက ဧည့်ခန်းကို ပိုပြီးပြည့်စုံသွားစေသလိုပါလေ။

မင်းမတတ်တာ ဘာများရှိနေပါသေးသလဲ ငုဝါဝါ။

အပိုင်း (၃)

you are my World.

မင်းသားလျှင် ကိုယ့်ရဲ့ကမ္ဘာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေမိသားစုကိုပါ ဖိတ်ထားတယ် ချို”

“ရပါတယ် ကိုရယ်၊ ဟင်းအမယ်တွေက အများကြီးပဲ
ကို”

မီးဖိုခန်းထဲချက်ပြုတ်နေတာကို တစ်ချက်လာကြည့်ပြီး
ဒက်ဒီ (night duty ထွက်လာတာမို့) ပြန်အိပ်ရန် အပေါ်သို့တက်
သွားတော့သည်။ သူက မာမိတို့ချက်ပြုတ်နေတဲ့အနားမှာပဲ ထိုင်
ပြီးကြည့်နေစဉ် Phone သံမြည်လာတာမို့ သူမလှည့်အကြည့်
နှင့် ဆိုသွားရပါသည်။

“အပြင်မှာထွက်ပြောလိုက်လေ သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟမီး၊ ဟဲလို . . . ဪ! ဟုတ်တယ်၊ ရပြီ”

လေး၊ ဟုတ်လား... ဒါဆိုလည်း အိမ်မှာတွေ့ကြမှာပေါ့။ မဟုတ်ရပါဘူး။ သတိရပါတယ်။ ကိုယ့် OFF မို့လို့ပါ... အင်း”

ဘယ်သူများ Phone ဆက်လိုက်လို့ပါလိမ့်။ အလုပ်ဝင်တာဖြင့် လူဝိုင်းလေးပဲရှိတာတောင်မှ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ ရနေပြီပေါ့လေ။ အင်းပေါ့။ ဆရာဝန်ဆိုတော့လည်း လူတိုင်းက ကြည်ညိုပြီး ခင်မင်ချင်တာပေါ့လေ။

“သူ့မိတ်ဆွေဆိုတော့ အခြေခပ်ကြီးကြီးဆရာဝန်ပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ အေးတို့ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဝါတို့အိမ်မှာက ခြေလေးချောင်းသား ရှောင်ပါတယ် အန်တီ”

“ဟုတ်လား၊ အေးတို့အတွက် ဟင်းအမယ်စုံပါ့မလား သမီးရယ်”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့၊ ကြက်သားဆီပြန်တစ်ခွက်၊ ငါးကြော်နှစ်၊ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဟင်း၊ ငါးကြင်းနဲ့ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို၊ စုံပါတယ်။ အရွက်ကြော်ကို အစိမ်းကြော်ပဲ တစ်ခွက်ချက်လိုက်မယ်လေ”

“အေး... သမီးမစားတဲ့အသားတွေ ကိုင်ရဲပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် အန်တီရဲ့၊ မေမေ ရှောင်ပေမယ့် အန်တီ

လေးတို့အိမ် စားချင်တယ်ဆိုရင် ဝက်သားပေါင်းတို့ဘာတို့ သွားလုပ်ပေးရလို့ အကုန်ချက်တတ်ပါတယ် အန်တီ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ အိမ်ကပူစူးမက ကြက်သွန်နွှာ၊ ငရုတ်သီးထောင်းလောက်ပဲတတ်တာ။ ဟင်းအိုးတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ဆို မွှေဖို့မလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းကြည့်တဲ့အမျိုးလေ”

“ကြီးကြီးက ကြည့်လို့ပဲပြောတာကိုး။ မွှေလို့မှမပြောတာ”

“လူကြီးကိုခံပက်နေပြန်ပါပြီ၊ ညည်းကိုမွှေဆိုရင် ငါ့ငါးတွေကို ငါးပတ်မွှေလိုဖြစ်အောင် မွှေပေးမှာတော့ ငါမသိဘူးထင်နေသလား၊ ဟင်း... သိပ်မပြောချင်ဘူး၊ ငါးမွှေဦးမလားသမီး”

“များနေပါပြီ အန်တီရယ်၊ ဝက်သားဆီပြန်၊ အမဲသားနဲ့ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းဆိုရင်ပဲ များနေပြီ၊ ငါးခြောက်ထောင်းကြော်သေးဖြစ်ဖြစ် ငါးပိကြော်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြည့်လိုက်ရင် ထမင်းပွဲမှာပါ အန်တီ”

“အေး... သမီးကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

“ရပြီလား မမ”

“အဲဒီဇကာထဲက ကြက်သွန်အဖြူအနီရော ချင်းပါ ကုန်အောင်ခွာပေး”

“ဟင်! ဒါတွေ အကုန်ထောင်းရမှာ”

“ကြိတ်စက်သုံးမလား သမီး”

“မသုံးပါဘူး အန်တီ၊ ဝါက ထောင်းတာပဲကြိုက်လို့ပါ။
ညက်ညက်လေးဖြစ်မှ ဟင်းမွှေးလို့လေ။ နွာမှာသာနွာပါ ပူစူးမ
ရဲ့။ မမပဲ ထောင်းမှာပါ”

အသားတုံးတွေ၊ ငါးပုစွန်တွေကို တုံးတစ်လုံးချွတ်ပြီး
ရေဆေးကာ ဆားဆနွင်း ဟင်းချိုမှုန့်နယ်ကာ ဖလုံတစ်ခုစီဖြင့်
စီထားလိုက်ပါ၏။ ပူစူးမ နွာပေးထားသည့်ချင်းကို ပါးပါးလှီးကာ
အရင်ဆုံးထောင်းလိုက်ပါ၏။ နောက်တစ်ဆင့်ထောင်းတာက အဖြူ
နောက်ထပ်တစ်ဆင့်က ကြက်သွန်နီပါ။ ပြီးမှ ရေစိမ်းထားသည့်
ငရုတ်ပွတ်ကို ရေစစ်ပြီး ဆားအနည်းငယ်ရော၍ ညက်နေအောင်
ထောင်းလိုက်ပါ၏။

ပြီးနောက် လုံးတည်ရမည့်ဟင်းတွေကို လို့အပ်တာတွေ
ရေပြီး စတည်ပါ၏။ ငါးဆုပ်လုံးလေးတွေလုပ်၊ အရင်ကြော်ပြီးမှ
ပြန်ချက်၊ ငါးကြော်ပြီးမှပြန်နှပ်၊ နောက်ဆုံးမှ အစိမ်းကြော်၊ ငါး
ခြောက်ထောင်းကြော်နှင့် ဟင်းချိုကို ချက်လိုက်ပါသည်။

“လေးနာရီကျော်ပြီဆိုတော့ အိမ်ပြန်ဦးမှာလားသမီး”

“ဝါ ရေပြန်ချိုးဦးမယ်လေ အန်တီရဲ့”

“ဒီမှာပဲချိုးလိုက်ပါလား သမီးရဲ့”

“အာ... အန်တီကလည်း”

“အဝတ်အစားမရှိလို့လား၊ အန်တီအဝတ်အစား ယူဝတ်
လည်းဖြစ်ပါတယ်သမီးရယ်။ အန်တီခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သမီးက သိပ်မှ
မကွာတဲ့ဟာ။ နည်းနည်းလေးပွနေရင် သိလိုက်လို့ရပါတယ်။
သမီး ပင်ပန်းမှာမို့ပါကွယ်။ ရေမှီးချိုးပြီးတစ်ရေတစ်မောလောက်
အိပ်ကြရအောင်လေ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။ တစ်အောင့်နေ
ငါးနာရီကျော်တာနဲ့ ဧည့်သည်တွေလာကြတော့မှာကိုး။ အိမ်ပြန်
ပြီး ပြန်လာရင် ဧည့်သည်တွေရောက်လာမှာမို့ အန်တီချိုတစ်
ယောက် ပျာယာခတ်ရတော့မှာလေ။

“ထမင်းအိုး”

“ဪ... ထမင်းအိုးလောက်တော့ ပေါင်းအိုးနဲ့တည်
တာ ပူစူးမ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ လာ... သမီးနားလို့ရအောင်
အန်တီလိုက်ပြပေးမယ်”

ငါ့လက်ကိုဆွဲခေါ်လာတာမို့ အပေါ်သို့ပါလာခဲ့ရပါ၏။
ဆုရောက်တဲ့နေ့တုန်းက ဒီအိမ်ပေါ်ကို တစ်ခါပဲရောက်ခဲ့တာပါ
လေ။

“ဒီမှာ တစ်အောင်နားလိုက်လေ၊ သမီးနီးလာရင် ရေရိုး
ချိုးပြင်ဆင်နိုင်အောင် အန်တီပြင်ပေးထားပါ့မယ်”

ဟောတော်! အောက်ထပ်မှာမနားခိုင်းဘဲ သူ့ဘေးခန်း
မှာမှ လာနားခိုင်းရတယ်လို့။ ဧည့်သည်အတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်
ထားပုံပါပဲ။ ချက်ပြုတ်ရတာမောနေတာမို့ မနက်စာပင် လွတ်သွား
တာလေ။ နာရီဝက်လောက်တော့ နားလို့ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဟိုကောင်မလေးကော”

“ဘယ်သူ့ကိုမေးတာလဲ”

“ငုဝါလေး ပြန်သွားပြီလား”

“မပြန်ပါဘူးတော်၊ အပေါ်မှာ ခဏနားခိုင်းထားတယ်။
နေပါဦး... သမီးပြန်မပြန် ဘာလို့ သားက လာမေးနေတာလဲ”

“အဲ...”

မာမို့မေးခွန်းက သူ့ကိုအကျပ်ရိုက်သွားရစေပါ၏။ မမြင်
လို့မေးလိုက်မိပါတယ်။ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရပါ။

“ငါသိတယ်ဟေ့”

“ဟော! သားဒက်ဒီတောင် ဆင်းလာပြီ။ ကိုက ဘာကို
သိတာလဲ”

“မိုးမြင့်ထက်ရင်ခုန်သံကို ကြားနေရလို့ပေါ့၊ ချိုရာ”

“ဟာ! ဒက်ဒီ... လုပ်ပြန်ပြီဗျာ”

“မဟုတ်လို့လား... မာမိ ပန်းပင်မှာထားသေးလား။
ဘာမှန်လုပ်ကျွေးဦးနော်ဆိုပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ မေးနေတဲ့မေးခွန်း
တွေ၊ ခြံဝကို အိမ်ပေါ်ကနေ မသိမသာကြည့်ပြီး လည်ဆန့်မျှော်
နေတာတွေ၊ အခုပဲမေးလိုက်တဲ့အသံကို ကြားနေရတာလေ။ ဒက်
ဒီလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ ကိုထက်ရာ။ ဖအေကိုလိမ်
လို့ရမယ်ထင်နေလား”

“တိုးတိုးပြောပါ ဒက်ဒီရ”

“ဘာလဲ... ကြားသွားမှာစိုးလို့လား၊ ဒါဆိုလည်းနား
ဖောက်ပြီးသားဖြစ်တာပေါ့ကွာ။ ပွဲစားခတောင်မကုန်ဘူး... နော်
ချိုရယ်”

“ဒက်ဒီနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်ဗျာ”

“တကယ်သဘောကျနေတာလား သားရဲ့၊ ဒါဖြင့်လည်း
အေးကို ဒီနေ့ပဲလာရင် မာမိပြောပေးမယ်လေ”

ဒုက္ခပါပဲ။ သူတော့ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ကောင်းကောင်း
ကြီးဒုက္ခရောက်ပြီလေ။ သူမမျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရဲတော့မှာ
လဲ။ မျက်နှာပူလိုက်တာနော်။

“တွေ့လား... ငြိမ်နေပြီ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံ

ခြင်းမည်၏တဲ့”

“ဆိတ်ဆိတ်နေက ထောင်တန်၏ပါ ဒက်ဒီရာ”

“ငါပြောတာက မြန်မာစကားပုံ၊ မင်းပြောတာက Silence is Gold မဟုတ်လား။ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ပေကပ် မငြင်းချင်ပါနဲ့။ သမီးကို မင်းကြိုက်နေလား မကြိုက်ဘူးလား ဒါပဲပြော”

“တိုးတိုးလို့ပါ ဆိုနေမှ ဒက်ဒီရာ”

“အေးပါ၊ လူမသိ ကျိတ်ပိုးလုပ်နေရင် သူများနောက် ပါသွားမှ ထိုင်ခိုနေရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် လက်မြှောက်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဘာလဲ၊ ဒါ ဝန်ခံတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငှါဝါကို ကျွန်တော် ချစ်မိနေတာပါ”

“ကဲ! ငါမပြောလား”

ရယ်သံတွေကြောင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း လှေကားထစ် ကွေ့မှာ ရပ်လိုက်မိပါ၏။ ‘ငှါဝါကို ကျွန်တော်ချစ်မိနေတာပါ’ တဲ့။ ကိုကိုကြီး ဝန်ခံနေတာပါလား။ ဘုရားရေ! ဘာတွေဖြစ်ကုန် ကြပြီလဲ။ မနေ့ကပဲ ဘိုတစ်ယောက် ဝါနဲ့စုစပ်ခွင့်ရပြီဆိုပြီး ပျော် နေခဲ့တာလေ။ အခုတစ်ခါ ကိုကိုကြီးကပါ ဝါ့ကို... ဝါ့ကို...

“ဟောတော်! သမီးနိုးပြီလား၊ လာလာ... ရေချိုး အဝတ်အစားလဲဝတ်လို့ရအောင် လိုက်ကြည့်ပါဦး”

တော်ပါသေးနဲ့။ အခန်းဆီ ခြေသံဖွပ်ပြန်တက်ခဲ့တုန်းမှ အန်တီရောက်လာပေလို့။ စောစောကစကားတွေကို မသိယောင် ဆောင်ပြရဦးမှာလေ။

“ဒါလေးက အန်တီနဲ့ကျပ်နေပြီ ဝတ်ကြည့်လိုက်နော်”

ကျောက်မည်းမည်းလေးတွေ တပ်ထားသည့် ဇာအင်္ကျီ က တစ်ကိုက်ကို သောင်းကျော်တန်မှန်းသိနေပါ၏။ လက်စက ကော်လံထောင်လေးဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ရင်ဖုံးလက်စက အင်္ကျီ လေးကို ကိုင်ကြည့်တာနဲ့ အဘယ်မျှတန်သလဲဆိုတာကို ပါ သိနေတာပါလေ။

“အဟောင်းပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်သမီး၊ အထင်မလွဲ ပါနဲ့။ အင်္ကျီအပ်တုန်းက သိပ်မပြည့်သေးပေမယ့် ချုပ်လည်းပြီး ရော မတော်လို့မဝတ်ဖြစ်တော့တာ။ ဘေးမှာ သီစာထားပေးပေ မယ့် ဖြုတ်ရမှာလည်း နှမော့လို့ ဒီတိုင်းသိမ်းထားဖြစ်ခဲ့တာလေ”

“ကျောက်တွေပါနေလို့ပါ အန်တီ”

“ဘာဖြစ်လဲ သမီးရယ်၊ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေး တယ်လို့ သဘောထားပေးပါ။ နေဦး... အဲဒါလေးနဲ့တဲတဲဖို့

၁၉၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ချုပ်ထားတဲ့လုံခြုံချက်ရှိတယ်။ ဒါလေးပါ ယူလိုက်နော်”

ဗီရိယွန်နဲ့ လုံခြုံအထိမှ အနက်ရောင်ပိုးလုံချည်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ဇာအင်္ကျီက အဖြူမှာ ကျောက်ကြယ်သီး နက်နက်လေးတွေနဲ့၊ လုံခြုံက ဖဲသားပေါ်မှာ ချည်ဖြင့်ထိုးထား သည့်ပန်းခက်လေးတွေအပြည့်။ အရမ်းလှလွန်းနေတာပါပဲလေ။ ဘုရား! ဘုရား! One set တစ်စုံစာဆိုရင် အနည်းဆုံး သိန်းကျော် တန်တာမဟုတ်ပါလား။

“အနံ့... အနံ့တိ”

“သမီးနားကဲ့အခန်းမှာပဲ ရေချိုးပြီးဝတ်ခဲ့နော်။ အနံ့တိ တို့ အောက်ထပ်မှာပဲစောင့်နေတော့မယ်”

လက်ထဲကို အင်္ကျီရောလုံခြုံပါ ထည့်ပေးနေပြီမို့ ယူ လိုက်ရပါ၏။ အလိုလေး! သားဖြစ်သူစိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာနဲ့ ဝါအပေါ် ဤမျှအထိလိုက်လျောပေးနေပါရောလား။ ပြဿနာပါ ပဲလားနော်။ မေမေတို့ကို ဒီကိစ္စဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ဘိုနဲ့တုန်းက လို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်အဆူခံရတော့မှာ အသေအချာပါလေ။

ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ အလှပြင် ပစ္စည်းတွေရှိနေသလို ခွဆံညှပ်လေးတွေနှင့် ကလစ်သေးသေး လေးတွေရှိနေပြီး သစ်ခွဖြူဖြူနှစ်ပွင့်ပါ တင်ပေးထားတာမို့ ဝါ့ကို

ဆံထုံးထုံးစေချင်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။

သက်ပြင်းကိုခပ်ဖွဖွရှိုက်ကာ သနပ်ခါးအရင်လူး၊ အဝတ် လဲပြီး ဆံပင်တွေဖြည့်ချရင်းလိုက်ပါသည်။ နှစ်ပတ်လျှီဆံထုံးပုံ ပုံလေးကို ညာဘက်မှာ ဆံမြိတ်ရှည်ချလိုက်ပြီး ဆံထုံးအောက် ဘယ်ဘက်နားမှာ သစ်ခွဖြူဖြူလေးနှစ်ပွင့်ကို ပန်လိုက်ပါသည်။

အို! ဝါ့ပုံစံက တည်ငြိမ်ရင်ကျက်ဟန်မျိုး ပိုပေါက်သွား ပါရောလား။ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး အရောင်တွေထွက်နေတာကတော့ အမှန်ပါလေ။

အခန်း (၁၈)

လှေကားမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ စကားပြောသံခပ်တိုးတိုးသာ ကြားရတာမို့ ဧည့်သည်တွေမရောက်သေးမှန်း သိလိုက်လေသည်။

“လှလိုက်တာ”

လှေကားကိုမြင်နေရသည့်နေရာမှာ ထိုင်နေသည့်သူ့ထံမှ တီးတိုးရေခွက်သံကြောင့် မိဘတွေပါ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ မျက်လွှာကိုအသာချလိုက်မိပါသည်။

“အို! သမီးရယ်၊ တကယ့်ကို ကျက်သရေရှိပြီး လှလိုက်တာနော်”

“ကြီးကြီးရေ... သစ်သီးလှီးရတော့မလား”

“နေနေ... ပူစူးမ၊ မမပဲ လှီးလိုက်မယ်”

အကြည့်တွေကိုရှောင်ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲမို့ ပူစူးမနှင့် အတူ နောက်ဖေးကိုလိုက်ခဲ့ပါ၏။ သစ်သီးတွေ ရေဆေးအခွံနွှာ ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားရမှာကိုး။

“မမက အရမ်းချောတာပဲ”

“အံ့မယ်! ဝါက ချောနေတာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ အဝတ် အစားက တောက်နေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမနဲ့သိပ်လိုက်တာပဲ”

အိမ်ရှေ့မှအသံတွေကြောင့် ဧည့်သည်တွေရောက်လာ ပြီမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ သစ်သီးတွေလှီးပြီးမှ ဧည့်ခန်းသို့ထွက် ခဲ့ပါ၏။

“အေးသမီးလေးက သိပ်ကိုအဖိုးတန်လိုက်တာကွယ်”

“ဪ... မချိုကလည်း”

“ကိုနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါလေ၊ ချိုသူငယ်ချင်း အေးလေ၊ ဒေါ်အေးအေးလှတဲ့၊ ဒါက သမီးရဲ့ဖေဖေ ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်မောင်၊ ကိုကိုလည်းမှတ်ထားပေးဦးနော်၊ ဒေါက်တာမိုးထက် တဲ့၊ ဒီမှာ ချိုကိုရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားလေး ဒေါက်တာမိုးမြင့် ထက်ပါ”

“သားက ခန့်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမိသားစုလည်း မိတ်ထားတာမို့ လူ စုံမှပဲ စားကြတာပေါ့နော်”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဟာဗျာ! ဒေါက်တာကြီးမခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တစ်ချိန်လုံးကြား ရလွန်းလို့ နားညည်းလှပါပြီ။ သမီးကိုတောင် သားက ကိုကိုကြီး လို့ပဲခေါ်ခိုင်းတာပဲ ကြည့်တော့လေ”

“ဝါ... လာထိုင်လေ”

သူလှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ မေမေဘေးမှာ အသာဝင်ထိုင် လိုက်ရပါ၏။ အလို! သူနဲ့ခပ်နီးနီးခုံကိုမှ ရွေးထိုင်လိုက်သလိုဖြစ် နေပါရောလား... ဘုရားရေ!

“ဟော! ပြောရင်းဆိုရင်း လာကြပါပြီဗျာ၊ ကြွပါ ကိုသူ ရေ”

“ကိုကိုရောဟင်”

“ရှိပါဗျာ... ရှိပါ”

“ကိုကို”

အန်ကယ်က ကားရပ်သံကြားသဖြင့် ထကြိုလိုက်စဉ် ‘ကိုကို’ဟုခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ မေမေနှင့်ဝါ မျက်လုံးချင်း

ဆိုသွားရလေ၏။ ဘေးနားရောက်လာသည့် မိန်းကလေးက သူ့လက်မောင်းကို ပြေးချိတ်လိုက်တာလေ။

“ဟောဗျာ! ဧည့်သည်တွေရှိတယ်ဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ ဆွေမျိုးတွေကိုး”

“ဆွေမျိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုမိုးထက်ရဲ့၊ မအေးနဲ့ မွေးက ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်တာမို့ ဆွေမျိုးတွေပဲလေဗျာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟောတော်! ကြံကြံဖန်ဖန် ချိုတို့အိမ်မှာ လာဆုံကြတယ်လို့၊ ခဏနားကြဦးနော်၊ စားဖို့သောက်ဖို့ပြင်လိုက်တော့မယ်၊ သမီး... လာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”

အန်တီလေးတို့သားအမိနှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ကိုတောင် မသွားဖြစ်တာကြာပါပြီ။ လေးလေးကတော့ ဘာကိုမှညီမထားတာမို့ စိတ်ရှင်းရှင်းဖြင့် စကားတွေဖောင်နေအောင် ပြောလို့ပါပဲ။ အန်တီချိုနောက်ကိုလိုက်ခဲ့စဉ် သူ့လက်မောင်းကို ခိုက်ကိုင်ထားရင်း ပြာက ဝါကိုအထင်သေးသည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ မဲ့ပြလိုက်လေသည်။

ရေစက်များ ဆန်းကြယ်ပါ။ အန်ကယ်တို့နှင့်ပါ ပြာတို့မိသားစု ပတ်သက်နေရတယ်လို့။

“အန်တီဖြင့် ယုံတောင်မယုံဘူး”

“ရှင်... ဘာကိုလဲ အန်တီ”

“ဒေါက်တာမျိုးသူရဲ့ဇနီးနဲ့အေးကို ညီအစ်မတော်တယ်ဆိုတာလေ”

“နည်းနည်းတော့ သွေးဝေးပါတယ်အန်တီ၊ နေတာကတော့ တစ်လမ်းတည်းမှာပါပဲ”

“ဆေးရုံကို အန်တီလည်း မကြာခဏရောက်ဖူးနေလို့ ဒေါက်တာနဲ့သမီးပန်းပြာပြာကို တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကလေးက သားကိုလည်း ရင်းနှီးတယ်လေ”

သက်ပြင်းရှိုက်မိပြန်ပါ၏။ စိတ်ရှုပ်ရပါ့။ ဘို့ဘုန်းကလည်း ဝါကို ပြာရန်ရှာခဲ့တာလေ။ အခုတစ်ခါ ကိုကိုကြီးနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး နောက်ထပ် ဝါကိုပြဿနာထပ်ရှာရင် ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ့မလဲ။

“အမေနှစ်ယောက်ရော သမီးနှစ်ယောက်ပါ ကွာခြားနေတာပါလေ”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဝါတို့က သိပ်အချမ်းသာကြီးမဟုတ်တော့ နှုတ်အလယ်မှာ ထည်ဝါပြီး ဘယ်အရောင်တောက်ပပါ့မလဲလေ။

နောက်ဆုံးတော့ လူကုံထံတွေရဲ့သဘာဝအတိုင်း အမြင်ပေတံနဲ့
ပဲ အန်တီ တိုင်းတာပြချင်နေပြီပေါ့နော်။

“အန်တီခေါ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းအုပ်ထဲ ထမင်းခူးနေစဉ် လက်အပူလောင်လေ
၏။ နမောနမဲ့နိုင်တာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ တနံနံနဲ့ ဝမ်း
နည်းလာသလိုဖြစ်လာလို့ပါလေ။ ငှက်ငါးဆိုတာ အန်တီလေးတို့
အိမ်မှာလို ဒီအိမ်မှာလည်းခေါ်ပြီး လာပါဦးဆိုပြီး ခိုင်းလို့ရတဲ့
အစေခံသာသာပဲမဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ခိုင်းဖော်
ခိုင်းဖက်အမြင်မျိုးနဲ့ပဲ အကြည့်ခံရတော့မှာ သေချာနေပါပြီလေ။

“ဟင်းတွေက အစုံပါပဲလား”

“အဲဒါ သမီးလက်ရာတွေချည်းပါပဲရှင်။ အေးသမီးလေး
ဟင်းချက်တော်ချက်ကတော့ လက်ဖျားခါပြရမလောက်ပါပဲ”

“ကျွန်တော်က စားဖူးလို့သိပြီးသားပဲ ကိုမိုးထက်ရှေး
တူမလေးက ကျွန်တော်စားချင်ရင် ဝက်သားပေါင်းတို့ ငါးပေါင်း
တို့ လာချက်ပေးတာမို့လေ”

“သုံးဆောင်ကြပါ၊ လိုတာရှိရင် ပြောဦးနော်”

“ဝါလည်း တစ်ခါတည်းဝင်စားလေ”

“နောက်မှပဲစားပါမယ် ကိုကိုကြီး”

Steel ထမင်းအုပ်ထဲမှထမင်းကို ပန်းကန်တစ်ခုချင်း
လိုက်ထည့်ပေးနေရင်း သူ့အနီးရောက်စဉ်ပြောတာမို့ ပြာက ဝါ
ကို မျက်စောင်းခဲကြည့်လိုက်လေ၏။ လက်တုန့်လို့မဖြစ်ဘူးနော်၊
ပြာရန်ရှာမှာကို ဝါက ကြိုသိနေပြီကိုး။

“လက်က ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အပူလောင်တာလား ဝါ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ရပါတယ်”

“ဘာရပါတယ်လဲ ဝါရဲ့။ ဒီလောက်နီရဲနေတာကိုး။ လာ၊
ဆေးထည့်ရအောင်။ စားနွဲ့ကြပါခင်ဗျာ”

သူက ခုံမှထရပ်ကာ ဝါလက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်လေ၏။
ပြာကိုထမင်းထည့်ပေးမလို့ ပြင်ချဦးမှာလေ။ ပြဿနာပါပဲလား။
လူကြီးတွေရှေ့မှာ သူ ဒီလိုကြီးလုပ်ရတယ်လို့။

“ဘာလောင်တာလဲ၊ ရေနွေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းခူးရင်း အငွေ့ဟပ်သွားတာပါ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကလေးမတော့ အိမ်ရှင်မပီသပါတယ်ဆို
ပြီး ခိုးမွမ်းနေတာတောင်မှ အပူလောင်ပြရတယ်လို့။ အမှတ်တွေ
အနှုတ်ခံရတော့မှာပဲ”

လက်ကိုရေအေးအေးနှင့် သေချာလောင်းပေးပြီးမှ ရေ

ခြောက်အောင် မွေးပွ Towel လေးဖြင့် သုတ်ပေးကာ ဆေး
သေတ္တာထဲမှ Tube လေးထုတ်ပြီး နီရဲနေသည့်လက်ခုံပေါ်သို့
ခပ်ဖွဖလူးလျက် နှုတ်မှလည်း တဖွဖရေရွတ်နေတော့တာပါလေ။

“ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ရှင်”

“စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲလို့မေးတာလေ။ မင်း
မျက်နှာက စောစောကလိုမှ မကြည်လင်တော့တာကိုး”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ ဟိုချာတိတ်နဲ့ကိုယ့်ကို မသင်္ကာလို့များလား”

“အို! ပေါက်ကရ”

“အဲဒီလိုထင်လို့မရဘူးနော်၊ ကိုယ်က အပြာလေးကို
ညီမလေးလိုပဲသဘောထားတာ။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ Pure ပဲ”

“ဘယ်သူက မေးနေလို့လဲ”

“အထင်လွဲမှာစိုးလို့ ရှင်းပြနေရတာလေ။ တော်ကြာ
မယုံဘူးပြောနေမှာစိုးလို့”

ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ရှင်းပြနေတော့တာပါလေ။ ထမင်းစားခန်း
ထဲမှာ ရယ်သံတွေနဲ့အတူ စကားပြောနေကြတုန်းပါပဲ။ ကြည့်ရ
တာတော့ ဒီအုပ်စုထဲနဲ့အတူ ထမင်းစားဖို့ သူဘာမှမစဉ်းစားဘူး

ထင်ပါရဲ့။

“ကျေးဇူး”

“ကိုယ်ကမှ ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

“ဘာလို့လဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလား”

“အင်းပေါ့”

“လူအများကြီးနဲ့ ထမင်းမှမစားတတ်တာ”

“ဟောတော်... ဖြစ်ရလေ”

သူနှင့်အတူပြီးမိစဉ် လူကြီးတွေထွက်လာကြပြီမို့ အချို့
ပွဲပြင်ရန် ထရပ်လိုက်ပါ၏။ သူပါ ဝါနှင့်ပူဇွန်မနောက်လိုက်လာပြီး
အချို့ပွဲတွေ လိုက်သယ်ပေးလေသည်။

“ကိုကိုက ပြာတို့နဲ့အတူတူ ဘာလို့မစားတာလဲ”

“သိပ်မဆာလို့ပါ”

“အဝါလေးက ဒီအိမ်နဲ့ဘယ်လိုများ ရင်းနှီးနေရတာလဲ”

“ဪ... ဒါလား၊ အေးနဲ့ချိုက ဈေးထဲမှာ ရင်းနှီးခဲ့
တာ ကြာပြီလေ။ အေးက ပန်းပင်စိုက်ပြီးရောင်းတယ်ဆိုတာနဲ့
ချိုဝယ်တော့ သမီးက ကိုယ်တိုင် လာစိုက်ပေးရင်း ဝင်ထွက်ခဲ့
တာ”

“ဪ”

“အေးတို့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် မမချို”

“အို! နေပါဦး အေးရဲ့ ချိုတို့က အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောစရာရှိတာနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားရအောင် ဖိတ်လိုက်တာပါ”

“ပြောစရာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမြင့်မောင်ရေ”

“ဘာများလဲ မသိဘူး”

ဘုရားရေ! အန်တီလေးတို့ရှေ့မှာ ပြောချလိုက်မှာလား။
မဖြစ်ဘူးနော်... မဖြစ်ဘူး။ နဂိုကမှ ဝါကို ဒီသားအမိက အထင်
သေးပြီး နှိမ်ချပြောတတ်တာမဟုတ်လား။

“ဟိုလေ... ဝါလည်း”

“ဝါကို-ကိုယ် နောက်မှလိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ။ မပြန်ချင်
ပါနဲ့ဦး”

ဪ... ဘယ်လိုမှရှောင်မရအောင်ဖြစ်နေတာပါပဲ
လား။ ဖေဖေတို့ရောလေးလေးတို့ပါ ဘာမှနားမလည်ကြဘဲ ကြည့်
နေကြပေမယ့် အန်တီလေးနဲ့ပြောမျက်ဝန်းတို့ကဖြင့် ဝါကိုသံသယ
စိတ်ဖြင့် မြင်နေပြီမုန်း သိနေပြီလေ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောလိုက်

ပါနဲ့လား အန်တီတို့ရယ်။

“အေးသမီးလေးကို သားက မေတ္တာရှိနေတဲ့အတွက်
အေးနဲ့ကိုမြင့်မောင်ဆီမှာ သမီးတောင်းချင်လို့ပါပဲရှင်”

]] i f”

“ရှင်!”

“ဗျာ!”

အံ့ဩမှင်သက်မှုတွေအောက်မှာ မျက်လုံးကိုသာ ဝါ စုံ
မှိတ်ချလိုက်မိပါ၏။ ဝါတော့ အငွေ့ပျံ့ပျောက်ကွယ်သွားချင်တော့
တာပါလေ။

အခန်း (၁၉)

“တောက်!”

ဝါရှေ့မှာ ဟိုဒီလျှောက်ပြီး ဒေါသထွက်နေသည့်ဖေဖေ
ကို မကြည့်ရဲတော့သလို မျက်လွှာချပြန်သက်စွာ ထိုင်နေပါ၏။
မေမေကတော့ ဘာမှကိုမပြောတော့ဘဲ ဝါဘေးခုံမှာပဲ ထိုင်နေ
တော့တာပါလေ။

“မင်းသမီးကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးထားတာပဲလား အေး
ရာ...ဟင်”

“အေးလည်းဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းမှမသိတာ အစ်ကိုရဲ့။ ဟို
က ဆရာဝန်ဆိုတော့ သူ့သိက္ခာနဲ့သူ မာနရှိပြီး သမီးကိုကြိုက်
မယ်လို့မှမထင်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တစ်လတည်းနဲ့ ရက်သာခြားပြီး သမီးတောင်းခံရတာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။ ငါ့မျက်နှာကို လှီးပစ် လိုက်ချင်တော့တယ်။ ကိုအောင်ရှင်းတို့ကိုလည်း မျက်နှာပူစရာ”

သက်မကို ကျိတ်ချမိပြန်၏။ အန်တီမွေးကနေတစ်ဆင့် ဘိုတို့အိမ်ကိုသာ ပြောလိုသိရင် ပြဿနာအကြီးကြီးဖြစ်တော့မှာ ပါလေ။ နဂါးတည်းကမှ ဘိုက စိတ်လက်တစ်ဆစ်ရယ်။

“ဟိုဒေါက်တာလား... သားဆိုလား ရှင်းရှင်းပြောစမ်း ငုဝါ”

“ဝါက ရည်းစားတွေလျှောက်ပြီးထားနေတာမှမဟုတ် တာ ဖေဖေရယ်”

“ဘာ!”

“ဘိုနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းလိုပဲရှိနေတာပါ။ ကိုကိုကြီးကို လည်း အစ်ကိုလိုပဲသဘောထားတာမျိုးပါ ဖေဖေ”

“နင် ရုပ်ကလေးမန်းပြပြီး မလည်ရှုပ်လိုက်လုပ်မနေနဲ့ မိငုဝါရဲ့။ အဲဒါ နင်ဘယ်လောက်မိန်းကလေးသိက္ခာချတယ်ထင် သလဲ။ တောက်က! ငါနော်၊ နင့်ကိုကတုံးတုံးပြီး သီလရှင်ဝတ်ခိုင်း ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်။ တကယ်ပါပဲ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ပန်းကလေးနဲ့ သား”

ရော ဟိုဆရာဝန်လေးပါ ရင်းနှီးခင်မင်ကြပေမယ့် သမီးကိုပဲ နှစ် ယောက်စလုံးက ရွေးကြတာကိုး။ မွေးတို့တော့ လူကြားထဲ မခံချို မခံသာဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ သမီးကိုချည်း ဖိမဆူပါနဲ့အစ်ကိုရဲ့”

“မဆူလို့ဖြစ်မလား... ဟိုဘက်ကလည်း ဆရာဝန် ကြီး ဒီဘက်ကလည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ ငါက ကြားထဲမှာ သမီးကို မျောက်ပြဆန်တောင်းတဲ့လူလိုဖြစ်နေတာလေ။ ‘သမီးတစ်ကောင် ခွားတစ်ထောင်’ ဆိုတဲ့စကားပုံက... ငါ့ကျမှပဲ မှန်တော့တယ်။ တောင်!”

“မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ သမီးရိုးသားတာ မေမေသိပါတယ်၊ ယုံလည်းယုံစွာယ်။ ဒီအခွယ်မှာ ဒီလိုတောင်းရမ်းတဲ့ကိစ္စက ကြုံ ကိုကြုံရမှာပဲလေ... တိတ်တိတ်”

“ဝါလည်း ဒီနေ့မှသိရတာပါမေမေ၊ ကိုကိုကြီးကို ခင် တာမှန်ပေမယ့် ဝါ့ကိုဒီလိုသဘောထားမျိုးရှိနေမှန်း လုံးဝမသိရ တာအမှန်ပါ။ ဒီနေ့အထိလည်း ဘာမှအခိုင်အယောင်မပြဘဲ ဝါ့ကို ရိုးရိုးသားသားပဲပြောဆိုတတ်တာလေ”

“နောက်ကို အဲဒီအိမ်မသွားနဲ့တော့”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘိုတို့အိမ်လည်းမသွားရဘူးဆို လို့နေခဲ့တာ၊ အခုလည်း မချိုတို့အိမ်ကိုမသွားနဲ့ဆိုပြီး ပိတ်ပင်နေ

ရင် အိမ်တွင်းပုန်းပဲဖြစ်တော့မှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဟိုရှင်ဘုရင်ခေတ်က ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းတွေကို ဝေသလိုမျိုး ခုနစ်ပိုင်းပိုင်းတဲ့မင်းသမီးလေးလို မင်းရဲ့သမီးကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းပြီးသာ ဝေပေးလိုက် အေးရဲ့”

“ဗွ့! လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ၊ ပြောပြန်ပြီ ပေါက်တတ်ကရ”

စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ပြောတာမှန်း ဝါသိပါ၏။ ငါ့အဖြစ်ကလည်း ဆိုးလွန်းပါတယ်လေ။ ယောက်ျားလေးဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီတွဲလို့ရမှာကိုး။ အခုတော့ ဝါက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းစားတဲ့ အသည်းစားဘီလူးမလို ဖြစ်နေပြီကော။

“မင်းညီမက ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ကိုအောင်ရှင်းတို့နားထဲ အနှေးနဲ့အမြန်”

“ဝါ”

“ပြောရင်းရောက်လာပြီ အသက်ရှည်ဦးမယ့်ကလေး”

သံဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်လာသည့်ဘို့ကြောင့် ဇေဖေတို့ပါ သက်ပြင်းပြိုင်တူချရလေပြီ။ စိုးရိမ်သည့်အကြည့်တို့က ဘို့မျက်ဝန်းမှာ အထင်းသား။

“ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက်က ငါ့ကိုတောင်းလိုက်တယ်ဆို”

“အဲဒါကိုပဲပြောနေတာ သားရဲ့”

“ဝါက မငြင်းလိုက်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို”

“ရှင်းပြဖို့ဝေးလို့ သူထပြေးတာနဲ့ လေးလေးတို့လည်း ပြန်လာခဲ့တာ သားရဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောရမှာပေါ့ ဝါရဲ့။ ငါ့မှာ ကိုယ်ရှိနေတဲ့ဟာ”

“မျက်နှာပူလို့ ထပြေးလာတာပါဆိုမှ၊ နောက်မှပြောမှာပေါ့”

“ဒါမျိုးက ချက်ချင်းရှင်းရတာမျိုး ဝါရဲ့”

“အဲဒါကိုပဲပြောနေတာ ဘိုရယ်၊ ငှက်က ဘယ်တော့မဆို အားနာရတာနဲ့ သိမ်ငယ်ရတာရောပြီး ထူပူနေတာ။ သူနှုတ်ဆိတ်ပြီးနေရင် ပြဿနာဖြစ်တတ်တာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“မေမေအေးတို့ပဲ ပြောပေးလေ”

“အေးပါ သားရယ်”

“ဟိုဘက်က ဘာပြောလိုက်သေးလဲ”

“ငှက်ကိုစဉ်းစားဖို့ အချိန်ယူပါတဲ့လေ”

၂၁၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“နင်က ဘာကိုစဉ်းစားဦးမှာလဲ ဝါ”

“စကားပြောနဲ့ကြနော်၊ မေမေတို့နားတော့မယ်”

မေမေတို့ရှောင်ပြီး ဘိုက ဝါဘေးနဲ့ကိုရွှေကာ ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ဖျားကိုပါ ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ အမျိုးသားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ဒုက္ခက ဝါအတွက် မပြီးသေးပါလား။

“ဘာလုပ်တာလဲ... ဖယ်”

“မေးတာကိုဖြေလေ”

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ၊ မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူး။ စိတ်ရှုပ်စရာကြီး”

“သူ့ကိုမစဉ်းစားနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ စဉ်းစားပေးရမှာပေါ့”

“ကျစ်! နင့်ကိုမှ ငါမကြိုက်တာ ဘိုရဲ့”

“ကြိုက်ခိုင်းတာမှမဟုတ်တာ၊ ချစ်ခိုင်းတာပါ ဝါရဲ့”

“မသိဘူး”

“ဘာမသိရမှာလဲ၊ နင်နော်... ငါ့ရဲ့နှစ်ကောင်မဖမ်းချင်နဲ့။ လှေနဲ့နှစ်ဖက်နင်းမယ်ဆိုရင်တော့ သေပြီသာမှတ်”

“ဘိုစကားကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရင်းမှ ပြုံးမိလေ၏။ သူသုံး

သမ္မုစကားပုံက ယောက်ျားလေးတွေကိုပဲ သုံးနှုန်းရတာမျိုးမဟုတ်လား။ ဒီကောင်တော့ ဘာကိုဘယ်မှာသုံးမှန်းမသိ သုံးပြုရတယ်လို့။

“ဒါက ဘာကိုပြုံးတာလဲ”

“ပြုံးမှာပေါ့၊ မှားနေတာကိုး”

“ဘာရယ်”

“နင်သုံးသွားတဲ့စကားပုံက နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေအတွက် သုံးတာဟဲ့”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေးတွေအတွက်ကရော”

“လျှာနှစ်ခွမလုပ်ချင်နဲ့လို့ ပြောရတာ”

“အေး... နင်လည်း လျှာနှစ်ခွနဲ့မြွေမ မလုပ်ချင်နဲ့”

“အံ့မာ! သူ့ကိုယ်သူ ဆရာကြီး Style နဲ့လုပ်ပြနေပြန်ပါပြီ။ ဘာမှဖြင့် မပြောတတ်ဘဲနဲ့များ”

“ဝါကလည်းကွာ၊ ကိုယ်ဒီလောက်ချစ်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့ မူမနေစမ်းပါနဲ့”

“အံ့မယ်! ငါဘယ်မှာမူပြနေလို့လဲ၊ နင့်ဘာသာနင် အိမ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြောင်အပြီးပြတ်သလို မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ ငါ့ကိုလာကြိုက် နေတာလေ”

“ကြိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်တာပါဆိုနေမှ”

“သိဘူး... အတူတူပဲ”

“Yes! မှာလား”

“ဘာကိစ္စ Yes ရမှာလဲ၊ တစ်ခါ Yes ပြီးရင် နောက် ဆက်တွဲ Request တွေက ထပ်ပါလာဦးမယ်”

“ဘာလဲ ဝါ၊ ရ”

မျက်စောင့်ခဲပြန်လေ၏။ ဝါ့ကို ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက် ကထိ မျက်စိကျပြီးတောင်းသတဲ့လေ။ ဒီသတင်းကြားတာနဲ့ ဝါ ပြောသလို အိမ်မြောင်အပြီးပြတ်လို ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဒီကို အပြေးရောက်လာရတာမဟုတ်လား။ သူ့ချစ်သူလေးကဖြင့် ရေခဲ တုံးလို အေးစက်စက်ဖြစ်နေတုန်းပါလေ။

“တစ်ခါ Yes လိုက်ရင် စေ့စပ်ကြစို့ဆိုပြီး လုပ်တော့ မှာလေ”

“အင်း”

“အဲဒါကို Yes မိရင် နောက်ခြောက်လဆိုတာနဲ့ လက် ထပ်ကြစို့ဆိုပြီး တောင်းဆိုမှာမဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝါက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“ဒီတော့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတာလို့ အပြောမခံရ အောင် ခုကတည်းက ကန်တော့ဆွမ်းပါရှင့်... ရပြီလား”

“ဟာ! မရဘူး၊ နင်အဲဒီလိုနေရင် ဟိုဆရာဝန်က နင့်ကို ဆွဲခေါ်တော့မှာပေါ့။ ဘာလဲ... ဆရာဝန်က ပိုပိုက်ဆံရှာနိုင် တယ်၊ ပိုချမ်းသာတယ်ထင်နေလား”

“ကြည့်! မဟုတ်တာပြောပြန်ပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုဟုတ်လိုက်လေကွာ”

ဝါက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သွားလေ၏။ ဆံထုံးပုံပုံလေး ထုံးထားပြီး ပန်းပန်ထားသလို ဇာအင်္ကျီနှင့်ပိုးလုံခြည်ဝတ်ထားပုံ က လနတ်သမီးလို ထင်ထင်ရှားရှား လှပနေတာပဲမဟုတ်လား။ အရင်လို ပုံတုံးကြီးသာနေခဲ့ရင် အဲဒီဆရာဝန်က နင့်ကိုကြိုက်မှာ တဲ့လား ဝါ။ နင်ဒီလောက်လှမှန်းသိလို့ ဟိုက မျက်စိ ဘုတ်ခနဲ ကျစ်သွားရတာပေါ့။

“အဲ! ဘာလုပ်တာလဲ”

“နင်အလှပြင်ထားလို့ ဟိုကမြင်ပြီး ကြိုက်တာမဟုတ် လား။ စိတ်တိုတယ်”

လက်မောင်းကိုဆွဲလိမ်လိုက်တာမို့ မျက်နှာလေးနုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လက်မောင်းကိုပွတ်လိုက်ပါ၏။ နိုင်စားလိုက်တာနော်။ သူငယ်ချင်း
ဘဝမှာတောင် ဒီလောက်နိုင်စားနေရင် နောင်ဆိုမည်သို့ဖြစ်မည်
နည်း။

“နာတယ်ဟဲ့... သူ့အသားမဟုတ်တိုင်း”

“ဒါဆို မနာအောင်လုပ်ပေးမယ်လေ”

“နင်နော်! ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အခန်းထဲမှာ ဖေဖေ
တို့ရှိနေတာ ကြားသွားမှာပေါ့”

“ကြားလည်းဘာဖြစ်လဲ၊ နင်နဲ့ငါ့ကို သဘောတူထားပါ
ပြီဆိုနေမှ”

“ဖေဖေတို့သဘောတူတယ်ဆိုတာနဲ့ ငါ့ကိုနင်အပိုင်ရပြီ
မထင်ပါနဲ့ ဘိုရဲ့”

“သိပါတယ်... သိပါတယ်၊ ဒီခေါင်းလေးတစ်ညိတ်
ကို ကမ္ဘာချီပြီးစောင့်နေရတာပါ”

“ဘယ်မှာစောင့်ခိုင်းနေလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စောင့်
နေပြီးတော့များ”

“မစောင့်စေချင်ရင် ညိတ်လိုက်လေ ဝါရဲ့”

“မညိတ်ပါဘူး”

“ညိတ်လိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ဘက်ကို (45°) လောက်လေး

စောင်းပေးလိုက်ရင် OK ပြီ”

“ဘာ!... 45 ဒီဂရီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလိုလေး”

“ဘို... ”

အသံကျယ်သွားတာကို အမြန်ထိန်းလိုက်ရပါ၏။ ၄၅
ဒီဂရီဆိုပြီး လူကိုပခုံးဖက်ကာ သူ့ဘက်ကိုဆွဲလိုက်တာကိုး။ ပါး
ပြင်ကိုလည်း ကျူးကျော်လိုက်သေး။

“နင်နော်... ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း လူကို”

“ပေးထားပါတယ် ဝါရယ်”

“ဘာပေးလို့လဲ”

“ဝါသုံးလို့မကုန်နိုင်တဲ့... (၁၅၀၀)နဲ့ (၅၂၈)ပေါင်းပြီး
(၂၀၂၈) တောင်မှလေ၊ မယုံဘူးလား... မယုံရင်”

“ယုံပြီ... ယုံပြီ၊ တော်တော့နော်။ တော်ကြာ မေမေ
တို့မြင်သွားဦးမယ်”

ဘိုက တီးတိုးရယ်လိုက်ပြီး ငါ့ကိုအသည်းယားစွာဖြင့်
အတင်းဖက်ပြီး ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေ၏။

ယုံပါတယ် ဘို...

တကယ်ပါ...

၂၂၄ မမသဒ္ဒါမောင်

ဝါထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံတဲ့ ပြာလုံမိန်းကလေးကိုမရွေးဘဲ
ဝါမှဝါတစ်ယောက်တည်းကိုပဲရွေးပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ နင့်ရဲ့နှလုံးသားကို
ဝါမြင်နေရပါတယ် ရှင်းသန့်ဘို့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

Operation ဝင်ပြီးနောက် Mask နှင့် glove ကိုချွတ်
ရင်း သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ၏။ လက်တွေကို ဆပ်ပြာဖြင့်
သန့်စင်အောင်ဆေးရင်း မှန်ချပ်ထဲသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိပါ
သည်။ နဖူးမှာ ချွေးပင်စို့နေချေပြီ။

“Operation OK...ရဲ့လား ဒေါက်တာ”

“OK... ပါတယ် မြစပယ်”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာဝန်ချင်း နှုတ်ဆက်တာကို ပြန်
ပြောပြီး Corridor ဘက်ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ နားနေခန်းထဲသို့ဝင်
လိုက်စဉ် အတွင်းမှထွက်လာသည့် Nurse အေးအေးမြင့်နှင့်တိုး
မိလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“Sorry!...”

“ဒေါက်တာကိုရှာနေတာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ညွှတ်သည်ရောက်နေလို့”

“ညွှတ်သည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိန်းကလေးလား”

သူ့အမေးကို Nurse မလေးက ပြုံးမမြဲဖြင့် ပြန်မဖြေတာမို့ မိန်းကလေးမှန်း သေချာသွားချေပြီ။ ဘုရားရေ! ငါများလား။ ဒီကိုတစ်ခါမှမလာဖူးတာမှန်ပေမယ့် သူနဲ့သီးသန့်ပြောစရာတွေရှိရင်တော့ သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လာတွေ့မှာပေါ့လေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... Duty ပြီးတဲ့လူက အေးဆေးပေါ့”

“ညွှတ်သည်စောင့်နေတယ်ဆိုလို့ပါကွာ”

“ကောင်မလေးကလှတော့ တော်တော်လှတာ မိုးမြင့်

ရ”

“ဆံပင်အတိုလား... အရှည်နဲ့လား”

“ဟာ! နှစ်ယောက်တောင်ရှိတာလား များနေရင် တစ်

ယောက်ဖွဲ့ပေးကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

လွှတ်ခနဲစကားမှားသွားတာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစလေပြီ။ သူကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ်လောသွားရတာပါလိမ့်နော်။

“ဘယ်တစ်ယောက်ကိုရွေးမှာလဲ”

“အာ... နောက်မှပြောတော့မယ်”

“ဒီကောင်တော့ ငါးရုံနှစ်ကောင်ပြိုင်စမ်းတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

စမှန်းသိတာမို့ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ duty coat ကို လက်မှကိုင်ကာ ထွက်ခဲ့တော့၏။ Lift ဖြင့်အောက်ထပ်သို့ ရောက်စဉ် Hall ထဲရှိခုံမှာထိုင်နေသည့်ကောင်မလေးက သူ့ကို လက်ထောင်ပြလိုက်လေသည်။ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းခိုးရှိုက်လိုက်မိတာလေ။ မျှော်လင့်ထားမိတဲ့သူမှမဟုတ်တာကိုး။

“Duty ပြီးပြီလား ကိုကို”

“ဆိုပါတော့”

“အိမ်တစ်ခါတည်းပြန်မှာလား”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ်ကအိမ်မပြန်ရင် ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ပြာနဲ့စကားပြောရအောင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပါလား
ကိုကိုရဲ့”

“ပြောစရာရှိတာ Phone နဲ့ပြောလို့ဖြစ်တာပဲ”

“Phone ထဲမှာ မပြောချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်လိုက်ခဲ့လေ၊ မာမီမျှော်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“အိမ်လည်းမလိုက်ချင်ပါဘူး၊ တစ်နေရာရာဝင်ပါ ဆို
နေမှ”

“ကဲကဲ... သဘော... သဘော၊ ကားပါလာလား”

“ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့လေ”

လိုက်ဖို့ခေါ်ရုံပဲရှိသေး၊ ဆေးရုံထဲမှာပင် သူ့လက်မောင်း
ကိုချိတ်တွဲလိုက်တာမို့ ပန်းပြာပြာနှင့်သူ့ကို တခြားလူတွေက ပြုံး
စိစိဖြင့် ကြည့်ကြချေပြီ။ ပြဿနာပဲ၊ ဒီချာတိတ်မလုပ်တာနဲ့ပဲ
လူကို အထင်မှားစေတော့မှာကိုး။

“ဘာလို့ လက်ချိတ်ရတာလဲ၊ ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ပါဘူး၊ ကိုကိုလက်ကို ပြာချိတ်တာအဆန်းမှ
မဟုတ်တာကို”

“သူများတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ”

“ကြည့်ကြည့်ပေါ့၊ မျက်စိရှိလို့ကြည့်ကြတာပဲ၊ ဘာဖြစ်
လဲ”

“ခက်တော့တာပဲ”

ကား Parking မှာ ကားကိုထုတ်လိုက်ပြီး ပန်းပြာပြာ
တက်ရန်အတွက် သူ့ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူ့ကားကို
ဝါမဟုတ်ပါဘဲ ဤကလေးမ ဦးဦးဖျားဖျားစီးခွင့်ရတယ်လို့။

“အန်ကယ့်ဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဖေဖေနဲ့က အိမ်မှာလည်း နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာကို
ဘာလို့ ဒီမှာတွေ့စရာကိုမှလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ လခထုတ်ရက်လည်းမဟုတ်
ဘဲ ဘာလိုက်ကျွေးခိုင်းမလို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကော်ဖီပဲဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်ကိုကိုရဲ့”

ကော်ဖီဆိုင်ခပ်သန့်သန့်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး နှစ်
ယောက်သား ဆိုင်ထဲဝင်လာကြ၏။ အပြင်ကိုလှမ်းမြင်ရသည့်
ဝိုင်းမှာပင် ထိုင်လိုက်ပြီး ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့်မုန့် လှမ်းမှာလိုက်၏။
ဝါသာမြင်ရင် ညနေစာစားခါနီး ကော်ဖီသောက်ရသလားလို့ပြော
မှာအမှန်ပါလေ။

၂၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဝါ့ကိုဘယ်လိုမြင်လဲ”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝါ့အကြောင်းတွေ့နေမိတုန်း မေးလိုက်တာမို့ သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဝါ့ကိုဘယ်လိုမြင်လဲတဲ့။ ချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ကြည့်တာမို့ ဝါက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကျွဲနို့ရဲ့ မိန်းကလေးပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့”

“ငါ့ဝါက ပြာရဲ့အစ်မ မဟုတ်လား။ သူ့အကြောင်းကို ကိုယ့်ထက် ပြာလေးက ပိုသိမှာပေါ့”

“အစ်မ... ဟုတ်လား”

“အင်းလေ... မဟုတ်လို့လား”

“သွေးက ဝေးပါတယ်ကိုကို၊ ပြီးတော့လည်း သူက ပြာကို ညီမလိုသဘောထားတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ပန်းပြာပြာက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီးပြောနေလေ၏။ အင်းပေါ့လေ။ အငယ်ဆိုတော့လည်း အနိုင်ယူချင်စိတ်နဲ့ ဝန်တိုမှုကတော့ အနည်းအကျဉ်းရှိနိုင်တာပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုကိုမို့ သူ့ကိုကြိုက်တာ ပြာအံ့ဩပါရဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့အကြောင်းလည်းဘာမှသေချာမသိဘဲနဲ့ ကြိုက်စရာလားလို့”

“မှားနေပြီ ပြာလေးရဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ်က ဝါ့ကိုကြိုက်တာမှမဟုတ်တာ။ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်မိတာလေ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အချစ်မှာ reason မရှိဘူး ပြာလေးရဲ့။ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားအချက်ပြလို့ သိရတာပါ။ လှတာမလှတာ ပြည့်စုံတာ မပြည့်စုံတာမျိုးတွေ ဘာမှမလိုအပ်ဘူးလေ။ အချစ်မှာ အချစ်ပဲရှိပါတယ်။ ရိုးရိုးစင်းစင်းပါပဲ”

မျက်နှာလှလှလေး မဲ့ကျသွားလေ၏။ ကလေးရွှေမှာ အချစ်အကြောင်းတွေပြောနေမိတာ ကိုယ့်ကိုးယားဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ အိုလေ... အရွယ်ရောက်နေမှတော့ ဒီကိစ္စကို တီးခေါက်ကြည့်မိတာမျိုးရှိရမှာပေါ့။

“ဝါက မလည်ရှုပ် ကိုကိုရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မှာချစ်သူရှိနေရဲ့သားနဲ့ သူ့လူထက် သာတဲ့ ကိုကိုကို သူ့ရွေးတာလေ”

“နေဦး... မှားမယ် ပြာလေး၊ ကိုယ် ခုချိန်ထိ ဝါဆိုကာ အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲဘာမှပြန်ရသေးတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အဲဒီလို အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်ပုံစံကိုက သူ့ Style ကို ကိုရဲ့။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်စလုံးကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထား တဲ့ပညာကတော့ အံ့ဩရလောက်ပါရဲ့”

ဘုရားရေ! ဝါမှာချစ်သူရှိနေသတဲ့။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ချစ်သူရှိနေတဲ့မိန်းကလေးက သာမန်မိန်းကလေးနဲ့ ထူးခြားကွဲပြားနေမှာအမှန်ပါ။ မျက်ဝန်းလေးတွေ တောက်ပနေမယ်၊ တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားမိတိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အလိုလိုပြုံးနေမှာမဟုတ်လား။

ခုတော့ ဝါပုံစံက ခပ်အေးအေးနဲ့ အလုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးမျိုးပါလေ။

“ဝါမှာ ချစ်သူရှိတယ်?”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကလဲ... ဘယ်သူလဲ”

“သူတို့ရှေ့ခြံက ကုမ္ပဏီ GM ရှင်းသန့်ဘိုတဲ့”

“ရှင်းသန့်ဘို”

သူ့မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိပါ၏။ ရှေ့ခြံကတဲ့လား။ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒီလောက်နေ့စဉ်တွေပြီး မြင်နေခင်နေမှတော့ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ဖို့က ပိုပြီးနီးစပ်နိုင်တာပါလေ။

“အဲဒါ ကိုယ်မသိတာအမှန်ပဲ၊ ဘယ်တုန်းက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာပါလိမ့်”

“ကြာတော့ကြာပြီ ကိုကို၊ ကိုသန့်က ပြာတို့နဲ့ငယ်ယူငယ်ချင်းပါ”

“ငယ်သူငယ်ချင်း?”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ် မှားပြီလား၊ သူ့မှာချစ်သူရှိနေတာကိုမသိဘဲ မာမိတို့ကိုဖွင့်ပြောလိုက်မိတာလေ”

“ကိုကို မမှားပါဘူး၊ သူ့ကမှ မှားတာပါ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုကိုလည်း ညှို့မြဲလုပ်ပြီး ကိုသန့်ကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင်တာ ဝါပဲဟာ၊ ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ”

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပိုင်ရှင်မရှိသေးရင် ဘယ်သူဆို

ကြိုးစားခွင့်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့အရွယ်သူ့သိက္ခာနဲ့တော့ ဒီကိစ္စက ရှက်စရာကြီးပဲဟုတ်ပါလား။ ဒါကို ပြာလေးက သူ့ပေါ်အပြစ်မပုံဘဲ ဘာကြောင့်များ ဝါကိုမှအပြစ်ပုံချတာပါလိမ့်။

“ဝါက အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးမှမဟုတ်တာ ပြာလေးရယ်။ တစ်ဖက်သားနစ်နာအောင် မပြောချင်ပါနဲ့”

ပန်းပြာပြာက မရယ်ချင်ပါဘဲ ရယ်လိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလဲ၊ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်တယ်ဆိုပြီး စိတ်က ကွဲနေသလိုပါပဲလား။

“ကိုသန့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ ကိုကိုသိလို့လား”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“ကိုသန့်က... ကိုသန့်က ပြာချစ်သူပါ”

“ဘာရယ်”

“ကိုကိုချစ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ ငုဝါဝါက ပြာနဲ့ကိုသန့်ကို ကြားထဲဝင်ပြီး သွေးခွဲခဲ့တာပါ ကိုကို။ ပြာတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် စကားများပြီး ပြာချစ်သူကို သူ့လူယူလိုက်တာပါပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာ။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါက ကိုကိုကိစ္စပါ။ ပြာကတော့ ကိုကိုနဲ့ ကိုကိုတို့မိသားစု ဝါကြောင့်ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာကို စိုးရိမ်လို့ ကြံပြောရတာပါ”

ကိုကို။ ငုဝါဝါဆိုတာ အရှက်အကြောက်ကင်းတဲ့မိန်းကလေးမှန်း သိမှသာ ကိုကိုတို့ဘက်က အချိန်မီနောက်ဆုတ်နိုင်မှာလေ”

“မဟုတ်ဘူး”

ငြင်းဆန်သံက တိုးတိမ်သွားရပါ၏။ ကမ္ဘာကြီးပြောင်းပြန်လည်ပါရောလား။ ဝါက... ဝါက ရှင်းသန့်ဘိုနဲ့ချစ်သူဖြစ်နေတာ ကြာပြီတဲ့လေ။ ပြီးတော့ ပြာလေးရဲ့ချစ်သူကိုမှ လုသတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။

ပြာလေးပဲ လိမ်ပြောတာများလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒေါက်တာမျိုးသူရရဲ့သမီးလေးက ဒီလိုသိက္ခာချတတ်တဲ့စရိုက်မျိုးရှိပါ့မလား။ ကိုယ် ဘာကိုယုံရမှာလဲ ဝါ။ တစ်ဖက်က ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေရတဲ့သူ၊ တစ်ဖက် မိဘချင်းရင်းနှီးလက်စရှိနေတဲ့မိန်းကလေး။

ကိုယ်တော့ မင်းကြောင့် ရူးချင်လာပြီ ဝါ...

အခန်း (၂၁)

လမ်းထဲသို့ စက်ဘီးကိုကွေ့ဝင်ခဲ့စဉ် ရှေ့မှာရိပ်ခနဲမြင်
လိုက်ရသည့်လူရိပ်ကြောင့် စက်ဘီးဘရိတ်ကို ညှစ်လိုက်မိပါ၏။
ရုတ်တရက်မို့ အရှိန်ဖြင့်ရပ်လိုက်ရသဖြင့် စက်ဘီးက လမ်းဘေး
မြောင်းပေါင်ကိုတိုက်မိကာ လဲကျလေသည်။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

ခြေထောက်ဆီမှ မျက်ခနဲနာကျင်ပြီး ပူသလိုဖြစ်သွား
တာမို့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီမှန်းသိလိုက်ပါသည်။ နာလိုက်တာနော်၊ ဒီ
လောက်လမ်းအကျယ်ကြီးရှိတာကို ဘာလို့များ ဝှံ့စက်ဘီးရှေ့မှာ
လူလာရပ်ရတာပါလိမ့်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြာ...”

“ဟုတ်တယ်... ငါပဲ”

“စက်ဘီးရှေ့ ဘာလို့ပိတ်ရင်လိုက်ရတာလဲ။ နင့်ကို တိုက်မိမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ဟင်းဟင်း... ငါက နင်တိုက်ပါစေလို့တောင်မှ ဆု တောင်းထားတာ ဝါရဲ့။ နည်းနည်းလေးပဲ လွဲသွားတယ်”

ခြေထောက်ကို စက်ဘီးအောက်မှ အသာဆွဲထုတ်လိုက် ပါ၏။ ညိုသကျည်းနေရာမှာ ညိုမည်းနေပြီး ပွန်းသွားတဲ့အစင်း ကြောင်းက အကြီးကြီးပါလေ။ လုပ်ရက်ပါပေ့ ပြာရယ်၊ အန္တရာယ် ရှိမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့ရန်ပြုရပါသလဲ။

“နင်က ယောက်ျားတွေကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထား တတ်တဲ့မိန်းမပဲ”

“ဘာ! နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ပြာ”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ ကိုသန့်လိုလိုနဲ့ ကိုကိုကိုပါ နင် ဆွဲထားတာ ငါတို့မျက်မြင်ပဲဟာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေး တွေကလည်း နင်မှနင်ပဲဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ ဆေးတော်တော်စွမ်း တယ်ပေါ့လေ”

“ပြာ”

“ဘာလဲ”

“ဘို့ကို နင်ချစ်နေမှန်း မေမေတို့သိပါတယ် ပြာ။ ဒါပေမဲ့ ဘိုရောအန်တီသန့်ကပါ နင်နဲ့ဘို ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ဖြေရှင်းခဲ့ကြတာပါ”

မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်မကောင်းအောင်ပင် မဲ့ပြ လေ၏။ မနာလိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ပဲရပ်ပါတော့လား။ အခု ကိုကို ကြီးနဲ့ပါ လိုက်ဆက်နွယ်နေတာကတော့ အတော်လေးလွန်နေ ချေပြီ။

“ကိုကိုကို ညိုမြလုပ်နေတာကိုရော နင်ဘယ်လိုရှင်းမှာ လဲ”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ငါက ရိုးရိုးသားသားခင်ကြတာပါ ပြာ”

“ရိုးရိုးသားသား... ဘာရိုးရိုးသားသားလဲ။ နင်မရိုးသား လို့ ဟိုက ချစ်ပါတယ်ကြိုက်ပါတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်လာတာပေါ့။ နင် မရက်ဘူးလား”

“ဒါ ငါ့ကိစ္စပါ ပြာ၊ ငါ့ပြဿနာကိုငါရှင်းနိုင်တယ်။ နင် ဝင်ရှုပ်စရာမလိုဘူး။ ဘိုတစ်ယောက်နဲ့ပဲတော်ပါတော့ ပြာ။ ဟိုက သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် နင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာ။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ကိုကိုကြီးကိုတော့ ပြဿနာသွားမရှာပါနဲ့”

ခနဲသလိုရယ်ချေပြီ။ ဘုရားရေ! ကိုကိုကြီးကိုများမဟုတ်
တမ်းတရားတွေ သွားတိုင်လိုက်ပြီလား။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရေ
မှာ အစ်မဖြစ်သူ သိက္ခာကျအောင် အရှက်ရအောင်လုပ်တတ်တဲ့
အကျင့်စရိုက်က မပျောက်သေးပါလား ပန်းပြာပြာ။

“နင့်အကြောင်းကို သူတို့သိသင့်ပါတယ် ဝါရဲ့”

“ငါ့အကြောင်းကို နင်လိုက်ပြောစရာမလိုပါဘူး ပြာ။
ကိုကိုကြီးကိုလက်မခံနိုင်ပါဘူးဆိုတာ ငါမပြောပေမယ့် မေမေတို့
လူကြီးချင်းပဲ သင့်တော်သလိုပြောကြမှာပါ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ကိုသန့်ကိုတော့ နင်ခေါင်းညှိတ်မယ်
ပေါ့လေ”

“ဘိုနဲ့ငါက...”

“နင်အတော်လောဘကြီးတဲ့မိန်းမပါပဲလား ငုဝါ”

“ဘာ!”

“လက်ထဲကမုန့်လည်း နင့်ဟာ ရှေ့မှာရှိတဲ့မုန့်ကလည်း
နင့်ဟာဆိုပြီး လောဘအတောမသတ်နိုင်တာလေ။ အရှက်ကို
နည်းနည်းမှမရှိဘူး”

စိတ်ထဲ မျက်ရှုသွားရပါ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ပြန်
မကြည့်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုအပြစ်ပုံချတတ်တဲ့အကျင့်က အံ့သြစရာ

ပါပဲလား။ အရှက်မရှိဘူးတဲ့။ တကယ်တမ်းအရှက်မရှိတဲ့လူက
နင်ပဲမဟုတ်လား ပြာ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်ပါဘဲနဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး
အတင်းလိုက်ကြိုက်နေတာက ပန်းပြာပြာပါလေ။

“ငါက အရှက်မရှိတာလား နင်ကအရှက်မရှိတာလား
သေချာစဉ်းစားပြီးမှပြောပါ ပြာ”

“ဘာ!”

“နင်သာအရှက်မရှိ ဘို့ကို တစ်ဖက်သပ်လိုက်ကြိုက်
နေတာ မဟုတ်လား”

“နင်... နင်”

အနာထိတော့ နာတတ်ပါဘိ။ နာကျင်နေသည့်ကြားမှ
အားယူထရပ်လိုက်ရပါသည်။ ပြုသူက ကူညီဖို့ဝေးစွ။ ငါ့ကိုသာ
ပြဿနာရှာဖို့ပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာအချိန်ပြည့်ရှိနေတာပါလေ။

“မိန်းမ... နင်တော်တော်မိုက်ရှိုင်းတယ်”

“ရှိုင်းတယ်ထင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ပြာ။ နင် အမြဲ
ပြဿနာရှာနေတာ ငါအရမ်းစိတ်ကုန်နေပြီ”

“နင်... နင်... ကောင်းပြီလေ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမ
က စိမ်းခေါ်နေတော့လည်း ရပါတယ်။ နင်စောင့်သာကြည့်နေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုသန့်ကို ငါရအောင်ကို ယူပြမယ်။ မှတ်ထား”

မင်သက်စွာကြည့်နေမိစဉ် ပြာက မီးတောက်နေသလို မျက်လုံးရဲရဲဖြင့် ဝါကိုစူးခနဲကြည့်ကာ ခြံထဲဝင်သွားတော့သည်။ ဘုရားရေ၊ ဒါ မိန်းကလေးတဲ့လား။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ကို ရအောင်တောင်မှ ယူပြမတဲ့။ အရှက်တွေ သိက္ခာတွေ ဘာမှ မရှိတော့တာပါလား ပြာရယ်။

ခြေထောင့်နင်းလျက် ခြံထဲအထိ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက် လာရပါ၏။ ခြေတစ်ခါထောက်တိုင်း ရင်ထဲအံ့ထိ အောင့်သွားတဲ့ ဒဏ်က အကြီးကြီးပါမလား။ ပြာ... နင်ပေးတဲ့ဇာတ်ရာက အပြင် မှာပါမက ရင်ထဲထိတိုင် ရောက်နေတာမို့ နင်အရမ်းတော်နေတာ ပါလေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သမီးရယ်”

“စက်ဘီးလဲတာ မေမေ”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“ဆေးခန်းသွားမလား သမီး”

“နေပါစေ မေမေ”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာဝန်ပင့်လိုက်တာပေါ့”

မေမေက ဝါကို ဆက်တီပေါ်ထိုင်နိုင်ရန် တွဲပွဲပြီး Ph-one ဆက်နေလေ၏။ ရအောင်ယူမယ်တဲ့လား ပြာ။ ကြိုးစား ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ဖူးစာပါခဲ့ရင်တော့ ဘို့ကို နင်ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာပါပဲ။

“ဝါ ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“ဒီမှာလေ သားရယ်၊ စက်ဘီးလဲတာလို့တော့ ပြောတာ ပဲ”

“ဟင် !”

ဆရာဝန်ပင့်တယ်ဆိုပြီး ရောက်လာတာက ကိုကိုကြီး မဟုတ်ပါလား။ ကားကို အိမ်ရှေ့မှာရပ်လိုက်တာမို့ ဘယ်သူများ လဲ လှမ်းကြည့်မိပါတယ်။ အန်တီချိုသားကိုမှ မေမေ ဘာကြောင့် ခေါ်ရပါသလဲ။ မျက်နှာပူစရာကိစ္စကြီးရှိနေခဲ့တာ ဘာများကြာသေး လို့ပါလဲလေ။

“ဘယ်နားထိသွားတာလဲ ဝါ”

“ခြေထောက်”

“ဘယ်လား ညာလား”

“ဘယ်”

“မိန်းကလေး ဘယ်ဖြစ်ရင် ကြာတော့မှာပဲ ဝါရယ်၊ မှန်း! ပြပါဦး... ကြည့်ရအောင်”

အမယ်လေးနော်! မျက်နှာပူပါတယ်ဆိုမှ လုံခြုံည် ‘မ’ပြ
ရပြီလေ။ ဆရာဝန်ဆိုတာက ထားပါတော့။ သူက ဝါကိုနှစ်သက်
နေမှန်း သိနေရတာကိုး။ မေမေကတော့ အန်တီချို့ကို ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန်ပြောပြကြောင်း ပြောပြီးပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဝါက
တော့ မျက်နှာပူရဆဲပါပဲ။

“ဖြစ်ရလေ ဝါရယ်၊ တော်တော်ထိသွားတာပဲ။ အရင်
ဆေးရမယ်နော်။ နည်းနည်းတော့ စပ်မယ်”

“အ!”

“ဥုံ့! ဥုံ့! ပိုးဝင်မှာစိုးလို့ Sprit ထည့်တာမို့ပါ”

အရက်ပြန်ဖြင့် သေချာဆေးပြီးနောက် ဆေးကိုအသာ
ဖွဖွလေး ဖိလှူးပေးနေပြန်ပါတယ်။ အထဲမှာ ဒဏ်တစ်ခုခုဖြစ်သွား
တာမို့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ရန်ပြောလေသည်။

“နောက်နေ့မှသွားလည်း ရတယ်လေ။ ဝါမှလောလော
ဆယ် ခြေမထောက်နိုင်သေးတာ။ နားပါဦး”

“ကန်တော့... ကန်တော့ပါနော်၊ အားနာလိုက်တာ”

“တစ်ယောက်တစ်လှည့် အားနာတာ အခုကျေပြီပေါ့”

ဆေးလိမ်းပြီးပြီမို့ သူက ဝါကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး မတ်တစ်
ရပ်လိုက်လေ၏။ လက်ဆေးရန်အတွက် ရေချိုးခန်းကို မေမေ

လိုက်ပြတာမို့ ဝါတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့
လေသည်။

“ဓာတ်မှန်တော့ ရိုက်ဖြစ်အောင်ရိုက်ပါ အန်တီ၊ တော်
ကြာ ဒဏ်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“အေးပါသားရယ်၊ မမချို့ မှာထားလိုသာ သားကိုလှမ်း
ခေါ်လိုက်ရတာပါ။ အန်တီ အားနာလိုက်တာ”

“မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ မနက်ကျ ကျွန်တော်ပဲလာခေါ်
ပြီး ပြပေးပါ့မယ်”

“အို! မဟုတ်တာ”

“အန်ကယ်ကလည်း အားတာမှမဟုတ်တာ အန်တီရဲ့။
မထူးပါဘူး... ကုပေးမယ့်အတူတူ ပြီးအောင်ကုရတော့မှာကို”

“သားကို မမချို့ ပြောသေးလားဟင်”

သူ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဝါ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်
အကြည့်ချင်းဆိုသွားရတာမို့ ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲလိုက်မိပါသည်။
မေမေကလည်း ဝါရှေ့မှာမှ မေးရတယ်လို့။

“ဟုတ်ကဲ့... မာမိပြောပါတယ်”

“သားရဲ့အနီးမှာ သမီးထက်ပိုပြီးဂုဏ်ရှိပြီး ပြည့်စုံလှပ
တဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိမှာပါကွယ်၊ သားစိတ်ကြိုက် ရွေး

၂၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

နိုင်မှာပါ”

နှုတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ဟုတ်ကဲ့လို့မပြောဘူးလားဟင်။
မေမေပြောတဲ့စကားက အမှန်ပါပဲကိုကိုကြီးရယ်။ ဝါ့လို အိမ်တွင်း
ပုန်းမိန်းကလေးက ကိုကိုကြီးအတွက် ဘန်မီးဘယ်လောက်များ
ရှိမှာမို့လဲ။ ဝါ့ထက်ပိုတော်တဲ့မိန်းကလေး ပိုတန်ဖိုးရှိပြီး ဂုဏ်သရေ
ရှိတဲ့မိန်းမကောင်းလေးကိုပဲ ရွေးစေချင်ပါတယ်လေ။

“ကျွန်တော်... ဝါ့ကိုပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်မိတာပါ
အန်တီ”

“သား”

“ဝါ့မှာချစ်သူရှိတယ်ဆိုတဲ့သဘင်းကို ကြားရတုန်းက
ကျွန်တော်အသက်ရှူရပ်မတတ် အံ့သြထိတ်လန့်ခဲ့ရတာပါ”

“သမီးရဲ့ချစ်သူဆိုတာထက် သားကိုက ငယ်သူငယ်ချင်း
ပါကွယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ခရာစေ့တွင်းကျ
သိကြတာမို့ အန်တီတို့မိဘတွေကိုယ်တိုင်က သဘောတူလိုက်
ကြတာပါ”

“ဝါကရော သူ့ကိုလက်ခံတာများလား”

“ဒါကတော့ သမီးအပေါ်မှာပဲ မူတည်တာပါသား”

“စဉ်းစားတုန်းပဲလား အန်တီ”

“အင်း... ဆိုပါတော့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း မျှော်လင့်ခွင့်ရှိပါသေးတယ်
အန်တီ။ ဘယ်လောက်ကြာပါစေ၊ ကျွန်တော်စောင့်နိုင်ပါတယ်”

ဗုဒ္ဓေါ! ကိစ္စမြတ်ပြီထင်ထားပေမယ့် မျှော်လင့်ခွင့်ရှိပါ
သေးတယ်တဲ့။ ဝါ့အဖြစ်က ဆိုးလည်းဆိုးပါရဲ့။ ရည်စားနှစ်ယောက်
ပြိုင်တူထားမိသလိုမျိုး ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က ပြိုင်ဘက်
လိုဖြစ်ရတယ်လို့။ ပြာပြောသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ မျက်စိရှေ့
မြင်သမျှ ဝါပိုင်တယ်ဆိုပြီးပြောမိရင် လောဘအတောမသတ်နိုင်
တဲ့မိန်းမဆိုးပဲ ဖြစ်နေတော့မှာအမှန်ပါလေ။

“ဝါ”

“ရှင်... ဟင်”

“ကိုယ့်မှာ မျှော်လင့်ခွင့်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုကိုကြီး”

“ဟိုချာတိတ်ကို တိတိကျကျအဖြေမျိုး ခေါင်းမညိတ်
ရသေးရင် ကိုယ်လည်း ဒီပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်ရှိရမှာပေါ့ ဝါ”

“ဟိုလေ”

“ကိုယ်စောင့်ပါ့မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဝါက... ဝါက... ဘို့ကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၄၈ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“သေချာစဉ်းစားပေးပါ ဝါ၊ မိုးမြင့်ထက်ရဲ့ဘဝမှာ ငှက်ငါ
ဆိုတဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့တာမို့ ကိုယ့်အတွက်လည်း
ထည့်စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်”

သူ့ကိုသာ အငေးသားကြည့်နေမိပါ၏။ ညိုမြလုပ်မိခဲ့
လို့လား။ သို့တည်းမဟုတ် ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားသလိုမျိုး
ယောက်ျားနှစ်ယောက်စလုံးအပေါ် ချည်နှောင်ထားမိလို့ပဲလား။

ဆုံးဖြတ်ပေတော့ ငှက်ငါ။ ကြာလာရင် နင့်ကိုအပြစ်တွေ
ပုံကျတော့မှာလေ။ ဘိုလား... ကိုကိုကြီးလားဆိုတဲ့အဖြေက
အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲရှိရတော့မှာအမှန်ပါပဲ။

ဝါတော့ ခေါင်းတွေပါ ထူပူလာချေပြီလေ။

အခန်း (၂၂)

“ဘယ်လို... ညဉ့်သည်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဘယ်က ညဉ့်သည်လာပြန်တာလဲ”

“မိုးမြင့်ထက် အရမ်းရောင်းကောင်းနေပါလားဟေ့”

“မထင်နဲ့ ဝတ္ထုရေး၊ ဒီတစ်ခါလာတာ ကောင်မလေး
မဟုတ်ဘူးကွ၊ ယောက်ျားလေးတဲ့”

“ဟေ့! မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရွေးရခက်နေလို့ နောက်
ထပ် ယောက်ျားလေးရွေးမလို့လား မိုးထက်ရဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် စနောက်နေသည့် နားနေခန်း
ထဲမှ သူထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ယောက်ျားလေးတဲ့။ ဘယ်သူများ ဒီ

နေ့လယ်အချိန်ကြီး လာရတာပါလဲ။ စဉ်းစားရင်းဖြင့် အောက်ထပ် Hall ကို Lift စီးလာရင်း ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

ညွှတ်ဆောင်ခန်းမထဲရောက်စဉ် အကြည့်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ခုံတွေမှာ ဘယ်သူမှမရှိပါလား။ သူ့ညွှတ်သည်ဆိုတာ ဘယ်မှာတဲ့လဲ။

“ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက် ဟုတ်ပါသလား”

အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ကြည့်ကောင်းကာ ချောမောသန်ပြန့်နေသည့်လူငယ်တစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဒါ ပါပြောတဲ့ ဟိုလူငယ်လေးပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော် ရှင်းသန့်ဘိုပါ”

“ဪ”

“အချိန်မရပေမယ့် တွေ့ဖို့စိတ်က အရမ်းကြီးနေလို့ Lunch Time မှာထွက်လာခဲ့တာပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်ကို နာရီဝက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် အချိန်ပေးနိုင်မလား”

တွေ့ခွင့်တောင်းပြီကော။ အနီးနဲ့အမြန်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိထားပေမယ့် ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်မှမထင်ထားတာကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝါကိုဆေးကုပေးတာဖြင့် တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လေးသာ ရှိသေးတာပါလေ။ သက်မောကို ကျိတ်ရှိုက်မိလိုက်ရပါ၏။

“ရပါတယ်”

“တစ်နေရာသွားကြရအောင် ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပြီလေ”

ဆေးရုံထဲမှထွက်လာရင်း Phone ဖွင့်ကာ သူငယ်ချင်း ဝတ္ထုအောင်ကို မှာရပါ၏။ အရေးကြီးလူနာတွေရောက်လာရင် သူ့ကိုလိုက်ရှာနေမှာစိုးလို့ပါလေ။ ကား Parking မှာရပ်ထားသည့် ကားကို မောင်းထွက်ရင်း ဆေးရုံနှင့်နီးသည့်ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာပင် ကားရပ်လိုက်ပါ၏။

သူဝင်လာတဲ့နောက်မှာ ရှင်းသန့်ဘို ဝင်လာတာမို့ ဝင်ပေါက်နှင့်နီးသည့်စားပွဲပိုင်းမှာပင် နေရာယူလိုက်ပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာပင် ရှင်းသန့်ဘိုဝင်ထိုင်စဉ် အနီးသို့ရောက်လာသည့် Waiter ကို ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာလိုက်ပါ၏။

“ဘာကိစ္စနဲ့လာတွေ့တာလဲ ရှင်းသန့်ဘို”

“ဘာကိစ္စနဲ့တွေ့ချင်ရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မပြောသေးပေမယ့် ဒေါက်တာသိနေမှာပါ”

လေသံက ခပ်မာမာပါပဲလား။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ 80 %

ရွှေပဒေသာစာပေ

မို့ မင်းကသာနေပါတယ် ရှင်းသန့်ဘို။ ဒါတောင်မှ ကိုယ့်ကိုလာ
တွေ့ရတဲ့အထိ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေရတယ်လို့။

“ပြောပါ”

“နောက်ဆုတ်ပေးပါ ဒေါက်တာ”

“ဘယ်လို”

“ဝါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ လာပြောရတာပါ”

“ကိုယ်က”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူကြီးမင်း ဝါနဲ့ကျွန်တော့်အကြောင်း
ကိစ္စကို သိရဲ့သားနဲ့ ဝါအနီးကိုအတင်းတိုးပြီး လိုက်ကပ်နေလို့
မေတ္တာရပ်ခံနေရတာပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဒေါက်တာသဘော
ပေါက်မယ်လို့ယူဆပါတယ်”

နောက်ဆုတ်ပါတဲ့။ ပြိုင်ပွဲတောင် မဝင်ရသေးခင် နှုတ်
ထွက်ဖို့ပြောတာကတော့ တစ်ဖက်သပ်ဆန်လွန်းပါရဲ့။ ဒိုင်ဖြစ်တဲ့
ဝါကိုယ်တိုင်ပြောရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။

“အကယ်၍ ကိုယ်က နောက်ဆုတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဘယ်လို”

“ရွေးချယ်ရမယ့်သူက ဝါပါ ရှင်းသန့်ဘို။ ပြိုင်ဘက်ကို
နောက်ဆုတ်ဖို့ လာပြောတာကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ကိုယ်

ထင်တယ်”

“ပြိုင်ဘက်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“လူကြီးမင်းကို ပြိုင်ဘက်လို့ ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းက
မှ မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ဝါနဲ့ ကျွန်တော်
တို့ကြားထဲမှာ ဘာအကာအကွယ် ဘာတံတိုင်းမှမရှိခဲ့ဘူး။ ကျွန်
တော့်ဘဝကမ္ဘာထဲမှာ ဝါနဲ့နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိခဲ့တာပါ။ ဒေါက်
တာ မပါပါဘူး။ ဒီတော့ ဒေါက်တာက ကျွန်တော့်ပြိုင်ဘက်
ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာတဲ့လား။ ကိုယ်က ဝါကို ကိုယ့်
နှလုံးသားပလ္လင်ပေါ်မှာ တစ်သက်တာစံမြန်းခွင့်မျိုး ဝါကိုပေးထား
တာပါ ရှင်းသန့်ဘို။ မင်းလိုစကားလုံးလှလှလေးတွေ မသုံးပြတတ်
ပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝါကိုချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေက အပြည့်အသိပ်
ပါပဲ။

“အချစ်နဲ့စစ်မှာ ဘယ်သူ့မဆို ပြိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်
ရှင်းသန့်ဘို”

“ဘာ!”

“ဝါက လွတ်လပ်တဲ့မိန်းကလေးပါ။ လက်တလောအခါ

အနေမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုစရာချစ်သူမျိုး သူ့မှာရှိမနေတဲ့ အတွက် ဘယ်သူမဆို ဝါနဲ့ချစ်သူဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခွင့်ရှိသလို လက် ထပ်ခွင့်လည်း တောင်းနိုင်ပါတယ်”

“ဝါက...ဝါက ကျုပ်ချစ်သူဗျ”

“သေချာလို့လား”

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား”

“မင်းကို ဝါကချစ်ပါတယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြေပြီး ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီလား ရှင်းသန့်ဘို”

နှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်တွေ အပြည့်နဲ့ မာန်တင်းပြီးပြောနေတာမို့ ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက်က တော့ အံ့သြစရာကောင်းနေပါရဲ့။ ဘယ်ကနေ ဒီလိုသတ္တိမျိုး ရ နေတာလဲလို့။ သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးက စိမ်ခေါ် သံတို့အပြည့်အဝနဲ့ပါပဲလား။

“ဒါ ခင်ဗျားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ သိစရာလည်းမလိုပါဘူး ဒေါက်တာ”

တစ်ချက်မဲ့လိုက်လေ၏။ သာမန်ဆိုရင် Do or Die သူထရှင်းမိတော့မှာပါ။ သရာဝန်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကိုပဲပြီး ဒီလောက်ထိ ယဉ်ကျေးစွာပြောနေပေမယ့် ဒီလူကတော့ သူ့ကိုအထင်တသေး

နဲ့ကြည့်ပြီး ပြောနေတာပါလေ။

“မင်းကိုခေါင်းမညိတ်ရသေးဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိထား တယ် ရှင်းသန့်ဘို”

“ဘာရယ်”

“သူ့မိဘတွေက ဝါ့ကိုသေချာစဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးထား တာပါ။ ဒီတော့ ဝါရွေးချယ်နိုင်တဲ့ပြိုင်ပွဲဝင်က မင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှင်း သန့်ဘို။ သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပါစေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဝါစဉ်းစားရမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဗျ။ ဝါ့မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိရမယ်။ ဝါ့စိတ်တွေပြား ခေါင်းရှုပ်အောင် ခင်ဗျားဝင်မရှုပ်ချင်ပါနဲ့”

“ငှါဝါက လူသားတစ်ယောက်ပါ ရှင်းသန့်ဘို။ သူ့မှာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ဦးနှောက်ရှိပါတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားက ဖြစ်တည်လာတဲ့ အမြဲတေ ဗျ။ ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်ရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး”

ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်လေ၏။ လျှောင့်တာလား။ အရွယ် ရဲ့ကွာဟမှုနဲ့ ပိုပြီးတည်ငြိမ်နေတဲ့လူက ဒီဒေါက်တာပါပဲ။ ဘယ် ကိစ္စမဆို အပူတပြင်းအမြန်ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့သူက ဒီပွဲမှာ ရှုံးရမှာ လား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝါ့ကို ကိုယ်ပဲပိုင်ဆိုင်ရစေမယ်။ ကိုယ်ဘာ

လျှင် ဝါလက်ကို တစ်သက်တာကိုင်ခွင့်ရမယ့်လူက ရှင်းသန့်ဘို ဆိုတဲ့ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ရမှာပါ ဝါ။

“ဝါက ဆယ်ကျော်သက်ချာတိတ်လေး မဟုတ်ဘူး ရှင်းသန့်ဘို”

“ဘယ်လို”

“စိတ်အလိုလိုက်ပြီး လက်သင့်ခံရွေးမယ့်အရွယ်မဟုတ်မှန်း မင်းလည်းသိမှာပါ။ ရင်ခွန်သံနဲ့ရွေးချယ်ရမယ့်ကိစ္စလို့ မင်းယူဆထားတာများလား။ သူ့နှလုံးသားကို ဦးနှောက်က ထိန်းချုပ်ထားလို့ သူ့ဆီကနေ ခုချိန်ထိ တိတိကျကျအဖြေတစ်ခု မင်းမရနိုင်တာပေါ့။ ကိုယ်ပြောတာမှန်တယ်မဟုတ်လား ရှင်းသန့်ဘို။

ဘုရားရေ! ဒီလူ ဘယ်နည်းနဲ့များ သူနဲ့ဝါ့ကိစ္စကို အကုန်သိနေရတာပါလဲ။ မေးလိုက်တိုင်း ဆတ်ခနဲညိတ်ပြမယ့် ခေါင်းတစ်ညိတ်အဖြေကို သူစောင့်ရတာ ကြာခဲ့ပြီလေ။ ဟင့်အင်းတဲ့ ခေါင်းညိတ်မိရင် စေ့စပ်ဖို့ စေ့စပ်ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက ဆက်ဖြစ်မှာကို ကြိုသိနေလို့ သူငယ်ချင်းလိုပဲတဲ့လား ဝါ။ အခုတော့ ဘာမှန်းရေရေရာရာမသိရသေးပါဘဲ ကိုယ့်ပြေးလမ်းပေါ်မှာ ဘေးယှဉ်ပြီး ပြိုင်နေတဲ့လူက ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက်တဲ့လေ။

“ဝါ့ရင်ထဲမှာ ကျုပ်ပဲရှိနေတာပါ”

“သေချာလို့လား”

မေးဆတ်ပြီး သူ့ကိုမေးလိုက်တာမို့ ရင်ထဲလှုပ်ခါသွားရပါ၏။ သေချာလို့လားတဲ့။ နေပါဦး... ဒီလူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်တွေများ ဝါပေးထားတာပါလိမ့်။ အလုပ်ကိစ္စတွေကို ရဲရဲဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဝါနဲ့ဆက်နွယ်နေတဲ့ပြဿနာကိုတော့ သူမရှင်းနိုင်သေးပါလေ။

“မဖြေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား ရှင်းသန့်ဘို”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ကျုပ်နဲ့ဝါကြားမှာ ဝင်မရပ်ပါနဲ့ဗျ”

“မရပ်ပါဘူး ရှင်းသန့်ဘို၊ ကိုယ်က ဝါ့ကိုလက်ကမ်းပေးနေတဲ့လူပါပဲ။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာထက် ဝါစိတ်ချမ်းသာဖို့က ကိုယ့်အတွက်အရေးကြီးဆုံးပါ။ ဒီတော့ ဝါလက်ခံသည်ဖြစ်စေ ငြင်းယယ်သည်ဖြစ်စေ သူဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်လက်သင့်ခံရုံပါပဲ”

“ဘယ်လို”

“ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းသာ ပဓာနပါ။ အနိုင်အရှုံးက အဓိကမကျပါဘူး ရှင်းသန့်ဘို။ အလိုကြီးတဲ့လူအတွက် အရနည်းတတ်တာ သဘာဝပါပဲ”

“ခင်ဗျားသဘောက ဝါ့ကိုလက်မထပ်ရလည်း အရမ်း”

ဆိုတဲ့သဘောပေါ်လေ။ တောက်ကံ! ခင်ဗျားအတော်ဟုတ်တဲ့လူပဲ”

“မှားနေပြီ ရှင်းသန့်ဘို၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာ ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

လက်ထောင်ပြပြီး တားမြစ်လိုက်တာမို့ သူ့ပြောလက်စ စကားကိုရပ်လိုက်ရလေ၏။ အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် ဘာသဘောလဲ။ စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့လူထက် ပိုလည်ပြီး စကားကြွယ်တဲ့ဆရာဝန် ပါပဲလား ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက်ရယ်။

“ကံပါ ရှင်းသန့်ဘို”

“ဗျာ”

“ကံကြမ္မာကို ဆိုလိုတာလေ၊ ငုဝါဝါရဲ့အဆုံးအဖြတ်က ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကံတရားပဲလို့ဆိုလိုလိုက်တာ ပါ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ တစ်ယောက်ပဲကံကောင်းပြီး တစ်ယောက်က ကံဆိုးမယ်ဆိုတာပါပဲ”

ဘုရားရေး! ကံတဲ့။ ဒါဆိုရင် ကံဆိုတာ လူလုပ်လို့ဖြစ် တာဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်သွားရှာရမှာပါလိမ့်။

ကံကြမ္မာတဲ့။ သူလုံးဝမထင်ထားတဲ့စကားလုံးကို ဒီထူ သုံးပြသွားတာပါလေ။

ဝါ... ကိုယ်ကံကောင်းပါရစေ။

ဝါရွေးချယ်လိုက်တဲ့ကံကြမ္မာတရားထဲမှာ ကံကောင်းခြင်း တွေ့နေအတူ ပြန်လက်ကမ်းမယ့်အချိန်ကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့် စားနေတဲ့ ရှင်းသန့်ဘိုကို ငဲ့ကွက်လှည့်ပါ ဝါ။

အခန်း (၂၃)

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုသန့်ကိုတွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာ”

“နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဘာစကားမှပြောစရာမရှိဘူး ပြာ။ ဒီတော့ တွေ့စရာလည်း ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

အလုပ်ပြန်ချိန် ခြံဝမှာ လာရပ်စောင့်နေသည့်ပန်းပြာပြာကြောင့် သူ့အတော်စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အိမ်ကိုရောက်လာရတာပါလိမ့်။

“ကိုသန့်ဘက်က မရှိပေမယ့် ပြာဘက်မှာတော့ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ကုန်စိ!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကားပေါ်မှ သူဆင်းလိုက်ပါ၏။ ပြဿနာရှာတတ်တဲ့ မိပြာကတော့ ခုချိန်ထိ မငြိမ်သက်သေးပါလား။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဝါအကြောင်းတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေရတဲ့ကြားထဲ နောက်ထပ်အမှိုက် တွေ ထပ်ထည့်ဦးမလို့မျှားလား။

“ဘာပြောမှာလဲ... ပြော”

သူ့မျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီး မော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဘယ်မှာလဲ အချစ်၊ ဘယ်မှာလဲ သံယောဇဉ်ရိပ်တွေ၊ အထက် တန်းနှစ် စတွေ့ခဲ့စဉ်ကတည်းက ပိုသာတဲ့ကြည့်နာမူတွေကို သူ မြင်သာအောင် ပြမိခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့်မသိရတာပါလဲ။

“မိပြာ”

“ဟင်”

“ပြောစရာရှိလို့ဆို၊ ပြောလေ”

မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်လိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှ ဆိုနှင့်လာ တာမို့ မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲနေရတာပါလေ။ မျက်ရည်ဆိုတာ ဘာ လဲ၊ ပြာဘဝမှာ ဒီမျက်ရည်ဆိုတာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူး တာပါ။ ငိုတယ်ဆိုတာ အရှုံးတဲ့။ ပြာမငိုချင်ဘူး ကိုသန့်ရယ်။ ဝါထက်ပိုသာလွန်ပြီး ဘာမဆို လိုတရဆုနဲ့ ပြည့်စုံခဲ့ပေမယ့် တစ် ခုတည်းသောအရာကိုမှ ပြာပိုငိုဆိုင်ခွင့်မရရတယ်လို့။

“ပြာ... ပြာ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

လေသံပျော့နှင့် သူမေးလိုက်စဉ် ပါးပြင်ထက်သို့ မျက် ရည်စက်က တပေါက်ပေါက်စီးကျသွားရလေသည်။ ဟန်ဆောင် တာမဟုတ်ချပါဘူး။ ပြာက ဒီလိုမျက်ရည်ကို သိမ်းဆည်းတတ် တဲ့မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး ကိုသန့်ရယ်။ ရင်ထဲမှာ စူးစူး နှင့်နှင့်ချစ်မိခဲ့ပေမယ့် ဥပေက္ခာပြုပြီး ကျောပေးထားတဲ့ကိုသန့် ရဲ့အရိပ်လေးကိုပဲ နေ့စဉ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ကောင်မလေးပါ လေ။

“ဟာ... မတိုနဲ့လေ”

“ပြာ... ပြာ... မှားသွားပါတယ်၊ ပြာ မှားခဲ့ပါတယ်”

“မိပြာ”

“ဝါကို... ဝါကို... အနိုင်လိုချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်း နဲ့ မလုပ်သင့်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုးနဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမိခဲ့ တာပါ... အင့်”

ရှိုက်သံဖြင့် ဗလုံးဗထွေးပြောတဲ့စကားလုံးတွေကို ကို သန့် နားလည်ပါမလား။ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုမုန်းတီးဖယ်ကျဉ် ခံရတာလောက် နာကျင်စရာကောင်းတာ မရှိပါလား။

“ဝါတော့... ဝါတော့... ပြောကိုအရမ်းမုန်းနေတော့မှာပဲ”

“မဟုတ်တာ၊ ပြာရယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ညီအစ်မသံယောဇဉ်မျိုးနဲ့ နင့်ကို ဝါခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မှာပါ”

“ပြာက... ပြာက... ကိုသန့်ကိုမှ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

နားလည်တယ်တဲ့။ ဘာကိုနားလည်ရတာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဆိုရင် နှလုံးသားကို အပိုင်စားရယူထားတဲ့ကိုသန့်ရဲ့စိတ်နဲ့ခန္ဓာကို ပြာသာလျှင် ရရှိပိုင်ဆိုင်သင့်တာပေါ့။ အောင်နိုင်ခြင်းရှိမှသာ သူ့ရဲကောင်းဆိုတဲ့ကမ္ဘာဦးက ရှိတာမဟုတ်ပါလား။

“ကိုသန့် နားမလည်ပါဘူး”

“...”

“လူတွေအမြင်မှာတော့ ပြာက... ပြာက ခပ်ဆိုးဆိုးမိန်းကလေးလို့ပဲ မြင်နေကြမှာပါ။ လူနာတွေကိုရှင်သန်ဖို့ပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထားတဲ့ဖေဖေ၊ ဘယ်ပစ္စည်းကို ဘယ်နည်းနဲ့ရောင်းရင် အမြတ်များမယ်ဆိုပြီးတွေးတတ်တဲ့မေမေတို့ရဲ့သမီးက ပြာပါပဲ”

တစ်ချက်ရှိက်လိုက်မိပါ၏။ ပါးပြင်ထက်မှမျက်ရည်တို့

က စိစွတ်နေတုန်းပါလေ။ ပြည့်စုံကုံလုံနေတဲ့ဘဝမှာ ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကွက်လပ်တွေအများကြီးရှိနေတာကို ဘယ်သူကများ လာဖြည့်ပေးမှာတဲ့လဲ။

“ပူဆာမယ် ရွယ်လိုက်တိုင်း နားအေးရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဝယ်ပေးကြတာမို့ ပြာဘဝက လူတွေအမြင်မှာ တစ်ပင်တိုင်နန်းမင်းသမီးလိုမျိုးဖြစ်နေမှာအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လိုချင်တဲ့လိုအပ်နေတဲ့ကွက်လပ်ကို ပြာမိဘတွေက ဖြည့်မပေးနိုင်ကြပါဘူး”

“...”

“ပြာလိုချင်တာ ငွေနဲ့လွယ်လွယ်ပေးဝယ်လို့ရတဲ့အရာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာတရားပါ။ ပြာကိုနွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ထွေးပွေ့ကြင်နာပေးနိုင်မယ့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကိုပါ”

“ပြာရယ်”

“ဝါက... ဝါက ဒီလိုမိဘဆီက ကြင်နာမှုမျိုးကို အမြဲရခဲ့တာပါ။ ဒီလိုပဲ လူတိုင်းကိုပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်ပြန်တော့ အဲဒီလူတွေရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့အလင်းမျိုးနဲ့ မေတ္တာမျိုးကို ပြန်ရနိုင်တယ်လေ”

“ပြာ... ပြာ... ဝါ့ကို မနာလိုတဲ့စိတ်က ရင်ထဲမှာ

တန့် နံနဲ့ ရှိနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

“ဝါက...”

“ပြာက ဘယ်ဘဝကအပြစ်ဆိုးတွေကို ဒီဘဝမှာ အကုန်
စုပြုပြီး လာခံယူနေရတာလဲ”

“မဟုတ်တာ”

“လူတွေမုန်းကြတာကို ပြာခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ဝါလည်း
မုန်းချင်မုန်းပါစေ၊ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ ကိုသန့်မုန်းတာကိုတော့
ပြာမခံနိုင်ဘူး။ ပြာကို... ပြာကို... အမုန်းတွေမပေးပါနဲ့လား
ကိုသန့်ရယ်”

“ကိုယ် မမုန်းပါဘူး ပြာ၊ ပြာကိုဘယ်တုန်းကမှ မမုန်း
ခဲ့ပါဘူး”

ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာတာမို့ အလိုက်သင့်ထွေးပိုက်လိုက်
မိပါ၏။ ငိုသတဲ့။ ဒီကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာမှာ အမြဲတမ်းအပြုံး
တွေပဲ ရှိနေခဲ့တာပါလေ။ ဘာကိုမဆို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနဲ့ ကျော်
ဖြတ်နိုင်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးကို လေးပင်တဲ့အခက်အခဲတွေကို ဘာ
ကြောင့်များ ကံကြမ္မာက ဒဏ်အဖြစ်ပေးရတာပါလိမ့်။

“မယုံဘူး”

“ယုံပါ ပြာ။ ပြာအနိုင်ယူတတ်တဲ့အကျင့်ကို ကိုယ်ချော

ဝါပါ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြာကိုထိခိုက်စေဖို့ ဘာကိုမှ
ပြန်မလုပ်ကြတာပေါ့။ ပြာကို ဘယ်သူမှမုန်းမနေကြပါဘူးကွယ်။
တိတ်ပါ”

ပါးပြင်ထက်မှမျက်ရည်တို့ကို တယုတယဖြင့် သူသုတ်
ပေးလေ၏။ ခဏတာပဲလားကွယ်။ ပြာလိုချင်တာ တစ်သက်တာ
အတွက်ပါ။ အခုလိုမျိုး ပြာခိုလှုံချင်တဲ့ ကိုသန့်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာသာ
တာဝန်ခိုင်သွားချင်တဲ့ဆန္ဒတွေပဲ အပြည့်အဝလိုအပ်နေတာပါ
လေ။

“ပြာကို... ပြာကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“အင်းပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုသန့်ရယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ပြာ၊ တကယ်ပါ”

“ပြာကို... ပြာကို ချစ်သူလိုမျိုး မချစ်နိုင်တောင်မှ”

စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ကောရွှန်းနေသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့်
သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှ သံယောဇဉ်ရိပ်တို့
ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့နေရပါ၏။ လက်နက်တုံး... မျက်
ရည်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေရဲ့နှလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်နိုင်အောင်
အစွမ်းထက်လှတဲ့လက်နက်ဆိုတာမုန်း သူမသိဘူးတဲ့လား။

မိန်းမဆိုတဲ့ကုတ္တီယတွေက မြစ်လိုကောက်ကွေ့တဲ့ စိတ်
သဘောထားမျိုး ရှိနေတာပါလေ။

မာယာတဲ့... ဒီလိုမိန်းကလေးတွေမှာသာ ဒီလိုပညာ
မျိုးမတတ်ရင် သူတို့လိုယောက်ျားလေးတွေကို ကြိုးကိုင်ပြီး လို
ရာခိုင်းစေလို့မရနိုင်မှာလေ။

ဝါ... နင့်ကိုငါပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ နင်ချစ်နေပါတယ်ဆို
တဲ့ရှင်းသန့်ဘိုကို ငါမရရအောင် ယူပြပါမယ်လို့။

နင်တော့ နာပြီ ငုဝါဝါ။

“သူငယ်ချင်းလို့... ညီမလေးလို့မျိုး မချစ်ပေးနိုင်ဘူး
လားဟင်”

“ပြာရယ်”

“ပြာက လောဘစိတ်ရှိတဲ့ကောင်မလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ဆယ်
ဒီဘဝမှာ ကိုသန့်ရဲ့ချစ်ခြင်းကို မရနိုင်မှန်း ပြာသိပါတယ်။ ပြာ
အတွက် ကိုသန့်ကတော့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်
ပါကွယ်”

ရင်ဘတ်အကျိုးကိုဆုပ်ကိုင်၍ မှီတွယ်လိုက်မိပါ၏။ နေ့
ထွေးလေ့စွဲ။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ အားလုံးတရားမျှတတယ်ဆိုတဲ့ဆိုနိုး
မှန်ရင် ဒီပွဲမှာ နင့်ကိုငါအနိုင်ယူပြမယ် ဝါ။ ငါ့ကိုပြိုင်ဘက်လို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

နင်သဘောထားမှတော့ အဲဒီပြိုင်ဘက်နေရာမှာပဲ ငါရပ်လိုက်ပါ
မယ်။

“ကိုယ်... ပြာကိုချစ်ပါတယ်”

မျက်နှာကို မဲလိုက်မိလေ၏။ ချစ်ခြင်းမပါဝင်ဘဲ ပြောတဲ့
အသံက ပေါ့တိမ်လွန်းလှချည်လား။ ချစ်ပါတယ်တဲ့လား ကိုသန့်။
ဝါ့ကိုပဲ မျက်စိထဲမြင်ပြီး ရင်ဘတ်ထဲထည့်ထားတဲ့လူက ပြာကို
သူငယ်ချင်းလိုညီမလေးလိုသဘောထားမှန်း ပြာအသိဆုံးပါလေ။

“မညာပါနဲ့”

“မညာပါဘူး ပြာ”

“ဒီလိုပဲ လျှာဖျားလေးနဲ့ပြောတာ မဟုတ်လားဟင်။ ဖေ
ဖေနဲ့မေမေလည်း ပြီးပြီးရောဖြေတဲ့အဖြေပါပဲ။ ပြာက... ပြာက
မေတ္တာငတ်နေတဲ့ကလေးမို့ ပြာယုံအောင် မညာပါနဲ့လား ကိုသန့်
ရယ်”

“ယုံပါ ပြာ ပြာယုံအောင် ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ကဲ! တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ ဒီနေရာကို အလိုက်သင့်လေး
စီးဝင်လာစေဖို့ တမင်တကာဖောက်ပေးလိုက်တဲ့မြောင်းမှာ ရေက
သူ့အလိုလိုစီးဆင်းလာတော့တာပါလေ။ ပြာကျွမ်းကျင်ပါတယ်။
တခြားနေရာမှာ အညံ့စားဖြစ်ပေမယ့် လိုချင်တာရအောင်မူရုံနိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တဲ့ခွဲကတော့ အကြီးကြီးပါပဲ။

ဝါ... နောက်ဆုံးတော့ ယောက်ျားက ယောက်ျား မိန်းမက မိန်းမပါပဲ။ နင်ဘယ်လိုပဲယှဉ်ယှဉ် နင့်ထက်သာတဲ့နေရာမှာ ငါရပ်နေတာပါ။ ပန်းပြာပြာက နင့်ထက်အမြင့်နေရာမှာပဲ အမြဲတည်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို နင်ကောင်းကောင်းကြီးသိသွားစေရမယ် ငုဝါပါ။

“ပြာကိုမွေးမွေးပေးပါ”

“ဘယ်လို”

“ပြာကို ညီမလေးလိုချစ်တယ်ဆို၊ ဒါဆိုရင် ပြာနုဖူးကို ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ဆောင်မွေးမွေးပေးသင့်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

အပြုံးချိုချို မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့တို့ဖြင့် ပြောလိုက်စဉ် သူပြုံးလေ၏။ ပြာမေးဖျားကိုကိုင်လျက် နဖူးထက်သို့ ဖွဖုနမ်းရှိုက်လိုက် သလို ပြာပါ သူမေးဖျားကို ခြေဖျားထောက်လျက် နမ်းရှိုက်လိုက် ပါသည်။

လမ်းထဲသို့ဝင်လာသည့်ကားရှေ့မီးရောင်က သူ့လည်တိုင်ကိုခိုတွဲလျက် အပြန်အလှန်ကြင်နာနေသည့်ချစ်သူနှစ်ဦးကို မီးမောင်းထိုးပြလိုက်သလိုနယ်ပါလေ။

ညနေက ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက် လာကြိုသွားပြီး ခြေ

ထောက်ပတ်တီးဖြည့်ဖို့ လိုက်သွားတဲ့နင့်ကို ငါမြင်ပါတယ် ဝါ။ အခုပြန်လာတဲ့အချိန်မှောင်မိုးပြီးပြီမှာ ကိုသန်ခြံရှေ့က မြင်ကွင်းကို နင်မြင်ရပြီမဟုတ်လား။ လူ့ဆိုတာ အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါကို သင့်တော်သလိုလုပ်ဆောင်နိုင်ရင် ဘဝမှာ အနိုင်ရခြင်းဆိုတဲ့ အောင်မြင်မှုကို ရနိုင်မှန်း နင်သိပါရဲ့လား။

အခန်း (၂၄)

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဝါတို့ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့မိပါ၏။
ဒီညနေ အဖြေပေးမယ်တဲ့လား။ ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားတဲ့
အချိန်မှာ အဖြေပေးမယ်ဆို၍ Shock ရသလို သူ့စိတ်လှုပ်ရှား
နေမိတာပါလေ။

“ဝါ...”

ခြံထဲက ပန်းပင်တွေကြား ရပ်နေသည့်ဝါကို နောက်မှ
ခေါ်မိစဉ် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ အလို! ဝါမျက်
နှာက ခါတိုင်းထက်ပိုပြီးများ တည်နေသလိုပါလား။

“ခြေထောက်သက်သာသွားပြီလား”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ နှလုံးသားဆီမှ

အောင်နာကျင်ခြင်းဒဏ်ရာက ပြင်းထန်လှလေစွ။

ဒါလား အချစ်... ဒါလား အကြင်နာ... ဒါတဲ့လား မေတ္တာတရား။ ဝါ ဘာကိုယုံရမှာလဲ ဘို။ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတယ် ဆိုပြီး မြတ်နိုးတွယ်တာပါတယ်ဆိုတဲ့စကားသံတို့က နားထဲအထိ ထပ်ကြားယောင်နေပြီး ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာက နှလုံးသားကို ဆူးနဲ့ထိုးဆွသလို ခံရခက်လွန်းပါတယ် လေ။

ဘို... စိတ်ချထားခဲ့ပါတယ်။ မျက်စိမှိတ်ပြီးလည်း ယုံကြည်မိခဲ့ပါတယ်။ မပြတ်မသားဖြစ်နေခဲ့တဲ့စိတ်ကို နှင့်ကြောင့် ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ရတာပါ။ မိဘတွေ ဆူပူကြိမ်းမောင်းကြလို့ မသိစိတ်ကိုဖုံးအုပ်ကာကွယ်ရင်း ငြိမ်သက်နေခဲ့ရတာပါ ကွယ်။

ချစ်တယ်ဆို... နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပေါ့လေးပြောလိုက်တာပဲလား။ ဝါကို... ဝါကို ချစ်ရည်ရွှန်းတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်ပြီး ဖွဖွပြောသမျှစကားတွေ လေနဲ့အတူလွင့်ပါကုန်ပြီလား။ တွေးဖက်ခဲ့ဖူးတဲ့ကြင်နာမှုတွေကရော ခွင့်မပြုပါဘဲ အတင်းယူခဲ့တဲ့ အနမ်းတွေအားလုံး ဘယ်မှာပစ်ခဲ့ပြီလဲ။

“ပြောမယ်ဆို”

“ခဏစောင့်ပါ”

အကြည့်ကို အဝေးသို့ပို့လိုက်မိပါ၏။ ဆောင်းလေက ဒီရင်ပူကို မငြိမ်းအေးစေနိုင်ခဲ့။ ဟိုးအရင်ကတည်းက စက်ဘီးအတူစီးခွင့်၊ အတူကစားခွင့်၊ အတူစားခွင့်ရခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ဝါနေခွင့်ရတဲ့နေရာကို အလိုလိုဖယ်ပေးလိုက်ရတဲ့အချိန်ကတည်းက သိရမှာလေ။

မှားတယ်... ဝါသိပ်မှားခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဖက်သပ်အနိုင်ယူလိုစိတ်နဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုမူခဲ့သမျှ သည်းခံခဲ့ရတာရဲ့ အဆုံးသတ်က ဝါနှလုံးသားကို ပြာလက်ထဲ လိုလိုလားလား ထည့်ပေးလိုက်ရတာတဲ့လား။

မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ချလိုက်တာတောင်မှ ဒီမြင်ကွင်းက မပျောက်နိုင်သေး။ ဘိုက... ဘိုက အရင်ဆုံး ပြာနဖူးကိုနမ်းလိုက်တာလေ။ အဲဒီနောက် ခြေဖျားထောက်ပြီး ဘိုလည်တိုင်ကို တွယ်ဖက်လျှက် မေးဖျားကို ပြာ ပြန်ပြီးမွှေးလိုက်တာ။

ရက်စက်ပါပေ။ ဒီရိုက်ချက်လောက် ပြင်းထန်တာမျိုး ဘယ်သွားရှာနိုင်ပါ့မလဲ။ အစကတည်းကသာ ပြာကိုချစ်ခဲ့ရင် ဝါကိုလာမကစားသင့်ပါဘူး ဘိုရယ်။ ဝါက... ဝါက နှင်လိုသလို ဆော့ကစားလို့ရတဲ့ အသည်းအရုပ်ကလေးလို့များ နှင်ယူဆဲတား

၂၇၆ မမသဒ္ဓါမောင်

လေသလား။ ပြုသူထက် အပြစ်ရသူရဲ့ရင်ကို စာနာထောက်ထားသင့်ပါတယ် ဘို့။

ဝါညနေခင်းက အရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်ခိုးသွားပါပြီ။ ညမှာသာတဲ့လလည်း မလှပနိုင်တော့ပါဘူး။ ဝါအခန်းထဲက မီးရောင်မှာ ဝါအရိပ်လေးကိုစောင့်ကြည့်ပြီး ရှင်ခုန်တာပါဆို။ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်ရေလောင်းရင်း ဘိုပြန်လာတာကိုစောင့်ပြီး ပြုံးပြမူ အိပ်လို့ပျော်တာပါဆိုတဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်များ ရှိတော့မှာလဲ။

အချစ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်အတွင်းမြှော့မှ ပြည့်စုံတာမှန်ပေမယ့် မပြောလည်းသိနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ ဝါလိုမိန်းကလေးက အရှက်အကြောက်ကြီးမှန်းသိရဲ့သားနဲ့များ မိဘတွေရှေ့ မျက်နှာမထားရဲရလေအောင် အခုလိုလုပ်ရက်သတဲ့လား။

ဝါနဲ့ပြာက ညီအစ်မတွေပါ။ ဘာမဆို အစ်မစိတ်နဲ့ ဝါက အလျှော့ပေးခဲ့ရတာမှန်ပေမယ့် နင့်ကိုချစ်တဲ့နှလုံးသားကိုတော့ မပေးချင်ခဲ့တာအမှန်ပါ ဘို့။ အနိုင်ရလိုသူရဲ့လက်ထဲကို ငါ့နှလုံးသား ထိုးထည့်ပေးရဲအောင်တောင် နင့်မှာရက်စက်တဲ့စိတ်ရှိခဲ့တာကို အခုမှပဲ ငါသိခဲ့ရတာပါ ရှင်းသန့်ဘို့။

နှင်လည်းနိုင်ပါတယ်။ ပြာလည်း ငါ့ကိုအနိုင်ရပါတယ် ဘို့။ နင့်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ငှါဝါက ပန်းခင်းလမ်းလို့

မျိုး တံတားထိုးပေးမှာပါ။ နင်သွားပါတော့။

“ဝါ...”

“ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက်ကို ခဏလောက်စောင့်ပေးပါဘို့။ သူ့အချိန်မီရောက်လာမှာပါ။”

ဘုရားရေ! ဘာသဘောလဲ။ သူ့ကိုအဖြေပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီး အဲဒီဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက်ကိုပါ ခေါ်ရတာပါလိမ့်။ ဘာမှကို နားမလည်နိုင်တော့။ ဝါ... နင် ငါ့ကို လက်သင့်ခံ ခေါင်းညိတ်ဖို့ခေါ်တာများ မဟုတ်ဘူးလား။

“ခြေထောက်ထိတာ ပြောကြောင့်ဆို”

ပြန်မဖြေမိ။ အသားနာကျင်အောင်လုပ်တာ နှစ်ကြိမ်ပါဘို့။ ပထမက ပါးပေါ်မှာ ဒုတိယက ခြေထောက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ကိုနာကျင်အောင်လုပ်တာကတော့ တစ်ကြိမ်ဆိုမှ တစ်ကြိမ်ထိထိမိမိပါ။ အဲဒီတစ်ကြိမ်တည်းမှာပင် ဝါသေဆုံးခဲ့ရတာပါဘို့။ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ရင်နာနာနဲ့ မျှီချသိုသိပ်ခဲ့ရတာပါကွယ်။

“ကိုယ်ရောက်ပါပြီ ဝါ”

အသံပြုလိုက်တာမို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ နှစ်ဦးသားယှဉ်ရပ်နေတာမို့ ကြည့်ကောင်းနေသလိုပါပဲ။ ပိတ်ရက်မို့ နားရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

တဲ့ဘို့ထက် Duty ထွက်လာတဲ့ဒေါက်တာမိုးမြင့်ထက်က ပင်ပန်းပြီး နွမ်းလျနေသလိုပါလေ။

စောင့်မယ်တဲ့။ စဉ်းစားပေးပါဆိုပြီး စောင့်နေနိုင်တဲ့သူက ကိုကိုကြီးပဲမဟုတ်လား။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ချိန်မှာ ရောက်လာတာ၊ ဆေးကုပေးတာ၊ ဆေးရုံခေါ်ပြီး POP ကိုင်တာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ပေးခဲ့တာ။ ရက်ချိန်းမှာ POP ခွဲတော့လည်း အလုပ်ဖျက်ပြီး လာကြိုပေးတာတွေက စိတ်ရှည်သည်းခံတဲ့အစီကိုကြီးလို စေတနာအပြည့်မျိုးနဲ့ပါလေ။

ဘေးက တဖွဖွပြောမနေ။ တဂျီဂျီအဖြေမျိုးမတောင်း။ ရသလိုအခွင့်အရေးကို မယူတတ်။ ကြင်နာတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ကြည့်ပြီး နွေးထွေးတဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ နှစ်သိမ့်ပေးတတ်တာ ကိုကိုကြီးပါလေ။

ယုံကြည်အားကိုးရလောက်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးပြည့်စုံသူကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရရင်...

“ဝါဆုံးဖြတ်တဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး ကျေနပ်လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ကတိမျိုး ဝါ့ကိုပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ပေးပါတယ် ဝါ”

“ကိုယ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာပြဿနာမှမရှာဘဲ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံရမှာနော်”

ဘုရား! သတိပေးနေတာများလား။ ဘာသဘောလဲ ဝါ။ ကိုယ်က ဝါနဲ့အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ဝါ့စိတ်ကို ခုခိုက်ထိ မကြည့်တတ်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“ဝါ...”

“...”

“ကိုကိုကြီးကိုပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ် ဘို”

“ဘယ်လို”

“ဘာကြောင့်လဲလို့ နင်မေးချင်မှန်း ငါသိတယ်။ ငါပြောလိုက်မှာပါ”

သူနှင့်မျက်ဝန်းချင်းဆုံအောင် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို ဝါသိနေတာပါလေ။ အံ့ဩပြီး ဝါ့ကိုမသက်စွာ ငေးနေတုန်းပဲကိုး။ သူက မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ဝါ့ကိုကြည့်ကာ စကားစရန် ပြင်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ်က... ကိုယ်က ဘာများ...”

“ငြင်းစရာမရှိအောင် နင်လည်းပြည့်စုံတဲ့သူပါ ဘို”

“ဒါနဲ့များ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြာနဲ့ငါက ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်မှန်း နင်သိပါတယ်
ဘို”

“ပြာက...”
“သွေးဆိုတာ မခေါ်ချင်ပေမယ့် မတော်လို့မှမရတာ”
“ပြာကြောင့်... ပြာကြောင့် ငါ့ကို နင်ပယ်လိုက်တာ
လား”

“မဆိုင်ပါဘူး”
“ဒါဖြင့်”

“အချစ်မှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိပါဘူး ဘို။ အချစ်
လို့ပဲ ငါ ရိုးရိုးတွေးကြည့်လိုက်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့”
“တို့တွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ဆက်ရှိကြပါစို့ ဘို”

“ကိုယ်...”
“ပြာနဲ့ငါ အမှန်းပွားပြီး ရန်သူတွေမဖြစ်ချင်မှန်း နင်သိ
ပါတယ်”

“နင် တစ်ခုခုများ...”
“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘို။ အန်တီသန့်တို့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ

ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

“ကိုယ့်မှာ... ကိုယ့်မှာ လျှောက်လှဲတင်ပြခွင့်မရှိတော့
ဘူးလား ငါ”

“...”
“နင့်ကို ငါတကာယ်ပဲမြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့တာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
စိမ်းသက်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းတို့ကိုရှောင်ရှား

ရင်း ဘိုခြေလှမ်းနောက်ဆုတ်သွားပါ၏။ မျက်လွှာချကျော့ခိုင်း
လျှောက်သွားသည့်မြင်ကွင်းကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အငေးသား

ကြည့်နေမိသည်။
ကျော့ခိုင်းခဲ့တာပါပဲ ဘို။ ငါ့ကိုကျော့ပေးဖို့ နင်ပြင်ထား

မှန်း ငါကြိုသိခဲ့ရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲတဲ့ဝေဒနာက မရှိမှာအမှန်
ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ ဘိုရယ်...

“ငါ...”
အသံပြုလိုက်စဉ်မှာ ကိုကိုကြီးရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်မိ

ပါ၏။ တသိမ့်သိမ့်တုန်ရင်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အသာထွေးပိုက်
ပေးထားတာမို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုကြီးရယ်။

“ကိုယ်စောင့်နေပါဦးမယ် ငါ”
“...”

“ဝါရင်ထဲကဒဏ်ရာ ပြန်ကျက်နိုင်မယ့်အချိန်ထိပေါ့။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုခေါင်းညိတ်ပြနိုင်မယ့်ရက်ကိုပေါ့လေ”

မျက်ဝန်းတို့မှိတ်ချလိုက်စဉ် ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်

တို့ စီးကျသွားတော့၏။ ဖေဖေတစ်ခါပြောဖူးပါတယ်။ ဝါစိတ်က
တိမ်လို့လွင့်ပြီး မတည်ငြိမ်ဘူးတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ တိမ်တိုက်လို့
လွင့်မျောချင်တိုင်းမျောနေတဲ့စိတ်အစဉ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်း
ချုပ်ရဦးမှာပါလေ။

အခုတော့ ပေါ့ပါးစွာနဲ့ တိမ်တွေလိုလွင့်ပါနေပါရစေဦး။

တစ်ဖက်ခြံထဲမှ လွင့်ပျံလာသည့်သီချင်းသံက ကျိတ်ငို
ရှိုက်နေသည့်ဝါဒီသံကို ပျောက်ကွယ်သွားရလေအောင် ဖုံးအုပ်
ခြုံလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

“နင့် အချစ်လေးတွေ မြင်တွေ့ရပြီးပြီ***မင်းရဲ့

အချစ်များ (အို) ပေါများလွန်းပါလား***အခြေအနေမဲ့ဘဝ
အချိုးအပြည့်လွန်းလား***ကြုံနေရတယ် ကိုယ့်အဖြစ်က ရင်
ကွဲစရာ***

သူမချစ်ခဲ့တာ အရင်ကတည်းကသိတယ် ***မျက်စိ

မှိတ်ပြီး (အို) ဂွတ်ချစ်ခဲ့တာလား***ကိုယ်ရင်မှာ ကိုယ်ခံ ခု

တော့ အသည်းကွဲပြီ*** ဘာကြောင့်များ ဆက်ချစ်နေနိုင်ဦး
မလဲ***

တကယ်ဆို မုန်းသင့်တာသာ ကြာခဲ့ပြီ***မင်းရဲ့
အသည်းနှလုံးတွေကိုပိုင်တဲ့သူ*** မင်းကြောင့် ဘဝတစ်ခုကို
လေ အတူဖြတ်သန်းပါရစေ***ငါလေ ဆုတောင်းပေးမယ်

ဒီရင်မှာ ရှိက်ခတ်လာတဲ့မုန်တိုင်းတွေ***မင်းနဲ့
ကျိတ်မှိတ်ကာလေ ခံစားမယ်***မင်းရဲ့ချစ်တဲ့သူနဲ့ ထာဝမ
လက်တွဲရပါစေ***နောင်ဘဝမှာ တို့နှစ်ယောက်တွေ့မယ်နော်
ဆုတောင်းနေမယ်

သူမချစ်ခဲ့တာ အရင်ကတည်းကသိတယ် ***မျက်စိ
မှိတ်ပြီး (အို) ဂွတ်ချစ်ခဲ့တာလား***ကိုယ်ရင်မှာ ကိုယ်ခံ ခု
တော့ အသည်းကွဲပြီ*** ဘာကြောင့်များ ဆက်ချစ်နေနိုင်ဦး
မလဲ***

တကယ်ဆို မုန်းသင့်တာသာ ကြာခဲ့ပြီ***မင်းရဲ့
အသည်းနှလုံးတွေကိုပိုင်တဲ့သူ*** မင်းကြောင့် ဘဝတစ်ခုကို
လေ အတူဖြတ်သန်းပါရစေ***ငါလေ ဆုတောင်းပေးမယ်

၂၈၄ မေသဒ္ဒါမောင်

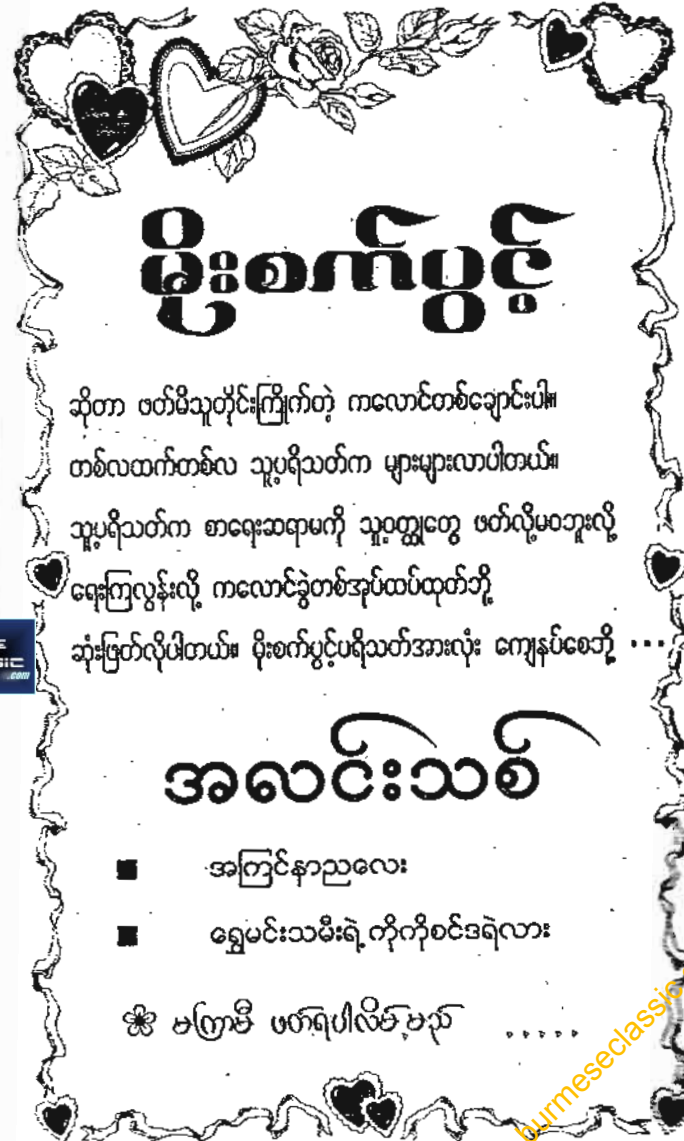
ဒီရင်မှာ ရိုက်ခတ်လာတဲ့မုန်တိုင်းတွေ***အခြေ
တကယ် ကျိတ်မှိတ်ကာလေ ခံစားမယ်***မင်းရဲချစ်တဲ့သူနဲ့
ထားစဉ်လက်တွဲရပါစေ ***နောင်ဘဝမှာ တို့နှစ်ယောက်
တွေ့မယ်နော်*** ဆုတောင်းနေမယ်***ဟူး***ဆုတောင်း
နေမယ်***ဆုတောင်းနေမယ်***

လေးစားလျက်....

မေသဒ္ဒါမောင်
5th May 2013
PM 6:527

နောက်လထွက်မညီအစ်ကို

ရဲတမာ မခန့်ထန်

မိုးစက်ပွင့်

ဆိုတာ ဖတ်မိသူတိုင်းကြိုက်တဲ့ ကလောင်တစ်ချောင်းပါ။
တစ်လထက်တစ်လ သူပုရိသတ်က များများလာပါတယ်။
သူပုရိသတ်က စာရေးဆရာမကို သူ့ဝတ္ထုတွေ ဖတ်လို့မဝဘူးလို့
ရေးကြလွန်းလို့ ကလောင်ခွဲတစ်အုပ်ထပ်ထုတ်ဘို့
ဆုံးဖြတ်လိုပါတယ်။ မိုးစက်ပွင့်ပုရိသတ်အားလုံး ကျေနပ်စေဘို့ ...

အလင်းသစ်

- အကြင်နာညလေး
- ရွှေမင်းသမီးရဲ့ ကိုကိုစင်ဒရဲလား

* မကြာမီ ဖတ်ရပါလိမ့်နော်